وختونه

(ناول)

سیده حسینه گل

۱۳۹۴ لمریز کال

وختونه

سیده حسینه ګل

۱۳۹۴ کال

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: وختونه

ليکواله: سيده حسينه ګل

خپروندی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنګي څانګه

ويبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوزګر: سليم ناښاد (nashad.saleem@gmail.com)

ډيزاينګر: ضیاء ساپی

پښتۍ ډيزاين: فياض حميد

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحريك د خپرونو لړ: (۳۸)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوليت ليکوال پورې اړه لري.

ترون

د استاد اسمعیل یون او د هغهٔ د تحریك په نوم چې د لروبر د پښتنو ... او د لوی پوښتونستان د یو والي زېرى دې شي ــ

سیده حسینه ګل

ډالۍ

خپل دا ناول په ډېره مينه خپل پلار استاد سيد مظهرشاه کاکاخېل ته ډالۍ کوم چې د فکر او د لاس تر سيوري مې تګ کړی دی او په خپلو رڼاګانو يې راته وختونه رڼا کړي دي۔

سيده حسينه ګل

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كال د كب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينګ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملګرتيا كړې او دا فرهنګي بهير يې برياليى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور ودانى ورته وايي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنګي څانګه

نور به څه ووایم؟

نور خو لیکلو او وئیلو ته څه شته هم نه ـ ولې چې هرڅه مې وختونه کړل ـ تاسو ته مې وړاندې کړل ـــ خو دومره به بیا هم وئیل وي چې وختونه ناول لکه زما د وړمبي ناول ملکه یوه ژوندۍ کیسه ده ـ د ژوندو کردارونو سره ـ هیله لرم چې ستاسو به خوښ هم شي او لکه د ملکه به پرې خپلې درنې رائې ښکاره هم کړئ ـــ د څه وخت نه مې ناول لیکلو ته پام شوی دی په دې خاطر چې پښتو کې په شته ناولونو کې زیات والی راشي او هغه که د معیار سره وي نو به ډېره ښه وي ـ نورې خبرې به په دې ناول تاسو کوی ځکه چې دا اوس ستاسودی ـ ما خپل کار تر دې ګڼلو خو یوه خبره بیا هم چې هر پښتون لیکوالې ترخپله وسه خپلې ژبې ته کار کوي خو دغه کار بیا کتابي بڼه کې راښکاره کېدل یو لوی غم دی ـــ ځکه چې تاسو په دې هرڅه پوهـ یئ چې دلته په پښتونخوا کې پښتو ژبې ته لاهاغه پام د واکمنو نه دی راګرځېدلی چې ترمخه یې پښتو کتابونه دولتي چارواکي چاپ او خپاره کړي ـــ خو بره پښتونخوا ځنې د پښتو خوا خوږي لګیا دي او دا کار ترسره کوي ـــ مونږ په دغه ټولو پښتنو ویاړ کوو چې پښتو نازوي ـــ د پښتو ژبې لوی پوهاند استاد اسمعیل یون او د هغه د غورځنګ زلمي ټول د ستائینې وړ دي چې دې ګران کار ته یې بډې وهلې دي او پښتو ښائسته کوي هم او شته کوي یې هم ـــ دغه ناول به د دې پښتنو په ویاړ او مرستو ترتاسو درورسي کورونه یې ودان، خو مننه کوم د ځینو هاغو ملګرو چې قدم په قدم راسره په دې وختونو کې ملګري ووـــ په ملا به یې ټپولم او د لاسو به یې نیولم ـــ د ټولو نه وړمبی د خپل ژوند د ملګري وارث خان نایاب یوه نړۍ مننه چې دې ناول ته یې په مینه لیکلو ته کښېنولم ـ د ساحل یوسفزي، مهراندېش، عبدالوحیدګران،

عبدالرحمان لاژوال او په تېره تېره د استاد فیض الوهاب فیض هم د زړه نه مننه چې ډاډ یې راسره وه ـــ د ګران لطیف شاه شاهدچې سترګې په لاره یې دی ـ د ګرانې وربمه عامر هم مننه چې وخت په وخت یې رانه ځان خبرساتلی دی د ناول حال یې رانه اخستی دی ـ د ملګري او ګران ورور حسین عالم مندوخېل ذکر که ونه کړم دا به یو لوی زیاتی وي چې وخت په وخت یې خپلې مرستې رارسولې دي ـــ د مشر امین الله داودزي هم مننه چې همت او حوصله راکوي ـــ

او په اخر کې د ګران ملګري سلیم ناشاد چې د دې کتاب کمپوزنګ یې په ډېر اخلاص ترسره کړوـــ او ستاسو د ټولو چې دا کتاب مو مخې ته دی ـ خدای دې د لروبر پښتانه د پښتو په حقونو، مینه او غوښتنو پوهـ او ښائسته لري ـــ د سرلوړۍ دعاګانې به مې درسره وي ـ

د ملګري قیصراپریدي، ګران عبدالرحمان لژوال او د خپل کشر فریداحمدتسکین یو جهان مننه چې زما د اثارو مخ ته راوړلو کښې یې زماډاډګېرنه کړې ده ـ

په درنښت

سیده حسینه ګل

۸م اګست ۲۰۱۵ء

مردان، مقبوضه پښتونخوا

زېبـو خپـل زوی مشـال پـه دواړه مخـه بـې واره ښـکلوو لکـه د لېونـو يـې ترېنـه خپلې لېچـې بيـا بيـا لـه دې ويـرې تـاوؤلې چـې هسـې نـه د هغـې د ژونـد د دې لـوی ګټلـي داؤ پـه خوشحالۍ څوك د هغې يك يو نيـازبين بچی د هغـې نـه جدا نـه کړي ـ د مشال په سر د واده تړلې سهرې د هغې د ټول ژوند د هيلو غوټۍ هم نن د پرانسـتو ګلونـو پـه څير د هغـې د ژونـد پـه دښـتو د خوشحالو سپرلي راخواره کړي وو ـ ـ ـ ـ مشـال هم د خپلـې مـور د ژوند په دې لويه خوشحالۍ نن په جامو کې نـه ځايېدو ـ د هغـه پـه سترګو کې هم د جذباتو سمندر لکه د ډکې پيالۍ د هغـه تـر لېمـو راغلی وه ـــــ د خپلې مور يوې يوې سختې، صبر، زغم هغه هم د ژوند په هر قدم ډېر لړزولی وه خو څه يې کولی نـه شـو، هغـه تـه د مور د ژوند د ټولو ستړياګانو سفر کړی په کړی رامخـې تـه شو ـ د نن ورځې په هيله د هغه د مور د عمرونو، سفر ـ ـ ـ ـ خو په سر تړلـې د واده سـهرې يـې د وجـود او زړه دننـه د مـاتې ګـوډې کيفيـات پـه مخ د دې سهرې ګل ورينو لړونو پټ او د زمـانې د سـترګو نـه پنـاه اوسـاتل ـ د مـور د سـينې سـره ډېـره لحظـه جخـت او رانسـکورې ولاړې د هغـه د پښـو تلـي ميـږي ميـږي کـړل ـ خـو نـن هغـه د دې ستړياؤ پروا نـه سـاتله ـ د مشـال ډېـر همځـولي دوسـتان هـم د هغـه ترڅنګ ولاړ ښه ستړي شوي وو نن هره سترګه د خوشحالۍ په دې موقع نوژنه وه، لونـده وه، وختونـو او زمـانو د دې کـورنۍ انقـلاب ليدلی وه ـ د يوې لرې شـتمنې کـورنۍ پـه لويـه ميښـه پـاتې دا يـك يواځينۍ نخښه د دې انقلاباتو يـوه داسـې حوالـه ده چـې د زمـانې

او عمرونو د پېښو، سختيو، غمونو او خوشحاليو تاريخ ورسره ګنډلی وه. دا بوټی چې د وخت او حالاتو ډېرو تاودو سړو بادونو، خاورو دوړو، طوفانونو او سيلو ډېر زورلی مات رامات کړی وه. خو د خپل استقامت او د بقا ميني ژوندی ساتلی وه. د خپله ځانه يې ډېر خزانونه د دوام او بقا په ډانګ لرې شړلي وو او د ژوند د يو داسې سپرلي لپاره يې د دې بوټي نه لمحه لمحه خپل ځان له د سپېلنو لوخړه کړی وه. چې نن د هغې د ژوند د هغې د مينې او د بقاء د يو تل عمري سپرلي بڼه يې خپله کړې وه د هغې ترڅنګ يې د ګلونو او خوشبويو څادر راخور کړی وه.

"بس زېبو! هلك دې ستړی کړو..."

او په دې غږ چې زېبو د مشال د مخ نه خپل مخ اخوا وګرځولو.. نو اقبال يې ترڅنګ ولاړ وليدو او بيا يې ورو غوندې د خپل وجود ټول حصار په مزه مزه د مشال نه راټول کړو ـــ مشال لکه د ماشوم اوس وړې وړې سلګۍ وهلې ـــ د ډهول سُرنا غږونه هم اوس لږ غلي شوي وو. د مشال په ډولۍ پسې ډېر دروند جنج راغلی وه. د رنګ رنګ لباسونو راخور سپرلي دنيا حېرانه کړې وه. پېغلې د کړو سينګارونو په منډه کې د هرچا نه ډېرې وړاندې وې. د مشال د واده خوشحالي هر کس خپله خوشحالي ګڼله. اقبال هم د خپل زوي د ژوند د نوي سفر د هر چا اُمبارکۍ اخستې ـ خو خدای خبر ولې په هر ځل، هرکس ته په دې وېنا.. "مننه ستا دې امبارك شي..." لږ کچه او ملامته شو ـ خو زر به يې د ملامتيا احساس د ځانه اخوا کړو ـــ د مېلمنو په مېلمستيا کې به يې ځان بوخت کړو. اوس د ډولۍ د اوچتولو مرحله ده. خلکو که د مشال د ځوانۍ صفتونه کول نو د سپوږمۍ د حسن او ښکلا خبرې هم کېدلې په زمکه د دې سپوږمۍ ننداري ته نن ډېر

مخلوق راغونډ شوی وه ـ د سپوږمۍ همځولو هم د سپوږمۍ نه ګېرچاپېر د خپلو رنګينو او رڼاګانو شپول جوړ کړی وه ـــ او په خپلو شوخو اداګانو يې په جنج کې د راغليو زلميو زړونه وړل ـ د ډېرو پېغلو او زلمو سترګې به د څه وخت لپاره د يو بل سره خوږې هم شوې چې زړونو ته به يې د يوې نوې ادا ست کړی وه ـ ـ ـ دواړه به د لږ وخت لپاره وارخطا هم شول لکه چې د ځوانۍ او پېغلتوب څه کاواکه جذبې ناڅاپي د زړه په سر يوه کاسيره چونګاره لګولې وي ـــ خو د ټولو خلکو پام ټول په ټوله يا خو زېبو ته وه او يا يې د هغې د تېر ژوند داستان يادولو ـــــ "دې خوارې د دې ورځې ډېر لوی ارمان کړی وه ـــــ" يوې ښځې چې به زېبو په سرو سترګو ژړغونې وليده نو د بلې ښځې سره به يې غلې شان پس پسی وکړو ـــ د ډهول اواز يو ځل بيا اوچت شو ـــ د غوړېدونو پردې يې شلولې ـــ اوس سپوږمۍ د کالو پترو نه ډکه په سره جوړه کې غونډه راغونډه د حيا نه خولې خولې د مشال ژوند ته او د زېبو کور ته روانه وه ـــ په ورو ورو او مېده مېده تګ او دقدم د اوچتولو او ږدلو ادا هم لکه چې ډېر زړونه په درزا کول ـ د پانزېبو يو لېوني شړنګ سره چې سپوږمۍ د خپلو دواړو اوښو په مرسته پل واخستو نو دغه وخت او لمحې يو ځل بيا د زېبو د جذباتو دنيا کښې د مستۍ ډمې په ګډا کړې ـــ اوس دا سپرلی د هغې د کور او ژوند انګڼ ته د ډېرو ګلونو، رنګونو او خوشحالو سره روان وه ـ ـ ـ ـ الا ـ ـ الا ـ ـ الا ـ ـ ـ د مستو زلمو او پېغلو په تاودو تاودو الګانو کې د سپوږمۍ د ارمانونو غوټۍ هم ګل شوی ـ زېبو د مشال د ناوې سره د سمبال کړي ګاډي په ورستۍ برخه کې په پسته بخملي چوکۍ د حيا نه راغونډه ناسته وه ـــ ګېر چاپېره يوخوا بل خوا د سرو ګلابونو او سپينو رامبېلو خوشبويانو ترې

مست اتڼونه کول کله به ورته په غوږ کې سُور ګلاب څه خبره وکړه ـــــ او کله به سپین رامبېل مسکی کړه . د حیا نه به نوره هم راټوله شوه . خو په څنګ کې ناستې زېبو داسې کله پرېښودله . د چپیانو بارانونه یې پرې راښکې کړي وو. د بنارسی پلو به یې ترېنه بیا بیا اخوا کولو ـــ ماشاء الله... او بیا به یې پرې د نظره اوتوکل . د ګاډي په وړاندې چوکی ناست مشال هم لکه د بل مشال ښکارېدو. د زېبو د ژوند تیاره انګڼ که یو خواته مشال په خپله رڼا ځلولی وه . نو بل خوا ته د سپوږمی د مخ پلوشو د دواړو د ژوند ټولې تیارې روښانه کړې وې . زېبو هم اوس د خپل ژوند نه د تیارو څادر لرې ګوزار کړی وه . اوس یې د غبرګو رڼاګانو په لور خپل سفر د نوي سره پیل کړی وه . خو د ګاډي د پایو په غږ به کله کله د هغې د خیال پایه هم په چورلکونو شوه ـــــ زېبو چې هاغه ژوندنه یادول غوښتل خو د دې باوجود به هغه د تېر ژوند په ګوټ پېرونو سترې سر وهلی بروهلی روانه شوه ـــــ د هغې د فکر پایه نه ودرېده ـــ او هغه ډېره لرې لاړه ـــ ډېره لرې ....!!!!!

***

بهادر شاه د چنار کلي یو شته من کس وه چې د پلار نه ورته د دولت ګټهلو یو داسې میراث پاتې وه چې د سیمې خلکو ورته په ښه سترګه نه کتل، خو د چنار کلي غربت او د اولس ستونځو یې هر بنده د بهادر شاه موتازه کړی وه ـــــ د هغه دهنده د سود وه او دې وتلي سودګر د خپل عقل او ځیرکتیا په اساس په دې دهنده کې د پلار نه هم بری وړلی وه ـ په کاروباري معاملو کې به یې د خپلوو او رشتو هیڅ لحاظ نه ساتلو ـ خلکو به وئیل چې پلار یې ډېر ښه سړی وه په سلو (۱۰۰) پسې به یې لس نفع اخسته خو بهادرشاه د خپل منافعې شرح سېوا ساتلې وه ـ او دا به یې وئیل چې په لږه ګټه خپله سرمایه ګېرول د عقل کار نه دی ـــ" د چنار کلي خلکو ډېر د غربت ژوند تېرولو ـ په کلي کې د وچو غرونو او شاړو مېرو نه پرته بل څه نه وو د استوګنو د امدن وسیلې یې د نشت برابر وې ، اکثرو کورونو کې به زنانو چرګ چرګوړی یا ګډې بیزې ساتلې وې چې د کور ګوزاره به پرې روانه وه ـ ډېرو خلکو خو به دغه ګډې بیزې هم د بهادرشاه نه د سود په اخستو پېسو اخستلې وې ـ او چې د رقم په ادا کولو کې به څومره وخت اوړېدو د دې خوارانو د شپې خوبونه به ورکېدل ـ ولې چې د میاشت په سر به د بهادرشاه نوکر چې د پلار په نیکه نه د هغه په کوټو کې

وسېدل رفیقی به د دې مجبورو خلکو په سر ولاړ وه "بچی یې راکړه، سر دې درسره وي ــــ" او د رفیقي په دې تللې خبره به په دې خوارانو یخې خولې راغلې ـ کله کله خو به د پېسو په سر د سود ادا کول هم ګران شو ـ او لږ وخت پس به دومره سېوا شو چې سر او سود به یو شو ـ داسې حالاتو کې به د ضمانت په توګه د تورسرو د ګورکفن لپاره اېښی هاغه کالی پتری به د بهادرشاه سره پاتې شو۔ بهادرشاه ته د خپل پلار نه یوه لویه حوېلۍ پاتې وه ـ چې د لرغوني فن د تعمیر خدوخال یې د دې حوېلۍ د وسېدونکو ډېرې خاطرې او داستانونه په خپله سینه کې خوندي ساتلي وو۔ خو د حوېلۍ دنګو دنګو کوټو، دېوالونو او دالانونو د وخت د لاسه د کړو وړو بلو او چبوترو نن هم د خپل دور د خالق قادرشاه د ژوند او انجام داستان تربهادرشاه رارسولی وه ـ هاغه تېر وخت ډېر غلی تېر شوی وه ـ ډېر رازونه یې لرل ــــ خو اوس په دې حوېلۍ د بهادرشاه واکمني وه ــــ دې دور هم د یوې یوې لحظې لرلي یاداښتونه، رازونه او ډېر درانه هم هاغه رنګ په خپله سینه کې ساتل ـ ډېر خلك د دې حوېلۍ په رازونو خبر وو خو د بهادرشاه د دولت د قهر او د جبر لاس د وخت په خله لکه د ظالم حاکم خپله پنجه کلکه لګولې وه ـ او داسې له ویرې ډېر رازونه د خلکو په زړونو او سینو کې خوندي پاتې شوي ـ د وخت واګې اوس د بهادرشاه په لاس راغلې وې ـ د تندي ځوانۍ په چابك اس په مستۍ لکه په هوا روان دا شهزاده د ډېرو پېغلو د خوبونو شهزاده هم وو خو د هغه دنیا بدله وه ــ د درېو کشرانو خوېندو یك یو نیازبین ورور چې د پلار نه پس په دې حوېلۍ کې د قهر نه ډك د هغه غږ هم اورېدو او د هغه غضبناکه څهره یې هم لیدله ــ د حوېلۍ ټول دېوالونه به د هغه په قهرېدلي غږ رانسکورېدل ـ په

خوېندو کې يې پري د ټولو نه مشره خور وه چې په بهادرشاه پسې دوه کاله پس پېدا شوې وه ـ دوېمه خور يې تاج بي بي وه چې څلور کاله ترې کشره وه او د ټولو کشره سنګينه وه ـ د پري او تاج بي بي پېغلتوبونه خو هم په درينجکو وو د بهادرشاه قهرېدلې جوثې ترېنه وينې څښلې وې او چې سرونه يې راوچت کړي وو نو د دې حوېلۍ دننه د اسيرۍ ژوند يې خپله برخه ګڼلې وه ــــ بهادرشاه به وئيل د پېغلو کانړې بوټۍ غل وي، چې په کور دننهه ناستې وې نو د پلار او ورور زوړنه په ارام وي ـ پري او تاج بي بي خو يې د اخونې[1] د کوره هم زر په کور کړې وې ـ ـــ په هاغه ورځ خو په دې دواړو سم قيامت تېر شوی وه چې بهادرشاه د اخونې د کوره په سختۍ منع کړې ــ يو غړمب يې کړو ــ بس نور مو سپيارې کور کې وايئ ـ ـ ـ ـ!!! د پري زړه غوښتل چې د خپل ګران لالا منت وکړي ځکه چې د قرآن شريف ختم ته يې څو سيپارې پاتې وې خو ـ ـ ـ ـ د بهادرشاه فېصله به د کاڼي کرښه وه ـ او داسې پري او تاج بي بي دواړه په کور شوې ـ اوس د جينکو په حوېلۍ کې خپله خپله دنيا وه ـ چې بهادرشاه به کور وه نو په حوېلۍ به د مرګ چپتيا خوره وه هر چا به د خپل زړه درزا په زوره زوره اورېده ـ په سينو کې وريته وريته ارمانونو به يو بل سره خلې ورکړې وې ــ د حوېلۍ دنګو دنګو کوټو او دېوالونو به دا تور سرې لا ويرولې ـ ـ ـ خو په تاج بي بي کې يو داسې طاقت موجود وه چې د بهادرشاه قهر ته به يې لکه د ډهال کار کولو ـ ـ ـ لږه به وويرېده ـ ـ ـ خو چې بهادرشاه به د کوره ووتلو نو ټوله ويره به يې په سيند لاهو کړه ـ پري او سنګينه خو به چرته لرې په يو کُنج کې په ويره ناستې وې ـ ـ ـ!! جينکۍ د ورکوټوالي د

---

[1] : اخونه: د سيپارې استاذه

دور نه د پېغلتوب تر دوره رسېدلې وې خو د قهرژن ورور د غمه یې د خوبونو دنیا هم د حقیقي دنیا نه بدله نه وه ــ پرې ډېره خیالولې وه ـ د خپلې جامې لباس به یې ډېر خیال ساتلو ـ د نوو نوو رنګینو لوپټو، سوچه جامو ډېره شوقینه وه ـ زړو یې د اخونې د کور د سیپارې د سبق یوه همځولې وه چې د زړه خبرې به یې ورسره کولې ـ او چې څنګه به یې د سیپارې ذوت کړی سبق خپلې مشرې اخونې ته واورولو او د هغې له خوا به ورته رخصتې اعلان شوه نو دواړه به د اخونې د کور په یو کُنج کې پټې کېناستې ـ پرې او تاج بي بي چې بهادرشاه د اخونې د کور نه په کور کړې نو په پرې لکه چې سپینه ورځ توره تیاره شوه ـ د زړو مخ به یې له خیاله نه اخوا کېدو ـ په وجود به یې مېږي اخته وو ـ خو د حوېلۍ د درشل نه بهر یې قدم نه شو کېښودی ــ د بهر دنیا نه خو خپل ورور داسې ویرولې وې چې د اخونې کره به تلې نو هم به یې چرته یوخوا بل خوا نه شو کتلی هر ځائی به ورته د بهادرشاه د قهرېدلو سترګو پېرې ولاړې وې ـ تاج بي بي ته به د اخونې د کور د سیپارې د سبق همځولو د بهر د کلي او چم ډېرې خبرې کولې ... اوکله چې به د دې خبرورنګ دکچه کچه زلمودداګانو اواشارو په ذکر رنګین شو نو ډېرو پېغلو به خپلې سیپارې قط کړې په تاخونو کې اېښودې وې ... او د یو بل سره د راز و نیاز یوه ښائسته دنیا به یې جوړه کړې وه ـــ کله کله به یوې پېغلې د رفیقي دځوانۍ صفتونه هم کول ـــ او د رفیقي په ذکر به خدای خبر ولې د تاج بي بي په اننګو د ګلونو غازه خوره شوه ــ په مخ به یې دواړه لاسونه کېښودل او د ټولو همځولو شوخیانواو تنګولو به د هغې د زړه دنیا رنګینه کړه ـــ د تاج بي بي زړه به غوښتل چې داټولې همځولې دې هغه د رفیق په نوم تنګوي ... خوبیا به یو دم د هغې د مخ سور رنګ تک

زیړ وتښتېدو . . . زړه به یې په زوره زوره په درزېدوشو . . . د بهادرشاه ویرې به واخسته داسې به یې ګڼل لکه چې چرته مخامخ په یو ګوټ کې بهادرشاه قهرېدلی ولاړدی ـ درفیق دنوم ټکی یې دتاج بي بي په څهره لوستلی و ي . هغې به د ویرې نه د جینکو د مینځ نه راودانګل خپله برقع به یې راواخسته ـ خو اوس د تاج بي بي دنیا هم پیکه شوې ده اودپرې نه هم خپله درازو نیازهمځولې . . . زروپاتې وه ـ

***

سکندرشاه د بهادرشاه تربور وه چې څو واره یې د مشرانو په خله د بهادرشاه نه د تاج بي بي لاس غوښتی وه ـ خو د بهادرشاه د وخت د سره د خپلو تربورانو سره نه لګېده ــ وئیل به یې چې د دوي خپلوي کول غرض نه دی ـــ مطلب یې زما مال دولت دی ــــ!! اوس خو یې د تاج بي بي د لاس غوښتلو په خبره سکندرشاه سره ټوله غم ښادي، تګ راتګ او د حجرې جومات ناسته ولاړه هم پرېښې وه ـ تاج بي بي هم د سکندرشاه خوبونه لیدلي وو خو د بهادرشاه د پرې کړي انکار د هغې نه د همېشه لپاره د دې نوم ارمان شوکولی وه ـــ د دواړو کورنۍ په اصل نسب، په وینه هډوکو یو وې خو بهادرشاه د سود دهنده کوله او سکندرشاه د حقې حلالې ګټې روزۍ ته ناست وه ـ د دوکان په لړه ګټه کې ورته خدای ډېر لوی برکت اچولی وه ـــ د بهادرشاه کره په خپلوۍ خو یې د مور زړه پوټی هم نه وه خو د هغه دا خیال وه چې جینکۍ د مور پلار نه بې اسرې ورور ته پاتې دي چې په خپل وخت د خپلو کورونو شي ـ خو د بهادرشاه سپي لرې لرې غاپېدل ـــ "زه خپله خور د لوږو تندو نه شم وژلی ــ زما خوېندې لاوړې ماشومانې دي ــ!! دا خو د بهادرشاه جرګې ته هغه سکوټ جواب وه چې د تاج بي بي د غوښتنې لپاره بهادرشاه ته د سکندرشاه د اړخه رالېږلې شوې وه ـ

د جرګې د تش لاس ستنېدو غم د تاج بي بي په زړه لکه چې د صبر تیګه کېښوده ـــ هغې ته نن خپل مړه مور پلار بې شانه رایادېدل ــ په کور کې بل داسې څوك هم نه وو چې هغې ورته د زړه حال وئیلی شو ـ بس دوه خوېندې یې لرلې چې د دې لویې

حوېلۍ په کارونو کې به بوختې وې ...د بهادرشاه د واده مخه هم نه خلاصېده ـ ځکه چې بهادرشاه که څه ته کار وئیلی وه نو د پېسو ګټل وو د ژوند او د اولس غم ښادي خو یې د سره په کتاب کې نه وو د کور یو بامبیر یې خپلو خوېندو ته داسې په غاړه کړی وه چې عاجزانو نه یې د خپل ژوند او کور فکر اخستې وه ـ سنګینه هرڅو که د ټولو کشره وه خو د کور په کارونو کې ډېره تکړه وه ـ اخلی پخلی، جامې وینځل پاکي ستهرائي به یې په چپه خله کول ــ خبرې به یې ډېرې نه کولې ـ خدای خبر ولې چې ګران لالا به د کور په درشل راښکاره شو نو په هغې به د ورور سهم سم ډېر درونډ ولګېدو ـ ژبه به یې د ډېر هیبت نه ترټرې شوه ـ هواره خبره کول به ورته ګران شو ــ او په شنه منډه به یو ګوټ کې چرته پټه شوه ـ کله کله به د دې هیبت نه دومره وارخطا شوه چې سم دم قدم به یې یو په بله کېدو ــ کله به په زمکه پرمخې راګوزار هم شوه ــ د تاج بي بي دا خیال وه چې په سنګینې چا کوډې کړې دي ـــ!! چې لړه به سمه شوه نو په کور کې به یې په زوره ځان له کار پیدا کولو ـ د لویې حوېلۍ ټولې کوټې به د سنګینې د لاسه لکه د شیشې پرقېدې، د کچه خاورې په ګړوبې چې به هغې د ټولو کوټو دننه تلې ګړوبې کړل نو د کچه خاورې مینه ناکې خوشبوئۍ به لکه د خپلې مور په غېږه کې واخسته، هغې به اوږدې اوږدې ساګانې راښکلې، د لاس د منګلو نه ترڅنګلو د ټینګ خاورین کرښې کرښې راروان ګړوبی به یې بیابیا بوئیولو ــ دې خوشبوئۍ به هغې ته ډېر خوند ورکولو ـ بیا به یې د ګران لالا په کوټه کې د هغه د کټ سره خوا کې په پروت د لرګي په لوی ټول د هغه د فرېم کړې عکس ترڅنګ د سرو ګلابونو ــ او سپینو رامبېلونو ډېر ګلونه لړې لړې کېښودل ـ د کوټې ټولې دوړې خاورې به یې اوڅنډلې ــ په کټ به

يې ورته ګل کړی څادر برابر هوار کړو ـــ د سور شنيل بالښت به يې ډير په هنر کټ کې کېښودو ــ په قلاره به يې د دروازې تمبې راواړولې ـ او کله کله به د ګران لالاد واده ارمان غلې غلې په زمزمه کړه ـ اوربل مې ډمه خوروي په ولونه ولونه، وهي راته خالونه، واده زما د ورور دی ـ

د حوېلۍ په لويه سينه د دنګو دنګو کوټو او دالانونو يو بل سره تړلې لړۍ به د خلکو پام ځان ته راګرځولو ــ د ديار د مضبوط لرګي او سرو پخو خښتو نه جوړه حوېلۍ لکه چې د پخواني باچا محل وه ـ د هرې کوټې د دروازې په څنګ کې لګېدلې کړکۍ د سرو شنو او نورو رنګينه شيشو نه په داسې اعلی طرز او شکل تراشلې شوې د کړکيو په تمبو کې ځائی شوې وې لکه چې چا ماهر جوهري په خپل ټول مهارت د کاڼو سينه تراشلي وي ـــ او د ښائسته غميو جوڅه يې ورکړې وي ـ د حوېلۍ د ټولو کوټو دننه دغه رنګينه شيشو د تياره په وجود خپلې رڼاګانې داسې شيندلې وې ـ لکه چې شيش محل وي ـ په لوی دالان کې يوسر ته به د تاج بي بي د ساتلي طوطي پنجره راځوړنده وه بل سر ته د پري د نازولې مېنا ـــ د تاج بي بي او پري د ساتلو مرغيو طوطي او مېنا به په ښائسته پنجرو کې د سوز سندرې وئيلې ـ داسې ښکارېده لکه چې د دې حوېلۍ د قېدوبند په دې ژوند کې د تاج بي بي او پري يك يواځينې همرازې دا مرغۍ وي ــ تاج بي بي او پري به د خپل زړه ټول حالونه دغه طوطي او مېنا ته وئيل دواړه به ډير ساعت د پنجرو سره ناستې وې ـــ تاج بي بي ته خو دا هم نه وه معلومه چې د سکندرشاه د خپلوۍ نه د انکار نه پس تاج بي بي خپل زړه د دې حوېلۍ نوکر(رفيق) ته پټ په پټه سپارلی وه ـ د ا هسې د هغې يو خيال وه ـــ يو ارمان ـ ګني د دې نه ګېرچاپېره خو

څه د روایاتو دنګ دېوالونه ولاړ وو۔ او څه د بهادرشاه د قهر او غضب څهره ۔ بس دا خو په ځان د هاغه ورځې نه پوې شوې وه کله چې دا د اخونې د کور نه په کور کېده ـــ ماښام په توره خړه چې په لویه برقع کې ولول نغښتې په مړو مړو ماتو قدمونو کور ته راروانه وه ـــ په ټوله لار یې یوخوا بل خوا کتل په دې اسره چې یو ښائسته ځوان اووینې ـــ او پټ یې د خپلو خیالونو په دنیا کې د ځان سره کړي ـــ هغه به نن په انه بهانه په لاره پښه نیولې شوه ـــ خو نن ټولې لارې کوڅې داسې پاکې وې لکه په نوم انسان چې پرې نه وي تېر شوی ۔ او بیا چې کله هغې د خپلې حوېلۍ په درشل خپل قدم کېښوو نوـــ یو نوم ـ ـ ـ ـ ـ یو احساس دلته راګېره کړه ـــــ هغې په وړمبي ځل د رفیقي نوم په خله لکه د خوږې ګولۍ واړولو راواړلوـــ او بیا چې په دغه ماښام هغه د کوټې بلۍ ته وروختنه نو لرې ډېر لرې یې رفیقی په نظر شو۔ هغې رفیقی په وړمبي ځل د کوټې د بام نه مخامخ په لاره راروان ګړندی ګړندی لیدو۔ د هغه په دې چال د تاج بي بي زړه په وړمبي ځل په زوره زوره ودرزېدو۔ په سپین پرتوګ او بوسکي رنګه قمیص کې ورته رفیقی د خپل خیال د جانان په څیر ښکاره شو۔ خو د تاج بي بي نه دا هېر وو چې د رفیقي حېثیت خو په دې حوېلۍ کې د یو نوکر دی ـــ نوکر هم داسې چې د بهادرشاه ورکړو حدونو او کرښو رفیقی چرته د هغه دروازې ته نه وه راپرېښی ۔ هر سوال جواب او خبره اتره به یې د دروازې نه بهر د بهادرشاه سره وه ـــ د دومره لویې فاصلې باوجود رفیقی نن تاج بي بي ته ډېر نزدې ښکارېدو۔ـــ هسې خو د رفیقي پلار نیکه د دوي په کوټو کې پاتې کېدل خو د رفیقي په رنګ اوقواره کې یو داسې زړه راښکون وه چې د کلي ډېرو پېغلو به یې په ګودرونو او تنورونو خبرې کولې ـــ د تاج بي بي د اخونې

د کور د سپیارو د سبق همځولو به هم د رفیقي ذکر کولو ــ او داسې تاج بي بي دې نوم او قوارې پټ په پټه ځان له رابنکلې وه ــ او نن یې چې ځانګې ځانګې راروان رفیقی د نظره تېر کړو نو په خپل انتخاب د ځان سره بې خرته مسکۍ شوه ـ رفیقی هم د تاج بي بي د خوږ نظر په پېغام رسېدلی وه ـ خو د پېړو پېړو نه چې وخت کومه طبقاتي کرښه د دواړ تر مینځه رابنکلې وه نو داسې ارمان ته په زړه کې ځائی ورکول هم د دې کرښې نه پښه اړول وو ـ رفیقی په دې حقیقت پوهېدو ـ هغه د ډېرې ویرې د لاسه د تاج بي بي نوم د خپل زړه د تختۍ نه د همېشه لپاره وران کړو ـ خو تاج بي بي دا نوم د خپل زړه په تختۍ داسې پوخ اولیکلو چې په هیڅ دستور نه ورانېدو ـ اوس به هغه د خپل ساتلي طوطي د پنجرې سره بیا بیا کېناسته ــ او د خپل ساتلي طوطي په ژبه به یې دغه نوم ـ ـ ـ پخولو ـ تاج بي بي او پري دواړه د ډېرو ویښو زړونو مېرمنې وې ـ د خپلو جذباتو ړندو اسپو به هر وخت په ترپکو کړې وې ـ د تورې شپې توره سینه به یې د خپلو احساساتو په توده شپېلۍ ورو ورو زمزمه کوله ـ د حوېلۍ قبلې غاړې ته د شنو ښائسته شګو په لویه دونکاچه د هرچا نه بېله ناسته نن تاج بي بي چې د سپین ململ رومال یې ډېر په مینه ګل کولو ـ نو پټ په زړه کې دننه یې د سندروبار شؤو اوښانو د جذبو جرسونه ټنګول ـــــ هغې یو نوم بیا بیا د ځان سره تکرارولو ـ تهاووایه رفیق جان ـ ـ ـ ته اووایه رفیق جان ــــ

***

سکندرشاه خپل کور اباد کړی وه ـ جماله یې د ژوند ملګرې شوې وه جمالې د ټول کور سره سره د سکندر شاه ژوند په خپله مینه داسې راټول کړی وه چې د سکندرشاه نه اوس د تاج بي بي د لاس د نه ورکولو احساس ترډېره حده لرې شوی وه ـ خو کله کله به د دې جینکو د پېغلتوب او یواځې توب فکر ګډوډ کړو۔ سکندرشاه جمالې ته د خپل زړه ټول حال ټکی په ټکی وئیلی وه ـ او د جمالې زړه به هم په دې جینکو ډېر سوزېدو۔ خو د وخت او حالاتو د کبله هر سړی لګیا وي خپل غم شړي ـ ـ ـ د شپې چې به ناوخته د حجرې نه سکندرشاه کور ته راننوتو ــ نو په جمالې به اختر شو ولې چې هغې به هم ټوله ورځ د سکندرشاه په طمع تېره کړې وه ـ په رڼا ماښام به سکندرشاه د دوکان نه راغلی وه خو څه ساعت د حجرې ناسته د هغه نشه وه د چم ګاونډ د ښې بدې نه به د حجرې ناستېخبرولو۔ د کلي د غم ښادۍ نه خو به د لویبازار د دوکان ناستې خبر کړی وه ــــ د مشرانو خوږې خوږې د پخوپخو تجربوخبرې به یې په ډېر غور سره اورېدې ـ ـ ـ د مشرانو د تګ نه پس به د زلمو د ټوقو ټقالو دور شروع شو۔ د شنو چائو څښلو به دا خوندره ناسته لا ښکلې کړه ــ ډېرو مشرانو به د چیلم شغلکولو۔ چې د هغوي د ناستې په وخت به چیلمدکټونوترمینځه په حرکت

وه ـــ د کتهونو اوږد قطار کې به دا نازولی چیلم په ډېر ناز تر تهولو رسولی شو. خو د تماکو رنګینه د کناویز جوړه کځوره د بهادرشاه او سکندرشاه د پلرونو دوختونوراسې د حجرې د لویې کوتهې په سرکې د اچولې کټ د پښې په برخه رسېدلې وه - د دې کځوړې نه یوخوا بل خوا د رېښمو زونډو به د هرچا پام ځان ته راګرځولو او د ماحول رنګ به یې هم شوخولو۔ هسې خو په حجره کې د ځوانانو د وخت تېرولو لپاره منګی او رباب هم پراته وو خو اکثر به د مشرانو د خلې خبرې دومره خوږې او په زړه پورې وې چې دا دور به اختتام ته رسېدو نو د رباب او منګي وخت به نه وه ـــــ سکندرشاه چې به د خپل کور د دروازې زنځیر وروستو او د تمبو پورې کېدو غږ به د جمالې تر غوږو شو هغه به د حیا نه راتهوله شوه ــــــ په شنه منډه به کوتهې ته لاړه - یو سلایې رانجه به یې نوې په سترګو کې واچول په شونډو به یې غازه ومخله، په دواړو لاسو د سرو شنو بنګړو شونډې به هم پرانستلی شوی د بنګړو د شړنګ سندرو به د هغې زړه په چورلکونو کړو ـــ او بیا چې به سکندرشاه ځنګه د کور انګڼ ته راننوتو نو د جمالې سره حنائي لاسونه به د نرۍ مسکا سره تندې ته رسېدلې وو. د شپې تیارې به دواړه د ژوند او محبت په لاسو دمه کړل - یوه شپه چې سکندرشاه او جماله دواړه په مینه ناست وو۔ جمالې په خبروخبرو کې سکندرشاه ته د یوې نوې خوشحالۍ زېرې واورولو ـــ هغه بې اختیاره د جمالې ځهرې ته وکتل -د جمالې په مخ د دې نوې خوشحالۍ وړې وړې ډیوې روښانه ښکارېدې - په غونډه مخ یې د تورو تېرسرو غونډه ککوړې سکندرشاه ته م ډېر ښائسته ښکاره شو او چې سکندرشاه غلی غوندې مسکی شو د جمالې لاس یې په خپل لاس کې ترخپلې درزېدونکې سینې یوړو ... نو جمالې

داسې محسوس کړه لکه د کائنات همه خوشحالۍ د هغې غېږې ته رارسېدلې وي . هغې په وړمبي ځل په ډېر زړه ورتوب خپل سر د سکندرشاه سینې ته جخت کړو ـــ ستا لور خوښه د او که زوی . ـ ـ ـ؟ سکندرشا د جمالې په دې نوي اعتماد ډېر حېران شو ـ ـ ـ هغه په برقه برقه وخندل د جمالې رنګ د سکندرشا په خنداتك سُورشو. د هغې دننه یو نوي وجود چاچۍ پاپۍ وهې ـ ـ!!

***

بهادرشاه ته اوس هرچا دا وئیل چې خپل کور دې اباد کړه نو د پېغلو خوېندو فکر بـه دې ډېر کم شي ـــــ او اوس خو بهادرشاه ته هم دا فېصله کول ووـــ خو د غه طبعې هر ښځه نه اخستله ـ وئیل به یې داسې ښځه به کوم چې ډېرې نخرې یې نه وي زده بس چې ساده باده تکړه ښځه وي چې کور راټول کړي او داسې کورنۍ وي چې څه غوښتنه نه لري بس په دوه درېو جوړو جامو کې یې قبول کړم ـــــ نه دې رانه څه غواړي او نه به ترېنه غواړم ـــــ او خدای خبر چې په کوم زیارت یې لاس اېښي وو چې سوال یې قبول شوـزبرګه په رښتیا چې زبرګه وـــ خپلې کورنۍ ورته په یوه جرګه ورکړه ـــ ولې چې د بهادرشا کورنۍ په اصل نسب هم ښه وه ـ او په پېسه ټکه هم ـ اوس د جینکو په ژوند کې هم د زبرګې په راتګ یوه لویه خوشحالي راغلې ده ـ زبرګې ته دا جینکۍ لکه د خپلو خوېندو ښکارېدې ـــ خو په دې حوېلۍ کې د نوې مشرتابه له رویه یې ځان د دې جینکو مور هم ګڼله ـ سنګینه خو به په ولاړه ولاړه د خپلې ورندارې نه ځارېدله ـ د کور کارونه به یې هسې هم په مینه کول اوس خو یې دا قسم کړی وه چې "په ناوې ورندار به تر یو کاله ټك نه کوم چې ناویتوب وکړي ـــ" د بهادرشاه ژوند هم لږ په سمې

شوی وه ـ خو زبرګه هرڅو که نوې ناوې وه خو ټوله ورځ به د خدای په ذکر او عبادت کې اخته وه ـــ تاج بي بي د زبرګې په راتګ لږ زيات زړه موندلی وه ـ مخکې به يې د ورور نه څه غوښتنه نه کوله اوس به د ګران لالا مخې ته ډېر په زړه ورتوب ورتله ـ د ښو ښو جامو پېزار غوښتنه به يې ترېنه خوېندو ته هم کوله او ځان له هم ـــــ په حوېلۍ کې دننه ژوند چې نور هرڅنګه وه ـــ خو د زبرګې په راتګ پکې لږ ښه بدلون خامخا راغلی وه ـ هسې خو بهادرشا د خوېندو د کور بهر وتل ښه نه ګڼل د ښځو ډېر تګ راتګ يې په غټه غم ښادۍ هم خوښوله ـ دغه وجه ده چې خپلې دروازې يې هم د ډېرو نزدې خپلو د راتلو لپاره پورې ساتلې وې ـ ـ ځکه خو دې پېغلو که چرته د پردي نارينه نوم اورېدلی وه نو هغه د رفيقي وه ـ بهادرشاه به د ده نوم هم په کور کې نه اخستو د هغه دا خيال وه چې د يو پردي نارينه نامه اخستل د پېغلو خوېندو د مخې ښه خبر نه ده خو د رفيقي نوم خو تاج بي بي او پري د اخونې کره د ډېرو پېغلو د خلې نه اورېدلی وه ـ تاج بي بي خو پټ په پټه د دې نوم سره ډېره لرې لرې په خپلو خيالونو اوخپلوخوبونو کې ــــــ تلې وه ـ

د رفيقي خوش بختي وه چې که يو خوا بهادرشاه د سرو او سپينو نه خبر وه د هغه په ژوند کې يې يو خاص مقام وه، نو بل خوا د حوېلۍ د يوې پېغلې په زړه يې هم باچائي کوله ــــ خو رفيقي ته دا نه وه معلومه ـــــ هغه د بهادرشاه په خوی او مزاج ډېر پوهـ وه ـ چې په کور کې په خوېندو ډېره سختي کوي ـ چرته تلل راتلل يې نه وي خوښ ـ رفيقي د بهادرشا سره د کاروباري خبرو نه سېوائي خبرې نه شوې کولې ـ د بهادرشاه په مزاج کې د شك او ګمان نه هم خبر وه ـ بيا د کور او پېغلو خوېندو په اړه څه خبرې خو

شکمن کولی هم شو او د هغه په ژوند کې د او د هغه په ژوند کښې د دې لوی اهمیت نه یې لاس وینځلی شو ـــ خو د زلمیتوب هوا خو د رفیقي په احساساتو هم لړزان راوستلی وه کله کله به د هغه هم زړه غوښتل چې د تاج بي بي یا پري ذکر دې څوك د هغه سره هم وکړي ـــ خو بیا به یو تریخ حقیقت وازه خله د ده مخې ته ولاړ وه ـ زه خو یو نوکر سړی یم د بهادرشاه کنډري هم یم ماله داسې نه دي کول پکار ... هغه ته د تاج بي بي او پري وړوکوالی یاد وه ـ دواړه ډېرې ښکلې وې کله کله به یې د رفیقي سره لوبې هم کولې خو چې پلار به یې ولیدو نو زر به یې کور ته منډې کړې ـــ د وړوکوالي ډېرو خبرو او یادونو د رفیقي خیالونه هم ګډوډ کړي ووـ د هغه د ژوند لویه سرمایه هم دغه یادونه وو ګني حاضر وخت خو هغه په غاړه کې د بهادرشاه د غلامۍ طوق اچولی وه ـ خپل غربت او بې وسۍ ترېنه د ژوند او زړه د یو داسې نازولي ارمان حق هم تروړلی وه ـ هغه ته څه پته وه چې د تاج بي بي په زړه کې اوس هم د دې نوم یو ماشومالي د دور همځولی ماشوم د لاسو نیولی چرته په لوبو کې منډې وهي کله د تاج بي بي ترڅنګ ولاړ وي او کله د پري شاته ـــ خو کله کله د بهادرشاه د پلار د مشدي لونګۍ او تېله داري کولې د لاندې غضبناکه څهره او غضبناك غږ د دوي لوبې او منډې په سیند لاهو کړي ـ

کور ته ځئ بلاګانو ـــ!! او رفیقی د ډېرې ویرې نه په ځائی ولاړ پاتې شي ـــ پري او تاج بي بي خپل کور ته منډې کړي ـــ خو تاج بي بي او پري ته هم دا نه وه معلومه چې رفیقي هم د دې یادونو ترڅنګ سفر غوځ کړی دی خو د ویرې نه په ژبه چرته د تاج بي بي یا پري ذکر نه شي کولې ـــ وختونو ډېر سفر سرته رسولی وه، د یوبل څهرې هم اوس د خیال او یادښت په شیشه

ډېرې تتې لیدې شوې ـــ خو دا خو یو لېونتوب وه چې کله کله به یې دا تتې تتې څېرې په نوي رنګ د ځوانۍ، د پېغلتوب او زلمیتوب په رنګ راوځلولې ـــ ژوند به ودرېدو ـــ رفیقي که د یادونو په دې لویه لار په تاج بي بي او پري دواړو پسې کتل نو، تاج بي بي هم په ورستو ورستو په رفیقي پسې کتل ـــ د تاج بي بي په زړه پري نه وه خبر او د پري د خیالونو نه تاج بي بي ـــ پخوا به د رفیقي نیا شمشو ترور کله کله راپېښه کوله ـــ خو د بهادرشاه بدګمانۍ هغه هم د کوره منعې کړه ۔ بهادرشاه وئیل اوس مې خوېندې پېغلې دي شمشو چې زما ترکوره راځي نو په لاره د چم ګاونډ د شلو سړو سره په خبرو راروانه وي ـــ او که زما خوېندو سره یې د دې سړو قیصې بیان کړي نو د سترمنو خوېندو سترونه به راته مات کړي ـــ او د کله نه چې رفیقي د زلمیتوب په شپېلو وهلو سر شوی وه ـــ نو د هغه رنګ، اوچت قامت او ښائسته قوارې خو د کلي پېغلې لېونۍ کړې وې ۔ د شمشو ترور خلې به د رفیقي په صفت کولو وار نه کولو ۔ په خپله خوږه پسته ژبه چې به یې د نمسي د ځوانۍ او ښائست صفتونه کول ـــ نو پېغلې به اوترې اوترې ګرځېدې خپل لاسونه به یې په زړه ایښودي وو ـــ خدای خبر په څومره کورونو کې به رفیقي په داسې رنګ موجود وه، څومره پېغلو به د هغه د نوم او ځوانۍ ارمان کولو؟ خو د کله نه چې تاج بي بي د خپل کور د بلۍ نه لرې رفیقي چابك چابك راروان لیدلی وه نو د شمشو ترور په خبرو یې هم باور راغلی وه او د اخونې د کور د سیپارې د سبق وئیلو همځولو په خله هم ـــ اوس هغې د زبرګې ورندار په مرسته دا هسه کوله چې په ګل لالا شمشو ترور یو ځل بیا خپل کور ته راوغواړي ـــ ولې چې اوس د زبرګې ورندار کره د یو بچي د زېږون مرحله په سر راروانه وه ـــ

او د دې کار پوهېدونکې هم شمشو ترور وه ـــ هغې اورېدلي وو چې یو کال مخکې د سکندرشاه لور ګل پاڼه هم د شمشو ترور په لاس کې پېدا شوې وه ـــ تاج بي بي په دې نوي سنجك د ځان سره مسکۍ شوه ـــ او د لويې حوېلې په لوی دالان کې په یو کټ کې خوره ور راپرېوته ـــ په څنګل یې سر کېښودلو ـــ او د رفیقې د خیال په ټال یې یوه لویه جوټه ووهله ـــ!!

***

سکندرشاه هرڅو که اوس د خپل کور، ښځې خاوند او د یوې لور پلار هم وه، خو کله کله به یې د بهادرشاه نه ډېره کرکه کېده، د قهر او تاؤ په وجه به یې د کور سم دم ماحول خراب کړو، د جمالې د لاس سمو کارونو کې به یې چینجې راوښکل اوس خو د جمالې دا غالب ګمان وه چې سکندرشاه په تاج بي بي مئین وه او چې تاج بي بي یې کورته رانغله نو اوس داسې چینجن شوی دی ـــ په نه څه خبره د ډوډۍ لوښي لرګي زمکې ته ګوزاروي ـــ کله به په اینګولي کې د مالګې مرچکي د زیات والي بهانه کوي او کله به ورته سمه دمه ډوډۍ سوی لیده شي ـ خو جمالې ته څه پته ده چې د سکندرشاه دا تاؤ تریخ والی بهادرشاه ته کم خو رفیقي ته ډېر دی، هغ به روزانه د بهادرشاه ترڅنګ په نخرو پېښو روان رفیقي چې لیدو نو کلمې به یې ورته خوټکېدې ولې چې اوس یوه ګنګوسه د سکندرشاه غوږونو ته رارسېدلې وه ـ رفیقي خو یو غریب کسبګر سړی وه خو بهادرشاه چې کله په خپلو سرو سپینو کې راننویستی وه نو خپل مقام ترېنه هېر شوی وه ـ خپل ورځ یې له یاده وتلې وه اوس خو د غه د نیا د شمشو ترور مازغه هم بل شان شوې وو ـ چې جماله په ګل پاڼه ناروغه شوه نو سکندرشاه زر په شمشو پسې لاړو ـــ شمشو لکه د سړو وینښه بېدار او خبرداره وه ـــ ماسخوتن یې چې سکندرشاه د خپلې دروازې سره ولاړ ولیدو نو په پوزه پرتې چشمې یې لږې

نوري راښکته کړي ـــ سکندرشاه ته يې نېغ نېغ وکتل ـــ په چاربندونو يې لاس ايښي وو، ولې!! په دا مال دلته کومې بلا راوړی يې ...؟ په سکندرشاه د شمشو دا خبره ډېره بده ولګېده ـــ خو د جمالې ناروغۍ ډېر مجبور کړی وه ـــ په لنډو ټکو يې ورته د جمالې د ناروغۍ ذکر وکړوـــ لاړه به شم خو ما اوس دا کار پرېښی دی ... نه شم په پردو وينو ځوو کې لاسونه وهلی ـــ!! د سکندرشاه دا طمع نه وه چې د هغوي د کورنۍ دا تالي ځټ به نن د هغه مخکې داسې خبرې کوي ـــ خو حق دق ډېره لحظه لك د بُت ولاړ وه اوس شمشو لږه پسته شوه ـــ ته ځه درځم ګورمه يې ...دا يې ووئيل او کور ته کږه شوه. سکندرشاه چې غوږ کېښودو نو شمشو د ځان سره په ګورېدو و او بيا په درنو پښو هغه د شمشو د کور راروان شو لږ مخکې تلی نه وه چې يو ځل يې بيا د شمشو ګورېدل واورېدل هغه پوې شو چې شمشو ورپسې راروانه ده ـ د جمالې ناروغي په ښه کېدو وه ـــ شمشو ورته په خېټه د تودو تېلو مالش شروع کړو او د جمالې دردونه سېوا شول ـــ او بيا چې د ماشوم د ژړا غږ د شپې د چپيا سينه څيرې کوله ... نو شمشو د سکندرشاه مخې ته هم هغه رنګ ولاړه وه ـــ لُور دې وشوه ـــ ښځه دې ښه شوه ـــ په سکندرشاه کې لږه ساه راغله ـــ خو هغه نن د شمشو وران بوتاړ او سپورو ستغو ډېر زورلی وه. بيا ورته د رفيقي نوې خپله کړې کواره ترسترګو شوه ـــ "هوا خو يې په نمسي کې هم راغلې ده" ـــ د ځان سره وګونېدو. د هغه ګل پاڼې په زوره زور ژړل. اووان ..اووان خو د هغ د سترګو په وړاندې چې کوم منظرونه اورېدل راورېدل نو هغې سکندرشاه ډېر ګډوډ کړی وه ـــ هغه داسې محسوس کړه ـــ لکه رفيقي چې اوس د سکندرشاه مخ او لحاظ د سره پرېښی وي. د هغه په وړاندې په

نخرو نخرو په ګډا ګډا روان وي ـ ـ ـ کله کله د ښي لاس په دوو ګوتو د خلې نه یو اوچت شپېلی وباسي ـ او سکندرشاه د رفیقي په دې حرکتونو لکه چې اور واخلي ـــــ او بیا چې ګوري نو رفیقی د بهادرشاه د دروازې سر ولاړ وي ـــــ کله په ښکر پرته ټوپۍ یو اړخ ته کړه کړي او کله بل اړخ ته ـــــ د رفیقي دې حرکتونو د قهر نه د سکندرشاه د ټول بدن وینه د هغه په مخ راوسته ـــــ اوس هغه په دې نتیجه رسېدلی وه چې د رفیقي د دې بربنډو حرکتونو په شا چرته د تاج بي بي یا د پري لاس خو نه دی ـــــــ؟ د هغه وارپار خطا شو . د بهادرشاه سره که د هغه هرڅو نالګي ده خو تاج بي بي، پري او سنګینه هغه خپل عزت ګڼلې ـ

***

د زبرګې ناویتوب اوس سر ته رسېدلی وه، د هغې د داج په رنګ رنګ جامو تاج بي بي او پري اوس مزې کولې که داسې یې نه کول نو په دې کور کې به ورته ژوند ډېر ګران شوی وه ـ زبرګه په دې خبره ډېر خفه و چې د هغې نصیب هغه د یو داسې کور مېرمن کړې ده چې په حرامو ولاړ دی ـ په ټول کور کې به یې زړه ډېر بوږنېدو ـ د بهادرشاه د ټولو سرو سپینو مالکه دا وه خو هغه په دې نه وه خوشحاله خپل خدای ته به هر وخت په سجده نسکوره پرته وه ـــ خدایه زما او زما د بچو د حلال رزق سؤبونه وکړې، بهادرشاه ته د نېکو هدایت وکړی ـــ!! کله کله خو به یې په مصله ډېر ژړلي وو ټول جانماز به یې په اوښکو لوند وه ـ زړه یې د بهادرشا په کور کې ډېر تنګ وه ـــ خو د نصیب نه یې تېښته نه شوه کولې ـ بل خوا د تاج بي بي او پري د لاسه هم په اور کې ولاړه وه، یوه سنګینه وه چې د هغې د هر مرض دارو و ـ په منډه منډه به یې ورسر د کور کارونه کول تاج بي بي خو اوس د مور کوټه په خپل قبضه کې اخستې وه وئیل به یې دې ته به بل څوك نه راځئ ـ دغسې پري به هم په یوه کوټه کې ناسته و ـــ د مور نه پاتې صندوقونه دواړو وېشلي وو ـ خو په هاغه غټه لویه د لرګي تونۍ یې وس نه رسېدو چې تاج بي بي خپلې کوټې ته وړلې وې یا پري، خو سنګینه د دې ټول هرڅه نه بې پروا وه ـ د خپلې ورندار سره ډېره خوشحاله وه، دواړو خوېندو ته به یې تیاره ډوډۍ مخې ته کېښوده

او خپله به د زبرګۍ سره کښناسته ـ د زبرګۍ د اولاد زېږون هم نزدې وه ـ سنګینه خپل وراره ورېرې ته ډېره خوشحالېده خو د خوشحالۍ په طریقه نه پوهېده ـ د سادګۍ د لاسه به ترېنه یوه نیمه خبره داسې وشوه‌چې مشرانو خوېندو به ورپورې ملنډې وهلې ـ په ترټرۍ ترټرۍ ژبه به یې د یوې سمې خبرې ځواب هم نیمګړی ورکړو نو د خوارې به خبر نه وه، پرې خو به ورپورې لکه د سرې مچۍ ونښته ـــــ چاړۍ !!

د سنګین په سترګو کې به غټې غټې اوښکې راغلې ـــ او بیا به ورندارې دلاسه کړه ـــ خو د تاج بي بي د زبرګۍ سره لږه روغه وه د زبرګۍ په خله یې څوځو واره بهادرشاه ته دا خبره رسولې وه چې د شمشو ترور سره روغه وکړي ـــــ چې د زبرګۍ د روغ رنځور لپاره به مو پکار راځي ـ او چې نن سحر څنګ ډېر موده پس شمشو ترور کور ته راپېښه وکړه نو تاج بي بي ترېنه لکه د مچۍ تاوېده ـ دوه بالښتونه یې ورته کېښودل ـ په قلار پرېوځه ترور!! دا دې خپل کور دی ـ تاج بي بي چې د ټینګو چایېو غټه پیاله شمشو ته مخې ته کېښوده نو شمشو ځان په اووم اسمان ګڼلو ـــ او بیا چې شمشو په یو مخ د رفیقي د ځوانۍ صفتونه راواخستل نو پرې هم د شمشو ترور سره د کټ په لنګه کېناسته ـ د تاج بي بي خله خو نن هسې د خندا نه نه راټولېده ـــــ شمشو ترور د زبرګۍ جاج واخستو او د هغې د لنګون اندازه یې ولګوله ـــــ نن ځم د خبره دې کې لا ورځې شته ـ بیا به راځم ـــ!! شمشو ترور چې د تګ لپاره راپاڅېده نو تاج بي بي بیابیا کېنوله ـ ترور مه ځه شپې له پاتې شه، خو شمشو ترور کورته روانه شوه ـ تاج بي بي او پرې ورسره تر دروازې په جلب کې لاړې ـ د رفیقي ذکر نن شمشو ترور ډېر په خوند خوند کړی وه ـ د تاج بي بي خو احساسات داسې راپارېدلي وو چې د خپل وجود نه

یې اور اخستو ـــ نن یې سم د سحره خپل ځان لکه د نوې ناوې ښه سینګار کړی وه ، په رنجو تورو کړو سترګو یې نن د زړه د یوې غلا چغلي خوړله ـ د مړې مور نه پاتې لویه د لرګي تونۍ چې د مودو او زمانو راسې بهادرشاه د زلمیتوب په کوټه کې په لنډه چنه ایښودې شوې پرته وه ـ نن تربنه تاج بي بي توده توده تاوېده په دې کې یې د مور د لاس د خپلو درېواړو لونو ته ایښې د ارمانونو داح خو هرځل په دوي پورې د طنز خنداګانې کړې وې، کله چې هم تاج بي بي د خپلې برښې ځیزونو پسې د تونۍ تمبې خلاصولې ـ ـ ـ نو خپل ارمانونه به ورته مخامخ ودرېدل ـــ خدای خبر چې په دې ځیزونو به د وخت څومره دوړې خاورې او جالې پرتې وې خو د ډېر غم او مایوسۍ نه به ورته نه تاج بي بي لاس وړلی شو نه پرې ـــ وختونو او زمانو خو په هاغه رختونو خپل بدرنګ رنګونه خېژولي وو ـــ خړ، پړ ـــ خو بیا هم د دې خړو رنګونو او خاورو دوړو په شا یې د مړې مور ټولې نخښې امانت پرتې وې ـ پرې لړه په زړه تکړه وه کال به یې په هر پشکال کې دا ټول رختونه په ډېره مینه راسپړدل او لمر ته به یې کېښودل ـ نن چې د شمشو ترور خبرو د تاج بي بي زړه لکه د مرغۍ په هوا کړی وه هغه په ډېره مینه څه خوبولې خوبولې هاغه تونۍ سره جختنه ودرېده، د تونۍ په تمبه پورې غټ تور د اوسنې ونځیر یې په قلاره غونډې پرانستللو، د تونۍ دننه توره تیاره وه خو د هغې د ارمانونو داج لکه د ډیوو رڼا کول، هغې نن په ډېره بې تابۍ یوه یو ترلې غوټه، یویو پنډوکی د تونۍ نه رابهر کولو، په لاس به یې ډېرې خاورې دوړې ولګېدې ـــ خو په منډه منډه یې بیا د دې ټولو سینه هم لکه د خپل زړه راوسپړدله ـ کټونه یې د سرو شنو بخملو او نورو رختونو نه ډك پراته وو ـ د مور د لاس قت کړي سرو شنو لوپټو خو دومره خوند

ورکړو چې په تلوار راغله او د دالان سر ته په یو ټیټه موړه اېښودې شوې لویې شیشې ته مخامخ ودرېده ـ تکې سرې لوپټې یې پرې د رنګونو باران راښکې کړی وه ـ د ډېرې حیا نه یې سترګې نه شوې پورته کولې، هغې په شیشه کې هم خپل مخ ته نه شو کتلی، ولې چې هرځل به ورته د شیشې سترګې لکه د رفیقي د دوو ناقلاره سترګو ښکارېدې لکه چې هغې ته بق بق په یو مخ ګوري ـ خو بیا به یې غلې غوندې سترګې په شیشه ورغلې ـــ د هغې په سر سره لوپټه لکه د سرې بنارسۍ د هغې په مخ نیم کښو پرته وه، لکه چې د ډېرو کالو پترو نه ډکه په سور پالنګ ناسته وي ... سترګې یې په مزه پټې کړې وې ... او په سرو منګولو کې سوچه برګ رومال یې پوزې ته نزدې کړی وه، د هغې زړه په زوره زوره ودرزېدو، هغې د خپلو ارمانونو او خواهشونو ټول پنډوکی هم د رفیقي په نوم تر دې دمه امانت ساتلی وه . . . اوس هغه د رفیقي ناوې وه ـ هغې دې وخت ته څومره انتظار کړی وه ... څومره کلونه یې د خپل پېغلتوب زهر څښلي وو، هغې په خپلو لاسو پښو سرو نکریزو ته کتل چې نرۍ نرۍ خوشبوئي ترېنه راوچتېده، هغه ډېره وارخطا شوه او اوږدې اوږدې ساګانې یې راښکلې او بیا د یو درونډ او معتبرقدم باوقاره ښکالو په هغې یخه خوله راوسته ـ د هغې زړه خو سم د سینې نه راټوپ کول ـــ د زړه درزا یې لکه د زلزلې ټول وجود په لړزان کړی وه ـ خو دې لمحو او وختونو په خپل لمس د هغې ژوند، بدن او جذبو ته یو نوی خوند ورکړو، اوس هغې ورو غوندې خپله پنجه په ګرېوان کې دننه کړه ـ د ژوند او جذبو نه ډك پېغلتوب یې نن د ګوتو په سرونو داسې ولګېدو لکه چې ټول عمر پرې هغې سترګې پټې کړې وي ـ داسې یې محسوس کړه لکه د بجلۍ دوه بربنډ مزي ته یې لاس وروړی وي ـ دې لمحو د هغې ژوند او

احساساتو ته یو نوی سکون ورکړو ــــ کښې سر وخورې ـــ!! او یوې چرګې ته د پرې د خلې دې غږ د هغې د خیال دنیا تالاوالا کړه ـــــ یو ځل یې سترګې په زوره زور وځنبولې .... د شیشې مخې ته یوه ښائسته پېغله ولاړه وه ـــ خو په وېښتو کې لرې لرې یو نیم سپین وېښته به د هغې په ارمانونو اوبه واړولې . په قلار قلار یې ټول رختونه یو ځل بیا راغونډ کړل . او پنډوکي یې یو ځل بیا د تورې تونۍ تورې تیاره سینې ته لګ د خپلو ارمانونو ورښکته کړل ـــ په سترګوکې راغلې دبې وسۍ اوښکې یې پاکې کړې ــ اوپه خپل خیال په ناخوالۍ ځان سره مسکۍ شوه .
شمشو ترور راتګ اوس یو وارې بیا پېل شوی وه . سنګینې ورندار د کارونو نه اوچته کټ ته خېژولې وه ـــ په شمشو ترور به یې ډېر سودونه کول چې د ورندارې او نوی ماشوم خیالل یې ساتي ـــ تاج بي بي او پري خو هم د شمشو ترور نه چاپېره بنګړې اچولې ....
تاج بي بي به په نه څه خبره د شمشو ترور د خلې نه د رفیقې ذکر اورېدل غوښتل او چې ذکر به شروع شو نو تاج بي بي به ورپسې ټول فرض مونځونه هم قضا کړي وو. د رفیقې د ځوانۍ او ښائست صفتونو به تاج بي بي د خیالونو په ټالونو ځانګوله خو کله کله به یې چې خپله خور پري هم چرته یواځې د شمشو ترور په خوا کې په ګنګوسه ولیده نو وار پار به یې خطاشوـ په دغه ورځ خوتاج بي بي ولاړه وه په تنور یې ډوډۍ پورې کولې او په دالان کې ناستې شمشو ترور غلې غلې د پري سره څه خبرې کولې ـــ پري به کله ورو غوندې د تنور خوا کې ولاړې تاج بي بي ته وکتل کله به یې سر شمشو ترور ته نزدې کړوـ تاج بي بي د تنور تور اورلړونی په لاس کې نیولی وه ــ یو شك یې په مازغو کې کېناستو چرته .... شمشو خو پري سره د رفیقې خبرې نه کوي؟ او بیا یې چې لا وکتل چې

پري په هېبت د لوپټې د پېځکي نه پېسې پرانزي او د شمشو په لاس کې يې ږدي نو زړه يې وغوښتل چې په دوارو پسې دا اور لړونی يوسي او دواړه پرې ښې اوځنبي . . . تاج بي بي ډوډۍ او قلپۍ په ځائی پرېښوده ــ په قهر کې په ترپکو راغله او پري يې دکمځۍ نه ونيسله ـــ داڅه مو سره خلې ورکړې دي . . ؟ په چا کورونه ورانوی ــ د چا د زړه اباده دنيا په سيند لاهوکوی ـــ!! شمشوچې په دومره قهرتاج بي بي په پري راغوټه شوې وليده نو خپل خبر يې په دې کې ګنلوچې پاکه خبره ورته وکړي . خوپه تاج بي بي د مينې او رقابت داسې پېريان ناست وو چې په هيڅ شان د خبرې اورېدو په کور کې نه ښکارېده ـــ زماخبره واوره!!! شمشوتروزهغه دپري نه راپاڅوله ــ چې په وهلو وهلو يې د هغې عاجزې د پاسه خپل ځان غورځولی وه . هغې وران وران شمشو ته وکتل ـــ د شمشو وار خطا شو . . . . او د پري د ژړا او چغو په اوازونو سنګينه او زبرګه د کوټې نه بهر راووتې ـــ د تاج بي بي په ګوتو کې د پري د وېښتو غټه شوړه ښکارېده . مخ يې ټول نوکارې نوکارې وه . ټول حق دق ولاړ وو . . . په څه نتيجه څوك هم نه رسېدل چې څه چل شوی دی ؟ د پري نه کومه خطا شوې ده . اخر چې زبرګې پري هم د زمکې نه دم دلاسه راپاڅوله او تاج بي بي يې هم يو خوا ته کړه ــ نولږه چپتياخوره شوه ــ اوچې بياشمشوترورپه قلاره د تاج بي بي زنه په مينه ونيوله او ورته يې ووئيل چې پري په ماخپلې همځولې زرو ته سوال جواب لېږي . . . نو ټولو په حېرانتيايوبل ته وکتل . دپري نوکارې مخ اوس د تاج بي بي مخې مخې ته کېدو . د ګران لالا ويرې اوس د هغې په اعصابو هم نوکارې راښکلې . سنګينه خو په داسې صورتحال کې ډېره خرابه وي ـــ ژبه يې نوره هم ونښلې خپله خبره په اشارو بل ته رسوي او چې په اشاره

يې لاتاج بي بي ته په خپل مخ لاس راښکلو ... نو د تاج بي بي د لاسو نه طوطيان والوتل اف ګران لالا به مې خبر وي ـــ!! شمشو ترور د تاج بي بي يقين پخولو لپاره قسم وکړو ... چې زرو ته يې ليږلم .ـــ اوس د تاج بي بي يقين پوخ شوی وه ـــ هغې ته د اخونې د کور د سيپارې د سبق دور رایاد شو چې ټولې جينکۍ به د سبق نه پس خپلو کې په ټوقو ټقالو ناستې وې ـــ خو زرو او پري به دواړه نه وې ... او بيا څوڅو ځل په يو کُنج کې دواړه ليدلې شوې وې ـــ!! د هغې خيال د يوې نوې غلا په لټون ـــ د ژوند تر يو داسې کُنج رسېدلی وه چې د انساني فطرت د غېر فطري رويو او عادتونو جولاګانو پکې جالې جوړې کړې وې ـــ او نوی جنسيت او جبلت پکې اپوټه راڅوړند ليدی شو ـ د زرو او پري د دواړو د ېر ساعت ناستې اوس د ټولو پېغلو ځوابونه موندلي وو ـــ

***

سکندرشاه به اوس شمشو هم هسکه غږی دبهادرشاه کره په تلوراتلو لیدله ـ د هغه غوږونو ته ډېرو خلکو د شمشو په حقله ډېرې ګډې وډې خبرې رارسولې وې ـ چا به وئیل شمشو د هلکانو او جینکو دلالي کوي ـ چا به وئیل د هلکانو هلکانو سره خبرې هم جوړوي ـ دسکندرشاه داغالب ګمان وه چې د بهادر شاه په کورنۍ یې کوډې کړې دي ـ نیااو نمسي دواړوــــ نمسی یې د بهادرشاه ترڅنګ اوړي راوړي اونیا یې دخوښندو مخې مخې ته کېږي ـ دهغه په زړه کې به د نفرت اور په غرغنډو شوــ جمالې به د دې تاؤ هم محسوسولوــ یوه ورځ یې په قلار قلار پوهولو ـ ستا څه کار دی ــ غټ پټ بهادرشاه شته دخپل کورد ښې بدې ذمه وار خپله دی ستا سره خو یې د لارې کوڅې غم ښادي هم نشته ـ خوسکندرشاه کله داخبرې منلې؟ هغه پوهېدو چې بهادرشاه خو د دولت خورجېبونه ډکوي ــ دکوردهیڅ حاله نه خبرېږي ـ اوس خوبه تاج بي بي هواره په کوټه اوبلی راښکاره ولاړه وه ـ ـ ـ څوځوځله یې دشمشو سره چرته په تلوهم لیدلې وه ـ او دایې لاڅه کی ـ ـ ـ ـ شمشوبه کله یوه جینۍ راروانه کړې وه او کله بله ـ ـ دبهادرشاه کورخو اوس د رنګ رنګ نخرویومېله وه ـ خو د دروازې تمبې به اوس هم پورې وې ــــ د رفیقي ورځې هم بدلې شوې وې د بهادرشاه ښی لاس جوړ شوی وه ـ ـ ـ د کور نقشه یې بدله شوې وه ـــ اوس خو به بهادرشاه بازار نه هم کور ته په څه سوال ځواب پسې رالېږلو ـ ـ ـ او چې د پوري وره

په شا بـه ولاړې تـاج بـي بـي د رفيقـي سره سوال جواب کولـو نـو د رفيقـي بـه پـه خپـل ځـان د باچـا ګمـان کېدو ـــ د تمبـو پـه نـرو نـرو درزونو کې به يې داسې نبغ نبغ کتل لکه چې تاج بي بي ورته خپل ځـان ټول ښـکاره کـړی وي ـــ اوس خـو يـې پـه دې کوځـه د تلونکـو راتلونکو پروا هم نه کوله ـ او کور په کـور بـه د هرچـا پـه خلـه دا يـوه خبره بيا بيا کېده ـ د غريب سړي دومره زړه نه وي خو د هغه پـه شـا د چـا لاس دی ـــ!! سکندرشـاه تـه د دې ټولـو خبـرو پتـه وه ـــ د خلکو د پس پسو نه خبر وه ... د شمشـو د دې نـوې لګـولې تماشـې په چل نه پوهېدو خـو بـس وينـې او غيـرت بـه يـې جـوش وکړو ـــ د خپلې جرګې نه پس يې پرې نورې جرګې هم تش لاس د دې کـوره پـه سـتنېدو ليـدلې وې ـــ او هرځـل چـې بـه کومـه جرګـه راتلـه نـو سکندرشـاه بـه د خـدای نـه دا سـوالونه کـول . . . چـې خدايـه! د بهادرشاه په زړه د رحم اوبه توې کړې چې د جينکو بند اسان شي ـ خو بهادرشاه د سود په ګټه کې د خپلو خوېندو د برخې قائل نه وه ـ هغه دا پخه اراده کـړې وه چـې خپلـې درې واړه خوېنـدې بـه پـه کـور زړوي ـــ د تاج بي بي او پري عمرونه خو مخ په سېواکېدو وو ـــ خـو د سنګينې نور حالت د دې جوګه نه وه چې د يوکـور پـه ژونـد کـې د چـا مېـرمن شـي تـاج بـي بـي خـو ځکـه اوس د خپلواحساسـاتو لاس پښې په رفيقي پسې وهل ـــ او پري په نـورو جينکـو مئينـه وه ... او دا ټولې خبرې ټکي په ټکي سکندرشاه تـه رارسېدلې .. خـو د هغـه غيرت او پښـتو دا نـه شـو زغملی چې پـلار پـه نيکـه د دې کـورنۍ تالي څټ دې اوس خپل پلونه د دې کورنۍ ترعزتونو راورسوي ـــ هغه د رفيقي او بهادرشاه سره سره د خپلې تربګنۍ او دشمنۍ پـټ ښه برابر پاللو۔ خو ځينو مجبورو يـې لاسـونه بنـد پـه بنـد تړلـي وو ـــ سره د دې چې شمشـو تـرور پـه خپـل ژونـد د رفيقـي سره ډولۍ هم

لیدلې وه ـ خو د واده پېکړو هم د رفیقي پښې ونه تړلې ـ او خپل کچه پیکه حرکتونه یې کول ـــ خو اوس د رفیقي د واده حقیقت د هاغه پېغلو احساسات لکه د صابون د ځګ کېنولي وو کومو چې به په تناره او ګودر د رفیقي خبرې کولې ـ ـ د رفیقي دنیا د هغه زوي شفیقي ترڅه حده بدله کړې وه ـ کټ مټ د پلار کواره وه ـ د وړوکوالي نه یې ډېرې نخرې زده کړې وې ـ ـ ـ خلکو به وئیل چې رفیقي پل اوچت کړی او دې شفیقي پرې ابښی دی ـ د رفیقي دځُلې او ګوتو شپېلی خو دومر مشهور شوی و چې په کور دننه به هرې پېغلې د ځان لپاره ګڼلو ـ اوس به هم رفیقي د خپل عادت ترمخه د بهادرشاه د کور په څنګ کې کله کله شپېلی وهلو په دې عادت ډېرو خلکو بې عزته کړی هم وه خو وئیل به یې د عادت نه مجبوره یم ـ او هم دغه عادت وه چې د سکندرشاه په زړه کې لکه د ازغي چوکه کېدو ـ پټې پټې یې ورته کُلمې خوټکېدې ـــ

***

وختونو د زبرګې جولۍ ته د دربو اولادونو ورکړه کړې وه . طاهرشاه اوظاهرشاه دخپلوترورېانود سترګو تور وو او وړه زېبو چې په حوېلۍ کې د خپلې نصيبې سره راغلې وه د هغې ورځ اونصيب هم د خپلوترورېانونه بدل نه وه . دپلارد قهراو غضب نه به په سوړوننوته ـ پلارخوېې څه کوې هغې ته خوخپل وروڼه هم دپلارنه کم نه وو ـ هرنارينه په هردورکې خپل فطرت ښکاره کړی دی ـــ د دې کورنۍ تاريخ د داسې پېښو نه ډك پروت وه ـــ لُور خور خو په دې کورنۍ کې بس يو پاتې مخلوق ګڼلی شو . دهغوي حقونه ټول عمرپه دې کورنۍ کې نارينو تر پښولاندې کړي وو ـ په ټوله سيمه کې داکورنۍ په دې يادېدله . چبه يې د لور خور په عزت تپوس نه شوکولی ـ او خدای خبر څومره تورسروډولۍ ارمان ګورته په سينه کې وړلی وه . طاهر شاه او ظاهرشاه دواړه يو برابر وو . خلکو په دواړو کې د کشر او مشر توپير نه شو کولی . د ډېرو خلکو دا خيال وه چې دواړه غبرګوني پېدا شوي دي . . خو نه په دواړوکې به ديوکال د مشرتابه مزې غزېدلی وه . طاهرشاه به د يوې ترور په څنګ کې ملاست وه او ظاهرشاه به د بلې . خو زېبو به خپلې کشرې ترور سنګينې سره ډېره خوشحاله وه . په دې

حوېلۍ کې یوه باغیچه دډېرپخواراسې موجوده وه چې په هر دور کې یې د کور د ښځو پام ځان ته راګرځولی وه ـ په غاړه غاړه پکې د نارنجانو اونې په قطار قطار ولاړې وې او ځائی په ځائی پکې تاج بي بي او پري د سروګلابواوسپینورامېلوښائسته بوټي هم کرلي وو ـ او چې د دې ګلابونوپه مخونوپسې دپرپرکولښکرې او سېلونه راوالوتل نو د دې ماشومانو خوشحالۍ به د کتو وې ـ سنګینې به ټوله ورځ د وړو وړو ورېرونو سره په لویه تنه منډې وهلې ـ د دې شوراوغوغابه دحوېلې په دنګودنګوکوټوکې هم اورېدې شوه ـ اوس خو په سنګینې خپل د ماشومتوب دور بیا راغلی وه ـــ په زمکه به دماشومې زېبو سره ناسته وه د هغې ګوډیانو ته به یې رنګ په رنګ جامې جوړولې ـ ماشومې زېبو به په خپله وړه ژبه دخپلې ترورپه شان تتې تتې خبرې کولې ـ ـ او زبرګه به کله کله فکرواخسته چې هسې نه ددې ژبه هم اینښلې ـ سنګنې ځان له هم یوه ښائسته ګوډۍ جوړه کړې وه ـــ د دې ګوډۍ په غاړه کې به یې لوی د مشکنو امېل راځوړند کړی وه ـ د ډك کمخواب جوړه به یې ورته په غاړه کړې وه ـ او په لوبو لوبو کې به یې د خپلې ګوډۍ واده په ډېره مینه راجوړ کړی وه ـ په کُنج کې به یې ګوډۍ کېنولې وه ـ او دې به قلار قلار تمبل غږولو ـ کله کله به یې تمبل د وړې زېبو په لاسو کې ورکړو او دا به راپاڅېده اوپه ګډا به شوه ـ د کور ټول خلك به د ترور او ورېرې دې نازولې دنیا ته په کتو وو ـ بهادرشاه اوس ډېر بدل شوی وه په خوېندو او ښځې کلك ساتلی پړی یې لږ سست کړی وه ـ د هغه دا خیال وه چې تاج بي بي او پري د خپلو پېغلتوبونو زهر څښلي دي ـ او اوس خو نه د دوي هاغه ځوانۍ شته او نه هاغه مستۍ ـ خوبهادرشاه ته دا نه وه معلومه چې ډېرکلونه وړاندې په دې حوېلۍ کې یوه

شاړه توره تاخانه خوډېره پخوا پري اباده کړې ده ـ اوس خواوړی ژمی په هاغه تياره تاخانه کې هغې هره غرمه دشړشمودتېلو ډيوه بلوله او چې زبرګه او تاج بي بي به اودې شوې نو د پري سترګې به هم مرغۍ مرغۍ شوې هغه به ورو غوندې تاخانې ته ښکته شوه د هغې د اخونې د کور د سيپارې دسبق همځولې زروبه د هغې سره په دې تاخانه کې يو ځائی ملاسته وه ـ د تورې تيار تاخانې ابادولو راز د دې دواړو ترمينځه پروت وه ـ د کور نور خلك خو د دې شاړې تاخانې نه داسې ويرېدل لکه چې دا تاخانه يا خو د تورو اژدهاګانو جاله وي يا د پېريانو۔ پري خو به د کور نور خلك د دې تاخانې د زبونتيااودروندوالي نه ويرول خوداتپوس ترېنه چا هم نه کولو چې ته په دې تياره تاخانه کې کومه اوده پخوې ؟خو چې ماسپخين به ټول راپاڅېدل نو پري او زرو به په لوی دالان کې په خنداناستې وې ـ خوشحاله خوشحاله ـ لکه چې د خپلو وجودونوډېر درانه بارونه يې سپك کړي وي ـ اوس خو به ځکه زرو يوه ورځ د راتلو ناغه هم نه کوله ـ د پري مينې به د جنت نه هم د هغې ځنګ ته رارسوله ... پټ پناه يې په زرو ډېر سره سپين پېرزو کړي وو۔ هغې ته ځائی په ځائی د بهادرشاه د ښخو خزانو پېسو هر پټ ځائی معلوم وه ـــ! د زرو هم ټولې ګوتې په غوړو کې وې ـ د پري سره يې ډېرې مزې کولې ـ د مور نه پاتې د خپلې برخې د داج رختونه خو يې ټول په زرو زاړه کړي وو۔ خو د زرو مينې چې په تېر وخت د پري په وجود کوم د ښائستونو سپرلي راخوار کړي وو دا يې په تنکۍ ځوانۍ نه وو ليدلي ـ اوس خو به دواړه ښې ښکار هم په يو کټ کې ملاستې وې ـ د زرو په ځنګل به د پري سر پروت وه او د ژوند په يو نوي سرور به غرقه اوده وه ـ زبرګې په بهادرشاه وس کړی وه چې د

سود کاروبار پرېږدي ډېرې کرکې يې ورته بيان کړې وې خو بهادرشاه ته اوس بل کار خوند نه ورکولو نور کارونه خوکه ګټه لري تاوان هم لري او بهادرشاه ټول عمر د ګټې سودا کړې وه د تاوان نه ـ زبرګې خو په دم کړو اوبو، چينو او تعويزونو هم په بهادرشاه څه کمی نه و کړی خو د بهادرشاه زړه ډېر غټ وه څرمن يې هم غټه وه ـ کرکه خو يې هډو په طبيعت کې نه وه ـ زبرګه به يې په دې دلاسه کړه چې دا هرڅه تا او ستا بچو له کوم ـ ـ ـ! د جمعې شپه وه نن زبرګې استخاره وکړه او د خدايه يې دا يو سوال وکړو چې نن شپه ماته د خپلو بچو د خوشحالو زېری راکړه ـــ ټول عمر مې په دې کور کې پوټی سکون نه دی ليدلی ـــ چې د اولاد نه مې د خوشحالۍ برخه شته او که نه ؟ او بيا هغې يو خوب وليدو ـــ يو داسې خوب چې د هغې د ژوند او زړه پاتې سکون يې هم تالا والا کړو ـ هغې دغه ليدلی خوب د خپلو مزغو او وهمونو يوه نتيجه وګڼله خو چې هرکله پرله پسې درې جمعې ماسخوتن د استخارې نه پس هغې هاغه يو خوب بيا بيا وليدو نو اوس د زبرګې زړه لکه د پاڼې رېږدو ـ د هغې د ګلابونو په څير ښکلي زامن او لور ډېر ښائسته وو د هغوي وده او غټ والی ډېر په مخه روان وه اوني خدای دنګې ورکړې وې په څو کلونو کې د پلار سره د اوږې لګولو شو ـ اوس به د زبرګې وار لا خطا شو ـ د طاهرشاه او ظاهرشاه په ټوپيانو به روزانه خپلو تروريانو د تازه ګلاب ګل داسې په هنر ټومبلو چې د مخ او ګلاب بېلتون به نه شو کېدی ـ کله کله به پلار دواړه ځان سره بازار ته هم بوتلل ـ او چې د بهادرشاه سره به خپل دواړه زامن په لاره روان وو نو د لار هر نظر به ورته بيا بيا را اوړېدو ـ چې کور ته به راغلل نو پرې به د سپېلنو په دانو پسې کړې کور ګرځېده ـ "او خلکو به راته د نظره

کړې وي . . .!! که د پري یا د تاج بي بي په زړه وی نو په دې هلکانو به یې د کوره بهر قدم نه کېښودو. خو بهادرشاه دا غوښتل چې د خپل کاروبار ټولې طریقې، ښه او بد، ګټه تاوان خپلو بچو ته وروښائي ځکه چې سبا به دا کار هم دوي سمبالوي. ظاهر شاه لږ ډېر هوښیار وه د پلار په اشاره هم پوهېدو ځکه خو یې په پلار روزانه ځلورانیز قلنګ ترلی وه. او د کور په هر ګوټ کې ورته د پلار د ښخو خزانو هم پته وه...

***

ګل پاڼې هم په ځان پسې زمری او ګورګوره راوستي وو . خو ګل پاڼه په ټول کور کې زورور وه . سکندرشاه ته خپل ټول اولادونه ګران وو خو ګل پاڼه یې ډېره نازولې وه . د ګل پاڼې ټول عادتونه لکه د هلکانو وو. په اوچت اواز خبرې، کلکه څیره او په ټول کور خپل رعب ساتل . زمری به کله کله ډېر په قهر شو، ځکه چې هغه که هلك وه خو د خپلې مشرې خور په چل نه پوهېدو. ګل پاڼه چې به یې د خپل ګران داجي سره نزدې نزدې لیدله نو خپل ځان به ورته بې معنې ښکارېدو. لاماشوم و د دې فرق په احساس او معنی زیات نه پوهېدو خو بهر ملګرو به ورته دا احساس خامخا ورکولو. او چې طاهرشاه او ظاهرشاه به یې د خپل پلارسره خوشحاله خوشحاله ډك ډوك ولیدل نو خپلو محرومیو به پرې نوکارې راښکلې . زه خو د پلار یك یو نیازبین زوی یم خو خدای شته که په سمه خله یې راسره خبره قدرې کړې وي ـــ د ځان سره مېلې ته بوتلل خو لاغټه خبره ده ـــ د دې محرومۍ ذکر به چې یې کله خپلې کشرې خور ګُرګُرې ته وکړو نو هغې به هیڅ اونه وئیل بس غلې غلې به یې د زمري خفه څهرې ته کتل . خو چې کله به یې د خپل زړه غوټه مور ته پرانسته نو مور به د ځان سره راجخت کړوـــ په تندي به یې ښکل کړو . . . . موري! چې ګران داجي رانه اوس ګیدړ جوړ کړی دی نو دا زمری نوم یې راته څه له کېښودوـــ!!؟ زمري اوس د خپل احتجاج څرګندونه کولې شوه ـــ

او په دې پوښتنه يې مور په زور زور په خندا شوه ـــ خو د ټولو نه زياته د طنز ډکه خندا ورپورې ګل پاڼې وکړه . د زمري رنګ او صحت د دې احساس له کبله د زوال ښکار وو. د هغه هاغه ود نه وه کومه چې د ده دخوښدو وه . هغه به اوس ځان له خوشحاله وه د چا سره يې هم نه لګېده . په مندرسه کې به يې خپل ټول قهر په هاغه همځولو ويستو چې لږ به ورسره وران شو، دلته به زمرى سم لکه د زمري غړمبېدو . په نري نروچکي وجود کې به يې بې پناه طاقت راغلو. ډېر وهل ټکول به يې وکړل . د مندرسې استاذ ته چې ماشومانو د زمري شکايتونه وکړل نو د زمري نوم يې د خپلې مندرسې نه خارج کړو. اوس زمرى ازاد ګرځېدو. په ورانو، ويجاړو، په غرونو، ځنګلونو، په مېرو، په اونو بوټو، کله به د مرغو په ځالو پسې ټول غرمه ګرځېدو او کله به يې مرغۍ په لينده ويشتلې، کله به يې يو ځائى خوړ وه کله بل . ګورګوره به پرې ډېره خفه کېده . لاس، پښه يا مخ تندى به يې په وينو سور راوړو نو په وړو وړو لاسونو به يې ورته زر په تودو تېلو کې کورکمان سُور کړو او تودې تودې پهې به يې ورته پرې کېښودې ـــد ګُرګُرې د زمري سره ډېر مينه او همدردي وه . د کور د مشرانو خو يې په ګل پاڼه کې ساه وه زمري به د بازار د دوکانونو نه په غلا کله کله د ګُرګُرې لپاره د لېچو بنګړي او د سر کليپ هم راپټولو. ګورګوره به دې ته ډېره خوشحالېده خپل دا شيونه به يې په هاغه وړوکي پټارګي کې ځان ته سمبال اېښي وو کوم چې ورته تاج بي بي د دې وېنا سره ورکړې وه چې داسې دلته کله کله راځه، د زېبو سره به لوبې کوې ګوډيانې به تاله هم جوړوم ـــ زه ستا هم ترور يم . خو ګورګور به د بهادرشاه کاکاجي نه ډېره ويرېده . د هغه سرو سرو سترګو او کونډه کړي برېتونو ته چې به

یې کتل نو ویرې به واخسته...او هسې هم د خپلې مشرې خور ګل پاڼې نه به ویره کې وه.دا قدغن خو پرې هغې لګولی وه چې ـــ! چې د دې کورنۍ سره مې د ګران داجي پخوانۍ دشمني ده که لوبو ته ورکره لاړې نو مړه به دې کړي ـــــ!! او د ماشومې ګُرګُرې لپاره دا ډېره وه.په کوڅه کې به د زېبو سره ناسته خو د هغې د کور نه مشرانو ویرولې وه.ګني د ماشومې زړه به ډېر غوښتل چې د زېبو سره کور کې لوبې وکړي.د هغې ترور تاج بي بي ورته یوه ګوډۍ جوړ کړې...سنګینه ورسره هم په لویه تنه پټ پټونی وکړي ـــــ خو د مشرانو خبره یې په زړه پټهۍ کړې وه.ګورګوره د خپل پلار سره د مېلې سېل ته د تلو هم ارماني وه خو دا ځل زمري په خپله خزانه کې دولس انې یو ځائی کړې وې او ګورګوره په دې خوشحاله وه چې زمری به یې دا ځل د کلي د مېلې سېل ته بوځي

***

څنګه چې د بهادرشاه او رفیقي خپلو کې ډېره خوږه وه داسې به شفیقی او طاهر شاه هم د یو بله نه خوزېدل ـ دواړه د مندرسې ملګري م وو ـ د کله نه چې د زمري نوم د مندرسې نه استاذ خارج کړی وه دواړو لږه ساه اخستې وه ـ ولې چې زمری خو د کوره بهر سم زمری وه شفیق او طاهرشاه ته خو به يې بهانه کتله ـــ اوچې کله به ورسره لږخوږ شو نو د ظاهرشاه د کتابونو د کڅوړې نه به يې د سپینې مېدې غوړه ټوله پراته هم په غلا ویستې و او دوانیز به يې ترېنه هم پټ کړی وه ـ اوس به ظاهرشاه او شفیق جوړه ناست وو ـ سپینه د مېدې پاڼې پاڼې پراته به د دواړو مخې ته پرته وه ـ رفیقي په خپل بچې په مندرسه کې سبق کله وئیلو، وئیل به یې سبقونه دغټانوخلکو کار دی ـ خو طاهرشاه به ژړل سم قسم يې کړی وه چې هله به مندرسې ته ځي چې شفیق هم ورسره روان شي ـ د شفیق په سترګو به تاج بي بي د رفیقي د سترګو سود کېدو ـ چې کله به طاهرشاه شفیق دځان سره کورته راوستونو تاج بي بي به هسې مسکۍ مسکۍ کېده، دخپل پېغلتوب دوربه پرې لکه دباران راښکی شو ـ دتصورپه دنیاکې به يې د رفیقي څهره بیا مسکۍ شوه ـ وختونو ډېر لرې الوت کړی وه اوس خو د تاج بي بي د تصور منډه هم دومره ضعیفه شوې وه چې ورستو به يې کتل نو دتېروخت په حساب اوشمېره کې به ګډه وډه شوه ـ خوخدای خبر ولې به د طاهرشاه په څنګ کې ناست شفیق به يې لکه د بهادرشاه په خواکې

ولاړرفیقی ګڼلو۔ هغې به دشفیق دمخ نه هم یوه غرقه چپه واخسته ۔ د "چپ" په اواز به ورپورې پري په برقه برقه په خنداشوه خوتاج بي بي دچاد خبرواوخنداپرواتول عمرنه وه ساتلې ۔بیابه یې دلوپټې په پیڅکي پورې تړلی دوانیزدشفیق په جیب کې هم واچولو۔ په دې ځان له دواړه څیزونه واخلئ ــــــ!!
د طاهرشاه طبعه په مندرسه کې ډېره نه لګېده هغه ته خو د مندرسې پابندي لکه د قېد ښکارېده۔ مشر استاذ خو یې ډېر بدي شو۔ څو ځله یې په نری لښته دومره وهلی وه چې د مندرسې نه یې زړه تور شوی وه خو د پلار د ویرې به په نه زړه تلوراتلوـــ په هغه ورځ خو یې پخه اراده کړې وه چې سبا نه به مندرسې ته نه ځي کله چې مشر استاذ ورته په لاس دغمې ودرولې وې ــ او چې څنګه یې لاس تاج بي بي ته ښکاره کړل نو په هغې خو څه چل وشوـــ وې ته په طمانچه سُوری شه دومره خو به څوك پردی خر هم ونه وهي او بیا یې د طاهرشاه لاس بې واره بې واره ښکلولو د شفیقي زړه وغوښتل چې که داسې ترورپه کورکې زماهم وی نو زمانه به هم ځارېده ــ تاج بي بي لکه چې دهغه په زړه کې په راولاړارمان رسېدلې وه۔ زه یم کنه۔۔۔ ماته رانزدې شه۔۔ زه، زه ستا۔۔ موریم ۔ـ !!اوماشوم شفیق نېغ نېغ دتاج بي بي مخ ته کتل۔
***

د بهادرشاه کاروبار ډېر په زور کې روان وه -ډېر سره سپین ورسره د خوارو خلکو د اخستو پېسو په سُود کې پاتې شوي وو. زبرګه خو زبرګه وه ـ بهادرشاه ورته اوس ښه په ډاډه وئیلي وو چې دا ټول کالي پتري اوس ته پکارولی شې چې چرته ځې راځې نو اچوه یې -د زبرګې طبیعت خو دا کله هم نه منل ولې چې هغې خو په دې کور کې سپك ډوډۍ ته به هم اوښکې څڅولې د خدای نه به یې معافي غوښته، خو پلارګنۍ او نورو ډېرو ښځو ورته په دې ناشکرۍ بد رد وئیلي وو چې سړی به خپل قبر کې څملي ـــ بهادرشاه هرڅه تاله او ستا د بچو لپاره کوي ـــ!! هغې ته به دا خبرې هم ډېرې عبث ښکاره شوې د خدای پاك ویره یې مخ په زیاتي وه خو د تاج بي بي او پري نه به هم ویرېدله ـــ هغوي به وئیل چې ته نه غواړې چې چرته غم ښادۍ او تربورولۍ ته په ښه رنګه ورشې ... دا غټ غټ درانه درانه کالي پتري په غاړه کوه چې په دشمنانو مو مۍ دلیږي ـــ!! د تاج بي بي خو د تربګنۍ تربور اوس سکندرشاه وه، ولې چې وخت او حالاتو ورته دا یو ټکی لکه د سبق زوت کړی وه چې که سکندرشا غوښتلی نو زه یې په هره طریقه خپلولې شوم ـ خو د ځوانۍ وار په ما د سکندرشا او بهادرشاه دواړو د لاسه د پلار په کور تېر شوـ هغې خو په خپل زړه کې ډېر پخوا یوه صــلاح د ځــان سـره کـړې وه چــې کــه ګـران دادا مــې داســې

سکندرشا ته نه ورکوي نو بيا هغې يوه بله لاره هم کتلې وه ـــ خو دلته په کې يوه ستونځه بله وه چې سکندرشاه د هغې خواله نه راتلو ګني هغې ورته دا وئيل غوښتل چې د مور نه پاتې ټول سره سپين هغې په دې اسره پنډوکی کړي وو چې هم داسې به د سکندرشاه کور ته ورځي ـــ خو بيا به يو خيال داسې ګډه وډه کړه چې په ګران لالا يې د متيزې خور د ورور کنځل پيرزو نه شوه او داسې هاغه تړلی پنډوکی ډېر وخت په هاغه تونۍ کې امانت وه د کومې سينه چې د داسې ډېرو پنډوکو نه ډکه وه ـــ او بيا چې ډېرې راغلې جرګې بهادرشاه تش لاس بيرته ولېږلې نو هرځل به په دغه ټولو پنډوکو تاج بي بي ډېر ژړل ـــ د هغې د تخيل په هره ځانګه رنګ رنګ ګلونه سپړدلي مخونه په خندا وو ـــ يو ګل به د سکندرشاه د څهرې وه، بل به د رفيقې ـ ـ ـ ـ نو نور به خدای خبر د کومو کومو زلمو وو ـ ـ ـ د هاغه زلمو چې هغې به په لارو کوڅو کې ليدل ـ د چاچې ورته نومونه هم نه ورتلل ـــ بس هغې د خپل خيال دنيا ډېره موده په دې څهرو اباده وساتله خو اوس هغې ته د خپلې تېرې ځوانۍ غم يو نفرت ورکړی وه او دغه نفرت يې د خپل ګران لالا لپاره په زړه کې لرلو ـــ خدای به دې زما په حکله تپوسي ـ ـ ـ ـ هغې به اکثر د خپل ځان سره خبرې کولې ـ ـ ـ خو په دې خبرو کې لرلی نفرت به د بهادرشاه لپاره وه ـــ تا په ما خپل کور او ژوند نه وه پيرزو ـــ! ته زما مجرم يې، کله کله به ډېره په قهر شوه او د خپل قهر اظهار به يې کور کې په جنګ جګړو کولو ـــ د هغې خپل ځان په نظر کې وه حالانکې په دې درشل خو د هغې بله خور پري هم د هغې ترځنګ د ځوانۍ او پيغلتوب ماښام ته رسېدلې وه ـــ خو د پري احساس بل شان وه د هغې دنيا اباده

وه ـــ زرو د هغې د داسې وختونو یوه ښائسته مشغولا وه ـــ د هغــې پــه ژونــد کــې کــونترې، زرکــې، تــورانۍ، بلبلــې او خاروګانې راغلې وې او هرې یوې هغه د هاغه احساس نه لرې ساتلې وه کوم چې په تاج بي بي چکونه لګول ـــ!! هغې ته خو د سنګینې معصومیت هم په وړاندې نه ودرېدو ـــ چې د ډېرو بدنې عیبونو د لاسه یې تراوسه چا تپوس هم نه و کړی ـــ خو د خپلې ځوانۍ ویر یې وظیفه کړی وه ـــ بهادرشاه د دې هرڅه نه که هرڅو خبر وه خو ځان یې ناخبره کړی وه ـ خوخدای خبرڅه وجه وه چې دځوورځو راسې یې طبعه خړه وه ـ ډوډۍ ته یې هم زړه نه کېدو ـ سحر ورته زبرګې دم کړې اوبه هم ورکړې وې خو د خپل وجود دننه یې نن یې یوې عجیبه کمزورۍ سر راوچت کړی وه ـ په لاسو پښو کې یې بیخي لکه چې دم نه وه ـــ د کاروباري حساب کتاب هره لانجه یې رفیقي ته معلومه وه ـــ اوس خو د پلار د کهاتې په کتابچو کې د لیکلو حسابونو او نومونو په حساب طاهرشاه او ظاهرشاه هم پوهېدل ـــ خو بهادرشاه د دې هرڅه لپاره لکه د فرعون ټول عمري ژوند غوښتو ـ کله کله به د مرګ ویرې ګډوډ کړو ـ په کور کې د ځوانۍ ماښام ته د رسېدونکو خوېندو وجودونه به یې په سترګو کښې لکه د ګردژنې سیلۍ چوکه شول ـ سترګې به یې وځمبلې، بیا به یې د ماشومې زېبولوبو او منډو ته کتل چې اوس یې اونه ورو ورو راوچتېدونکې وه ـ په زړه به یې تیاره راغله ـ بیا به بې د یوې نامعلومه ویرې د لاسه د زبرګې زیړې جوڅې ته چې کتل نو د هغې د ویرې په علاج نه پوهېدو ـ خوځو ځله یې د زبرګې په خوب کې د ویرې چغې اورېدلې وې لکه چې یو خراب خوب یې لیدلی وي ـ هغې به لکه دلېونود خپلو

بچـو ښنـګ تـه منـډې کـړې ـــ پـه غـرق خـوب اوده طاهرشـاه او ظاهرشـاه بـه مـور تـه پـه قهـر کتـل ،زبرګـې بـه د دوارو بچـو نـه لاسونه تاؤ کړل ـــ زما بچي ... دا دې ژوندي دي ـ او بهادرشاه به پوهـ شـو چې د ويـرې خـوب يـې ليـدلی دی ـ اوس زبرګـه خپـل دې وهم دې حد ته رسـولې وه چې د غـم ښـادۍ نـه پـاتې وه ـ کټ يې نيولی وه ـ خو چې د بهادرشاه ناسازي يې وليـده نـو خپـل هر تکليف يې هېر شو نېغه د کټ نـه راپاڅېـده ـ پـه ولاړې يـې د بهادرشـاه نظـر مـات کـړو ـــ د خپـل تـور سـرپيچك نـه يـې تړلـې پېسې د صدقې په توګـه د بهـادرشـاه نـه تـاو کـړې ـ او طاهرشـاه ته يې ورکړې چې په کوځـه کـې يـې چـا غريـب تـه ورکـړه ـ!! تـاج بـي بـي چې د بهادرشـاه مـړاوې جـوټې تـه وکتـل نـو پـوزه بـه يـې وچونډله ـ د ځـان سره بـه وګورېـده او بـد بـد بـه يـې د زبرګـې پـه ښنګ کښې ولاړ بهادرشاه ته وکتـل ـــ د تـاج بـي بـي پـه ذهـن او زړه کې به د خپلې خاورې شوې ځوانۍ د غـم يـو بڅـري غرغنډه وکړه ـــ

***

دسکندرشاه دکورملکه خو جماله نه وه ـــ ګل پاڼه وه، هغې هم د بهادرشاه کاکاجي د ډېر دولت راجمع کولو قيصې اورېدلې وې خودګل پاڼې کره خوهاغه څه نه ووڅه چې دبهادر شاه کره وو۔ د دواړو استوګنې هم فرق لرلو، کورونه يې هم ديو بل نه بدل وو، ګل پاڼې خو چې سترګې غړولې نو پلار يې يو معمولي دوکاندار ليدلی وه ۔ساده غونډې کور چې دوه لوېې کوټې يې لرلې ۔بل خوا د طاهرشاه او ظاهرشاه استوګنه په يوه ښائسته حوېلۍ کې وه ـ د دواړو وروڼو سره به شفيقی لکه د نوکر ګرځېدوـ د زمري خو که هرڅو په ماشومې زېبو د اوس نه سترګې ښخې وې خو ګل پاڼې خو د دې کورنۍ سره تربوروالي او تربګني ساتلې وه ۔دا به يې وئيل چې که زه ژوندۍ يم نو خپل پلار به د بهادرشاه سره په تول برابروم ۔خو دا د هغې يو ګمان وه ۔ هغې څه کولي شول، هسې د بدنيتۍ او تعصب نه به يې يوغر بل غر ويشتو۔خو بيا هم چې د زبرګې چاچي په غاړه به يې لويه غټه اته لړه د سرو کتماله راځوړنده ليدله نو د خپلې مور تشو لېچو به ډېر زهيره کړه ـ د هغې که وس رسېدی نو د بهادرشاه ښخ کړی دولت او سره سپين به يې ځان له کړی وی خو داسې کېدی نه شوه ۔بس د دواړو کورونو ترمينځه په دې نامناسبه فرق په حسد کښې وساتله او د خپل دې حسد زور به يې کور کې د نورو

بندیانو او په تېره تېره د ازمري او ګُرګُرې نه ویستواو خپل ځان یې په داسې طریقه خپل پلار ته نزدې کړی وه چې د هغې د خلې وتلې خبرې ته به سکندرشاه پښې تړلی چرګ وه . هر ماښام به یې چې د ځان سره د خوراك څښاك څه څیزونه راوړل نو د هغې وېش به د ګل پاڼې کار وه او دا د هغې خوښه وه چې بل چاته هرڅومره ورکوي یا که نه ورکوي هم د هغې په وړاندې چا د خبرې مجال نه لرلو ــ زمری خو به کور ته لکه د ګیدړ وتو ننوتو. د وخت سره سره دا یوه خبره د زمري په زړه کښې کښېناسته چې دا خو ګل پاڼه مونږ د هرڅه نه بهر وباسي ــ اوس زمري دا نه شو زغملی چې د هغه یا د ګُرګُرې په حق دې ګل پاڼه ډاکه واچوي . هغه په زوړمبې ځل د ګل پاڼې په رویه احتجاج وکړو. ټولو په حېرانتیا زمري ته کتل . او ګل پاڼه خو د خندا نه شنه وه ــ خو لږ ساعت پس لکه د ټپي شوې اژدها په پرشېدوشوه . دهغې غږ نن تر لرې لرې اورېدی شو ــ خو ورسر د زمري غړمبار هم نن د ډېرو خلکو سترګې ځان پله راړولې ــ زمری قهر نیولی وه . هغه هم نن ځان څوګند کړی وه چې په کور کې به نور د ګل پاڼې زیاتی نه زغمي ـــ او د هاغه راز نه به د پلار مخکښې پرده لرې کوي چې د هغه سره وه ـــ

***

رفيقی د بهادرشاه ښې لاس وه او بهادرشاه هم خدای په رفيقي ډېر مهربانه ساتلی وه ـ هغه وئيل چې د هرڅه سره د زړه خبره سړی نه شي کولې ـ هر کس څوك په خپله کوڅه او دروازه نه شي راننباسلی ـ رفيقي ټول عمر زما د ګټې او تاوان خيال ساتلی دی ـ رفيقی هم د دې کورنۍ نمك خور وه ـ ځان يې ټول عمر د دې کورنۍ سره کلك تړلی وه ـ خو چې کله د طاهرشاه او د خپل زوي شفيق په يارانه خبر شو... نو دا خبره به يې ورته بيابيا يادوله چې دا زمونږ نائکان دي د دې خبرې به ډېر خيال ساتې ـــ خو شفيق هم د نوې ځوانۍ په نشه ځانګېدو ـــ د پلار داسې خبرې به يې ډېرې په غور نه اورېدې ـــ هغه خو هم طاهر شاه ته د يارۍ کلك لاس ورکړی وه ـ په دې پوهېدو چې د پلار د ډېر دولت وارثان طاهرشاه او ظاهرشاه دي ـــ او زما د پلار څه دي؟ ټول عمر يې د دوي بيګارونه کړي دي ـــ حالانکې د بهادرشاه د لاسه اوس د دې کورنۍ ورځ ډېره ښه شوې وه ـــ ټولې پېسې ټکې يې د رفيقي په لاس وې خو هغه به خپل حساب بهادرشاه ته ښه په ايمانداری برابر ساتلو ـــ ځکه خو بهادرشاه د رفيقي نه بغېر ټك نه شو کولی ـ خو خدای خبر ولې ... د څو ورځو راسې د رفيقي طبيعت ډېر ګډوډ وه ـــ د هغه په حساب کې د ډېرو پېسو تېروتنه راتله ـــ هغه په خپلو مزغو ډېر زور واچوه خو په ياد يې نه راتلل ـــ او ډېر خفه په دې وه چې ټول عمر د بهادرشاه باوري پاتې شوی دی او که په دې حساب کې هغه بهادرشاه ته پاتې راشي نو د ټول عمر باور به له لاسو ورکړي ـــ خو په هيڅ نتيجه نه رسېدو ـ د خپل زوي شفيقي او د طاهرشاه لرې لرې ګرځېدل يې هم په نظر کې وو ـ په تش لاس خو دومره لرې په مېلو ګرځېدل نه کېږي ـــ د هغه

اوس دا غالب ګمان وه چې دغه پېسې شفیقي چپه کړې دي ـــ او چې ښه یقین یې وشو نو شفیق یې ډېر په مینه کښېنولو۔ خو شفیقي یو قران راخستو بل یې کېښودو خو په پېسو داده نه شوـــ رفیقی ډېر پرېشان وه د هغه لپاره دا هم لوی نقصان وه چې نیګړی حساب پوره کړي د دې لپاره به یې د چا نه پور اخستوـــ خو د پټ غل په ګوزار یې ځان ډېر ژوبل ګڼلو۔ شفیقي نن طاهرشاه لاس نیولی د جوارۍ اډې ته روان کړی وه ۔ دواړو دا پټه صلاح د هاغه ورځې نه کړې وه چې طاهرشاه ته خپل پلار د ډېرو پېسو ورکولو نه انکار کړی وه او شفیق ته خپل پلار۔ د جوارۍ په داؤ د ګټې خوبونه دواړو لیدل ۔ طاهرشاه خو لکه د پلار د تاوان د کوره ناخبره وه ۔ هغه سره په داؤ د ایښودو رقم نه وه ۔ خو نن د هغه زړه ډېر ډاډه وه ـــ یو څه یې لرل ځکه خو په دانګو دانګو د جوارۍ اډې ته ور روان وه ـــ طاهرشاه خو ورکې ورانې د شفیقي په مرسته ډېرې د پخوا نه پېل کړې وې خو نن هغه د ژوند یو نوی داؤ په منډه کړی وه ـــ ترڅو به مې د پلار څو پېسو ته لاس نیولی وي ـــ؟ په زړه کې یې د ځان سره خبرې کولې ـــ او بیا هغه زر هاغه منظر سترګو ته کړوـــ چې د مشرې ترور تاج بي بي ببوجي نه یې د صندوق کنجي د بالښت د لاندې پاتې شوې لیدلې وه ـــ ببوجي خدای خبر ولې دومره په تادۍ چرته تلې وه چې دې ته یې پام نه وه کړی ۔ دا خو چې کله سنګینې د کوټې په کټونو څادرونه او سوزنۍ سمولې نو د تاج بي بي د بالښت د لاندې یې د تاج بي بي نه پاتې د لوی خړ صندوق غټه د اوسپنې د جندرې لویه کنجي مخامخ د کوټې په تاخ کې کېښوده چې د طاهرشاه ورته د لرې نه نظر شوـــ په طاهرشاه سم اخترشو ولې چې بېګا ورته پلار د پنځو روپو ورکولو نه پوخ انکار کړی وه او طاهرشاه دا خبره په ډېر شدت سره زړه ته اچولې وه ـــ هسې خو به چې پلار روپۍ دوه هم ورنه کړې نو د تاج بي بي زړه پرې ډېر خفه شوـــ تندر د بهادرشاه په خزانو پرېوځه، جارو پرې راشه ـــ!! چې هلك یې

ورتلو!!! او چې طاهرشاه به خفه زهیر خپلې ترور ولیدو نو زر به یې ورته غلی غوندې اشارت وکړو ــ طاهرشاه به خپلې ترور پسې کوټې ته ورغلو. تاج بي بي به سرپیچك پورې ترلې کنجي راپرانسته او د خپل لوی صندوق قلپ به یې خلاص کړو ــ بیا به یې زر ورته په چپه خله دوه غټې غټې روپۍ په لاس کېښودې ــ ورځه !! او چې طاهرشاه به د ترور نه روپۍ ترلاسه کړې په هغه به اختر شو ــ !! ځان به یې منډې ته سمولو ــ چې شیت... په غلې اشاره یې طاهرشاه په ځای ودرېدو ــ هغ دا بله روپۍ شفیق ته ورکړه ــ د تاج بي بي په سترګو او مخ به د تېر وخت د یو یاد اوراورکي په رڼاګانو شول ــ !! اوس به طاهرشاه منډې کړې ــ زبرګه د ترور او وراره په دې راز ونیاز ښه پوهـ وه ـ د ځان سره به مسکۍ شوه ـ اوس که هرڅوتاج بي بي او پرې ډېرې سرتېزه وې د بهادرشاه زور به یې د زبرګې نه ویستو خو چې اپندروریانې به یې په خپلو بچو داسې مهربانه لیدې نو هرڅه به یې هېر کړل ــ طاهرشاه او شفیقی په دو دو روان وو دواړو دا طمع لرله چې د ژوند په دې ورمبي داؤ باندې ایښی رقم به د دواړو دنیا بدله کړې ــ

***

په کورنۍ یوه زلزله راغله، یو طوفان راغلو، د تاج بي بي دصندوق نه غلاشروع شوې وه، دنغدوپېسوسره غل د سرو والۍ هم غلاکړې وې ـ تاج بي بي په چغوچغوژړل ـــ سینه یې ټپوله ـــ وئي خدایه زما په حال یې کړې ــــ زما پېسې ورپورې اور کړې ــ ـ خدایه خپل غل په ګوتو راکړې ـــ!! د تاج بي بي په چغو نعرو ټول لوی واړه راپاڅېدل . صندوق تاج بي بي د کوټې ور ته راښکلی وه ـ هرڅه یې لټ په لټ کړي وو ـ زبرګه او پري هم د تاج بي بي سره ولاړې وې ـ سنګینه خو داسې رېږېده چې لاس پښې یې کاږه شول د خلې نه یې خبره نه راوته ـــ پري په چاربندونو لاسونه اېښودي وو ـــ زما په چا شك نشته کانې راباندې خپلې خور غورځولی دی ـــ خپلې یارې زروګۍ ته یې زما ګور کفن غلا کړی دی ـــ زه ښه پوهـ یم ــ !! تاج بي بي کور په بله اخستی وه ـ دا خو ښه ده د حوېلۍ دېوالونه دومره اوچت وو چې د هغې غږ یې راګېر کړی وه ګني کوټې بلۍ به ټولې د ګاونډیانو نه ډکې شوې وې ـــ زبرګې ته په ولاړه ولاړه رایاد شول چې نن خو بهادرشاه د بازار نه وختي راغلی دی ـ وجود یې تېجن وه، رفیقې ورته ووې کورته ورشه ارام وکړه زه یم ـــ هغه زر د بهادرشاه کوټې ته روانه شوه ـــ د طاهرشاه طبع تسلۍ ببوچې غلې کړه ـــ خو دسترګونه به یې د اوښکو رودونه چا اوچ کړي وو؟ بل خوا پري هم د تاج بي بي په خبرو پړسېدلې ناسته وه ـــ طاهرشاه

د بیمار ببوجي ته وئیل ماته به خدای ډېر هرڅه راکړي هغه به ټول ستا وي او خدای خبر ولې د تاج بي بي اوښکې اوچې شوې خپل لت پت داج یې بیرته په صندوق کې کېښودو او د صندوق ور یې پورې کړو— طاهرشاه ډېر مطمئن وه چې معامله رفع دفع شوه، د ببوجي اوس دومره د زړه زور نشته چې خبره به شاربي خو طاهرشاه ته د خپل ژوند د وړمبي داؤ منظر او خپل تش لاس راستنېدل رایاد شو— په دغه ورځ د ده نه هرڅه تلي وو— په وړمبي داؤ خو یې د ډېرو پخو جوارګرو نه ټولې پېسې وګټلې خو په دوېم ځل ورته مخامخ شفیقی وه — طاهرشاه ډېر په سُر کې وه — جېب یې د پېسو ډك وه — خو چې په دوېم داؤ یې ډك جېب تش شو... نو په درنو درنو پښوکور ته راروان شو... په ژوند کې په وړمبي ځل په خپل یار قهر ورغلی وه — زړه یې غوښتل چې هم دلته ترې دا ټولې پېسې بیرته واخلي — خو شفیقی ډېر مکار وه .... په چل ول یې د طاهرشاه نه ټولې پېسې وهلې وې ... طاهرشاه په درنو درنو پښو کور ته روان شو... او شفیقي د ډېرې خوشحالۍ نه، د ډېرې مستۍ نه یوه تېره چغه ووهله ... او طاهرشاه داسې ګڼل لکه د شفیقي دې چغې په هغه پورې ملنډې کولې . قدمونه یې ونښتل خو په لاره روان وه —

***

بهادرشاه دځو ورځوراسې په کور وه د ډېرې کمزورتیا دلاسه یې سر نه شو نیولی . چې د کټه به راپاڅېدو نو سر به پرې چورلېدو. زېرګه د بهادرشاه سرته په کټ ناسته وه د مونه یې پرې چوپ کول اوبېوزی یې ورته وهلو، په ټول کورد بهادرشاه د ناروغۍ د لاسه دچپتیاخپسه ناسته وه . دطاهرشاه اوشفیقي په ورانوویجاړوګرځېدودهغه رنګ نورهم سېواشوی وه ـــ دهغه دقهردنیااوس ډېره غلې وه ـــــ داسې ورته ښکارېده لکه چې وجودیې یولوی رنځ راایسار کړی وي ـــــ رفیقی د خپل اشنا په ناروغۍ ډېرخفه وه . خوداتسلي یې ورکړې وه چې دکاروبار غم به نه کوې ځنګه چې ستا په وړاندې وه هاغه شان به اوس هم وي خوهغه داسې ګڼل لکه چې دهغه په لاس راغلي ډېرڅه د هغه دلاس نه روان دي ـــــ د کور واکمني خو اوس ټول په ټوله تاج بي بي په خپل لاس کې اخستې وه ـــ او چې بهادرشاه به په کټ پروت وه نو په ځپکونو به د هغه کټ ته رانږدې شوه په کور دې زړې کړوـــــ خدای ته به څه جواب ورکوې؟ د تاج بي بي په دې پېغورونو به د بهادرشاه زړه نور هم راډك شو د ډېر درد نه به یې سترګې پټې کړې ـــ ځوان تکړه بهادرشاه په لړو ورځو کې کټ ونیولوـــ د طاهرشاه ورکو ورانو هم زور کړی وه ـــــ د شفیقي سره په ډېرو غلاګانو کې هم ککړشوـ کله به یې داؤ ګټلواوکله به یې بائیللوـــ کورته ناوخته راتله خویې اوس عادت ګرځېدلی وه ـــ زېرګه خواره که یو خوا ته د ژوند ملګري ته په ولاړه تویېده نو بل

خوا د طاهرشاه په عبثیاتو هم پوهـ وه خوپه ظاهرشاه يې نه شو راګرځولی ـــــ د شپې خوبونـه يې اوس بیخـي حـرام شـوي وو ـ وخت ډېر تېر شوی وه خو د هاغـه لیـدلي خـوب ویـرې بـه اوس هـم ناقلاره ساتله ـــ د دواړو بچو د ژوند خبربه يې ډېرغوښتو ـ دكلي دیوښه حکیم نه دبهادرشاه علاج روان وه ـــ خو په بهادرشاه کې هیڅ فرق نه راتلو ـــ ورځ په ورځ لکه د مالګې اوبه کېدو ـ نري نري ټوخي سره به يې اوس په بلغم کې لړه لړه وينه هم راتلله ـــــ او چې د شپې به پرې د نرۍ تبې سره د ټوخي دوره راغله نو زبرګه بـه يې د خـوا نـه نـه خوزېـده ـــ زر بـه يـې توكـدان د بهادرشـاه مخـې تـه کړو ـــ بهادرشاه د زبرګې په کړاؤ ډېر خفه کېدو ـــــ خو زبرګه یوه سیاله پښتنه مېرمن وه ـ د خپل ژوند د ملګري خدمت تـه يې مـلا تړلې وه ـــ دې سره سره بـه يـې د خـدای د قهـر او غضـب نـه هـم خبرولو ـــ خو بهادرشاه دا ګڼل چې د هغـه نـاروغي دومره لويه نـه ده پخپله به ښه شي ـــــ خو کله کله به د زبرګې مینې او پرېشـانۍ لږ په فکر کې واچولو، مـا ټول عمـر د بچـو لپـاره د ډېرې ګټې په سر د سور اور سودا کړې ده ـ په حرامو پیسو مې د ځان لپاره دومره جائدادونه او زمکې اخستې دي چې ټول عمر به د اور بچي راوړي ـ زمـا د هاغـه دنیـا فكـر خـو یـوائې زبرګـې کـړی دی ـ د زبرګې زړه غوښتل چې په داسې حالت کې چې اوس د بهادرشاه زړه ډېر نـرم شـوی وه ـــ د هغـه نـه یـو کلـك سـوګند واخلـي ـــ کـه خدای جوړ کړی چې بیا اور تـه لاس نـه کـړی، زمـا سره لـوظ وکـړه ـــ ماته به حلال رزق ګټې ـ زما په بچو نور د بې وسو خلکو وینې ځوې مه خوروه ـــ ځان لـه د اخرت لاره پاکه کـړه ـــ د خدای نـه د بخښنې سوال وکړه ـــ!! خو دا ټولې خبرې به د زبرګې پـه خلـه لکـه د سلګو غلې شوې ـــ ځکه چې د بهادرشاه پوره بـاور وه چې هغـه

به بیا خپلې دنیا ته روغ شي ـ زبرګې دعاګانو، وظیفو ته زور ورکړی وه ـ خدایه بچي مې د حلال رزق خاوندان کړې ــ خو د زبرګې خوارې هره دعا به د عرش نه لړزېدلې هغې ته راستنه شوه ــ د طاهرشاه ژوند اوس بیخي په ورانو وه ـ د مور او پلار ډېر نامنونکی شوی وه ـ بس که د چا خبره به یې منله نو د تاج بي بي ببوجي چې هر وخت به ورته په سرو سترګو ژړېده ــ او کله یې هم طاهرشاه نه وه خفه کړی ــ ظاهرشاه د رفیقي سره د پلار کاروبارسمبال کړی وه ــ او ډېر ځیرك زلمی تړي وتلی وه ـ په خپل کار ډېر پوهېدونکی او ډېر سنجیده ــ ځکه خو د بهادرشاه زړه په دې ډاډه وه چې که زه کال هم په کټ کې پروت یم کار به مخ په وړاندې روان وي ــ!! او په دولت کې به مې کمی نه راځي ـ

***

سکندرشاه د بهادرشاه په وینه او غوښه شریك خپل وه خو د عمرونو او زمانو هاغه بدنیتۍ او د زړه بداوي دېوالونه اوس هم د دواړو تر مینځ ولاړ وو- خو د بهادرشاه کټ ته د پرېوتو غم اوس په سکندرشاه هم چکونه لګول ـــ د ډېرو ورځو نه یې په لاره کوڅه او حجره کې نه وه لیدلی خو په کور کې د بهادرشاه د ناروغۍ نه هم لاڅوك نه وو خبر ـــ او بیا هغه چې د غرمې د ډوډۍ په وخت ډېر غلی غلی جمالې ولیدو نو هغه پرې د ټکه پوې شوه -سړیه خېر خو دی کنه !! جماله د هغه په خوا کې کښېناسته او په اوږه یې ورته لاس کېښودو ـــ "نا- - - بس هسې - - -" سکندرشاه خبره زرېه بله واړوله ـ!! خو جماله پوهېده چې د سکندرشاه په زړه کې څه د خفګان خبره اوړي راوړي ـــ او بیا د جمالې پرله پسې تپوسونو هغه دومره ډېر تنګ کړو چې خبره یې نوره په زړه کې ایساره نه شوه ـــ د څو ورځو راسې مې بهادرشاه نه وه لیدلی پرون خبر شوم چې ډېر ناروغه دی نو ځکه ـ!! جمالې چې په غور د سکندرشاه څهرې ته وکتل نو دا خبره یې محسوس کړه چې د سکندرشاه دا دومره خفګان او تشویش چې دی نو بهادرشاه به ډېر ناروغه وي ـــ!! او که دواړه هرڅومره د یو بل د سیورو نه لرې دي خو د وینې درد خامخا وي ـــ او بیا چې ډېر عمرونو پس سکندرشاه د بهادرشاه په حویلۍ قدم کېښودو ـــ نو د خپل تېر ژوند د ماضي په ټال یې یوه سرورناکه جوټه اووهله ـ

د هغه مور پلار چې د هغه لپاره د تاج بي بي تپوس کړی وه، تاج بي بي د هغه د زړه په پټ ګوټ کې چرته لرې پټه نن هم مسکی وه ـــ د خپلې ځوانۍ د غورځنګونو سره ـــ خو چې د هغه وړمبی نظر څنګه د کور دننه دروازې سره په ولاړې تاج بي بي پرېوتو ـــ نو په خپل مخ د ګڼې وډې تورې سپينې رېرې احساس د هغه مخې ته د تاج بي بي څهره د وخت د تورو ګردونو نه راښکاره شوې د يوې داسې شيشې په څېر وليده چې وخت او زمانو پرې خپل ګردونه ښه پاښه مبتلي وو ـــ خو کله کله به د دې مبتلو ګردونو په شا د پرقېدونکې شيشې پلوشو د هغه سترګې وبرښولې . هغه په ډېر غور تولې حوېلۍ ته وکتل ـــ دلته نن يوه عجيبه چپتيا وه ـــ خو ناڅاپي لرې د يو ځای نه د پري د مستې خندا يوه خوره وره سندره د ده د غوږونو د پردو سره بې شانه ولګېده ـــ او بيا دواړه د ده مخې ته حېرانه حېرانه ولاړې وې . پري خو نن هم په هاغه ځای ولاړه وه چې ده ډېره زمانه وړاندې ليده ـ د تاج بي بي او پري په عمرونو کې دومره فاصله نه وه خو د پري رنګ؟؟؟؟؟؟ نن هم په زړونو لوبې کولې شوې ـ سترګې ورته بې اختياره اوړېدې شوې ـ خو د تاج بي بي د تېر عمر لوی ځادر په مزه مزه راښکلو ـــ د زبرګې وجود هم د حالاتو ډېرو تودو سړو وهلی وه ـ سنګينې د خپلو مشرانو خوېندو په شان د خپلې زړې ځوانۍ ژړا په ښکاره نه کوله . د ځوانۍ سپرلو خو به يو وخت د هغې په زړه او احساساتو هم نوکارې راښکلې وې خو ـ ـ . د هغې د شخصيت ځينو عېبونو هغه د داسې خواهشاتو نه لرې ساتلې وه ـ او هغې ته هاغه ورځ ياده وه چې د رفيقې نيا چې د جينکو دلالي به يې کوله ـــ يوه ورځ يې ډېر په سپين سترګۍ د سنګينې مخ کې دا خبره کړې وه ـ چې خواره به څه د چا د کور

شي نه يې اونه غنه د مزې ده ـــ او نه خبرې ... چاړۍ چپې خو بس ټول عمر د ورور او پلار د غاړې د هډوکو امېل وي ـــ او په دې ورځ سنګينې پټ پټ ډېر ژړلي وو ـــ په دې نه چې ګنې هغه د بل د کور کېدی نه شي، په دې چې هغه چاړۍ تتې ولې ده؟ ژبه يې ولې نښلي ...؟ خو هغې ته څه پته وه چې دا خو د ګران لالا ويره او قهرونو داسې کړې ده ـ د هغه هېبوتونو ګونګۍ کړې ده ـــ ګني چې کله د زېبو سره لوبې کوي څه ويره ترهه يې په وړاندې نه وي نو بيا خو لکه د رېډيو غړېږي ـــ!! اوس خو سنګينې خپل ټول فکر د خپلې ورېرې زېبو سره تړلی وه چې نوې نوې د ځوانۍ په درشل پښه کېښوونکې وه ـــ هغې د خپلې ورېرې د خپل ژوند او کور ډېر ښائسته خوبونه ليدل ـــ هغې به اوس هم په لوبو کې زېبو ناوې کوله ... په مينه مينه به يې ورته کتل ـــ شايد د هغې فکر د ځانه اوړېدلی وه ـــ که خدای مه کړه د دې کورنۍ تاريخ په زېبو تکرار شو نو د يوې بلې پېغلې ځواني به په دې حوېلۍ کې لوخړه شي ـــ سکندرشاه ډېره لحظه د بهادرشاه سره په لوی دالان کې ناست وه ـــ بهادرشاه د خپل کبر او زور د اس نه لکه چې راغورځېدلی وه، سترګې يې کوغالو ته پرېوتې وې ـــ په مخ يې د خپلو زياتو او ظلمونو احساس ډېر څرګند ښکارېدو ـــ "تاته ډېر ملامته يم ـــ" او چې بهادرشاه په ډك ستوني څنګه دا خبره وکړه نو د سکندرشاه پرې زړه ډېر خفه شو ... نه نه وروره! داسې مه وايه زما سره دې هيڅ بد نه دي کړي ... هغه زر د بهادرشاه نه د ملامتې احساس لرې کول غوښتل ـ "ما که د تاج بي بي لاس تاله درکړی وی نو نن به ته زما متې وزرې وې ـ ـ ـ" بهادرشاه اوس په زوره زوره ژړل خو د هغه کم طاقتۍ د هغه د ژړا قوت ذرې ذرې کولو ـــ د هغه زړه سم راډك شوی وه ـــ خپل کمزوري

حالات د هغه نه د خلاصي ژړا وس هم اخستی وه ـ "وروره!! زه نن هم ستا متې وزرې یم ـ ـ" سکندرشاه د زړه نه د هغه تسلي کوله ـ او بهادرشاه هم د هغه په تسلئ لږ په استقامت شو ـ په دې دوران کې تاج بي بي د شنې مېوې یو غټ پتنوس د دواړو مخې ته کېښودو ـ تاج بي بي چې په پتنوس رانسکوره وه تکه سره مڼه یې ځنګه چې په چاړه پرې کوله نو لاسونه یې لکه د ګوزن رپېدل ــــ سکندرشاه د تاج بي بي د لاسونه مڼه او چاړه واخسته ــــ د دواړو سترګې د یو بل سره د څه لحظې لپاره څلور شوې ــــ تاج بي بي یوه لویه لوپټه په سر کړې وه ــــ د هغې په مخ او لاسونو راغلو ګونجو یو ځل بیا د تېر وخت د دواړو کورونو ناسازي د سکندرشاه مخې ته کړه ـ ـ ـ د هغه همدردئ خو د بهادرشاه د درېواړو خوېندو سره وې چې د بهادرشاه د لاسه یې ځوانئ بائیللې وې ـ اوس یې د خپلو ځوانو په څلو بې اوښکو ژړاګانې کولې ـ ـ ـ د حوېلئ د لوی دالان یو سر او بل سر ته اوس هم د طوطي او مېنا پنجرې رازوړندې وې ــــ دې دواړو مارغانو په دې پنجرو کې قېد که د خپلو چغو نعروډېر وختونه اړولي وو ــــ خو د خپلو مالکانو ډېر دردونه یې په خپلو چغارو سندرې کړي وو ــــ طوطي نن بیا په زوره زوره نعرې وهلې ــــ او مېنا هم ښه په زوره زوره د خپلې مالکې ویرونه، ارمانونه ترخپل چغاري د لاندې راوستل خو ډېره کمزورې شوې وه ــــ مېښوکه یې ماته راماته وه ــــ بس دا پنجره پرې اباده ده ــــ او دواړو به دا ګڼل چې زمونږ په سینو کې د چا رازونه دي ـ او مونږ په هغې ژوندي یُوسکندرشاه دواړو پنجرو ته هم وکتل او بهادرشاه ته هم، داسې ورته ښکارېده لکه چې دا لویه حوېلي یوه غټه پنجره وي او دا ټول انسانان په کې وخت او زمانې لکه د دې طوطي او مېنا قېد کړی وي ــــ خو

په دې پنجره کې یواځینۍ د پرې د شونډو نرۍ مسکا د وخت د تېرېدو پرته هم په برقه خندا بدله شوې وه ـــ او د دې ژوند او مستۍ په شایې د ډېرو پېغلو لاس وه ــ چې د پرې ژوند ، شپې او ورځې یې رنګینې ساتلې وې ــ د هغې دا غم نه وه چې زه ولې د خپل کور نه شوم؟ ډېر وخت یې د کور په تیاره تاخانه کې د مینې یوه دنیا د زړو سره اباده کړې وه او بیا به په ډېرو جینکو پسې ګرځېده ــ ډېر وخت یې ډېرې جینکۍ د هوس ښکار پاتې شوې ـــ او اوس هم د هغې دنیا اباده وه ـــ سکندرشاه ګېرچاپېره کتل ـــ د حوېلۍ د لوی دالان بلۍ او چجې رانسکورې لیده شوې ـــ د دېوالونو نه په دلو دلو ښورې ښکته پرتې وې ـ خو د حوېلۍ باغیچه نن هم تازه او شنه وه ـ د سرو ګلابونو ګڼ بوټي د ګلابونو د زوره کاږه په زمکه پراته وو ـــ کور کې د ډېرو کټونو لنګې شلېدلې پرتې وې، ځنې په کې جولنګي وو ـ د ورانې ورانۍ زړه دردونکې احساس د سکندرشاه زړه نور هم راډك کړو ـــ هغه د زبرګې د لاسه ببوزی واخستو او په مزه مزه یې د بهادرشاه مخې ته وهلو ـ د هغه د پټو سترګو نه راروانې اوښکې اوس د ببوزي په باد وچېدې ـ تاج بي بي خو نن ډېره خوشحاله ګرځېده ـ د ګـوړې یـخ ټینـګ شـربت یـې پـه سـور خـاورین کنـډول کـې سکندرشاه ته وړاندې کېښودو ـــ سکندرشاه چې ځنګ د شربت نه ګوټ وکړو نو مخامخ د دالان مخې ته د دېوال سره ولاړې شنې هاغه پخوانۍ خاورینې چاټۍ ته یې وکتل، د چاټۍ په ځنګ کې کوږ ووږ ګړونج وجود هم لکه د بهادرشاه نسکور لیدی شوـ چاټۍ څه په استقامت ولاړه وه هم هاغه شان او د خپلو مالکانو سره یې د خپلې مینې پت پاللو ـ اوبه یې نن هم ډېرې خوږې او یخې وې ـ سکندرشاه په دې منظر یوه دیکه وخوړه ډېر لرې لاړو

ــ د تره او چاچي پخوانی دور يې رامخې ته شوــ او بيا د عمرونو او زمانو هاغه لويه جدائي چې د دې کورنو ترمينځه تېره وه ــ اوس بهادرشاه سترګې پرانستې وې ـــ زبرګه د خپل لېور په راتګ ډېره خوشحاله وه ـــ زېبو او سنګينه خو يې له څنګه نه خوزېدې چې ډېره لحظه پس په انګڼ طاهرشاه او ظاهرشاه هم غبرګ راننوتل نو د ډېرې خوشحالۍ نه يې ورته چغه کړه ... هله زر راشئ کاکاجي مو نن کور ته راغلی دی ... سکندرشاه دواړه ښکل کړل ... د دواړو په ټوپيانو به روزانه سنګينې او تاج بي بي ګلابونه ټك وهل .د زبرګې خو په دې کور کې د ټولو نه لوی "سُود" خپل بچي وو خو خدای خبر ولې . . .نن د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې ډېرې وتلې ښکارېدې ... او ناڅاپي زبرګې چغه کړه او د نا ... سره په هغې څه چل وشو ... ټولو په هيبت رامنډې کړې ... زبرګه يخه تخته په زمکه نسکوره پرېوته . ـــــ

***

خدای خبر څه وجه وه خو د طاهرشاه خو د هاغه ورځې نه د ډېرو پېسو سودا مله شوې وه چې یو ماښام یې پلار د پېسو غټه کڅوړه په کټ کې راتشه کړې وه ــــ او ده چې دا ولیدې نو د پېسو دا بیا بیا شمېرل یې ډېر د خوند وګڼل هاغه وخت طاهرشاه لا دومره لوی نه وه خو بس د پېسو عشق یې ملګری شو . . . نن هغه د ډېرو پېسو مخونه لیدلي وو زړه یې وغوښتل چې د دې ډېرې نه دا جولۍ راډکه کړي او لرې چرته د مېلې سېل ته لاړ شي، چې د ښار په بازارونو وګرځي . . . . چې غوړې امرسې او ځلوبۍ ځان له واخلي . . . خو افسوس چې پلار په ډېره ترخه ورټلو، تښتته مرداره !! او د بهادرشاه په دې قهرېدلي غبږ طاهرشاه دا څوګند کړی وه چې هم دومره ډېرې پېسې به ګټي د هغې مالك به یوائې طاهرشاه وي . او کله چې طاهرشاه شفیقي ته د خپل ارمان خبره وکړه نو شفیقي د ځان سره نېغ د جوارۍ اډې ته بوتلوــــ شفیقي ډېر چالاك وه، په چل چل به یې په طاهرشاه د کور او یو ځای بل ځای نه غلا هم وکړه ــــ او د غلا پېسې به یې ترېنه هم وګټلې د طاهرشاه په لاس به هیڅ رانغلل ــــ خو شفیقي هم اوس طاهرشاه داسې ګېر کړی وه چې د لاسه یې نه ورکولوــــ اوس خو زمری هم د دوي ملګری وه شفیقی که ډېر مکار وه نو زمری هم ښه تللی وه بس که ساده بوده یې موندلی وه نو طاهرشاه وه ــــ دا ځل خو ورته دواړو یوه صلاح کړې وه . داسې که د ده نه هر وخت هر داؤ

زه او ته ګټو نو زړه به يې تور شي او که د جوارۍ نه يې لاس واخستل نو مونږ سره دومره پېسې چرته وي ـــ؟ دا ځل به داؤ په طاهرشاه ګټو ....!!

د زمري د دې خبرې سره شفيقي مرسته وکړه ـــ او کله چې د زمري او شفيقي نه ننني داؤ طاهرشاه پرله پسې وګټلو نو په مخ يې د ډېرې خوشحالۍ نه رنګونه راوربدل ـــ په لاره يې خپل لاس په جېب کې کلك اېښودی وه ـــ زمري او شفيقي ورپسې ډېرې چغې وهلې .. يارو!! شاته وګوره!!! خو طاهرشاه به نن د ډك جېب سره د ښار لويې مېلې ته روان وه . دې ارمان خو په پېسو پسې لولپه کړی وه .

***

تاج بي بي چې د کله نه سکندرشاه لیدلی وه ــ زړه یې خوږ خوږ درد کولو ــ په کټ کې به خوره وره پرېوته ... څنګل به یې په سترګو کېښوده ... او یو خوبولي خیال به نشه کړه .... تاج بي بي او سکندرشاه دواړه د کوټې سر ته ختلي دي ... په مینه مینه یو بل سره د راتلونکي ژوند سوګندونه کوي ــ سکندرشاه هم د تاج بي بي سره نزدې ناست وي ــ سره غرمه وي ــ چپه چپتیا وي ... دواړه یو بل سره د راز و نیاز خبرې کوي ... چې ناڅاپه تاج بي بي خپل سر د سکندرشاه جولۍ کښې کېږدي ... سکندرشاه پرې د ډېرې مینې نه رانسکور وي ــ خپلې تودې تودې شونډې د تاج بي بي په مخ او شونډو کېږدي ... د تاج بي بي وجود مېږې مېږې شي ... دواړه سینې یې د ډېر جوش نه نېغې ودرېږي ... او بیا دواړه د خپلې ځوانۍ خولې د کوټې د پاسه د تودې غرمې او سور نمر نه یو خوا ته د دېوال چنې ته د راغزېدونکي سیوري ته په پروت کټ وباسي ... دواړه د مینې یو داسې حد ته رسېدلي وي چې د مینې د شدت نه راولاړې ویرې اخستې وي .... اف!! دا مو څه وکړل؟ تاج بي بي د سکندرشاه منتونه کوي ما د ځان سره وباسه ... زه به د رسوائۍ د دې داغ سره څنګه ژوند کوم ... ګران لالا به مو ووژني ــ!! او سکندرشاه د تاج بي بي لاسونه په خپلو لاسو کې کلک نیولي وي . ته اوس زما امانت هم یې او عزت هم ... زه به په بهادرشاه جرګه وکړم ــــ!!

او د سکندرشاه په دې خبره تاج بي بي د سکندرشاه په څنګ کې مدام د داسې مينې او شدت غوښتونکې شي ـــ بيا تاج بي بي د بنارسۍ په جوړه کې د سکندرشاه د لويې کوټې په سورپالنګ کې ناسته وي د هغه په طمع وي ـــ د هاغه مينې او سرور نشه پرې ټوله خوره وي ... سکندرشاه هم د يو باوقار زلمي په څير د تاج بي بي د ژوند په انګڼ پښه ږدي ـ او ژوند د مينې يوه سندره شي ـ او ناڅاپه د بهادرشاه د پرله پسې ټوخو اواز د تاج بي بي د خيال دنيا په بله واړوي ـــ وار دې تېر شه !! د زمکې زنۍ شې .. تاج بي بي په بدو ردو ښېرو ازارونو د کټ نه راپاڅي ... او چې وګوري نو سنګينه او زبرګه په شنه منډه د بهادرشاه کوټې ته ور رواني وي ـــ ببوجي ببوجي ماته يوه انه راکړه زه پرې لوکاټ اخلم ـــ زيبو د تاج بي بي مخې ته ولاړه وه ـــ وئي !! دې اونې ته دې وګوره!! دې سور سپين رنګ ته دې وګوره !! اوس بهادرشاه د زوره پرېوتو نو ته به اوس په دوکانونو ګرځې ـ او کنه، تاج بي بي په يو مخ زيبو ته يو سل خبرې وکړې ـ او زيبو غلې د ترور مخې ته ولاړه وه ـــ دپلار ټوخي يې اوس لږ غلي شوي وه ـــ!! او بيا سنګينه ورو غوندې د کوټې نه راووته د زيبو په خفګان خو داسې پوهه شوه لکه چې مور د خپل بچي په خفګان پوهيږي ـ هئ! واخله! دا مې تاته ساتلې وې ـ سنګينې د لوېټې د پيڅکې نه انيز پرانستو او زيبو خوشحاله منډه کړي ـــ د تاج بي بي طبيعت خو په دې خراب شوی وه چې د خيالونو د دنيا نه د بهادرشاه ټوخي رابهر کړې وه ـ هغې ته اوس په دې خيالونو کې يو خوند محسوسېدو ـــ يو سرور او يو نشه ... وخت که هرڅو تاج بي بي د ډېرو هلکانو ارماني ساتلې وه خو سکندرشاه يې د کاکا زوی وه ـــ د هغه خيال به ورته ډېر خوند ورکولو ـــ هسې خو به

یې کله کله د شپې په خوبونو کې رفیقی هم لیدلوـــ دواړو به پټ پټ ګرځېدل کول ـــ رفیقی خو به یې دومره ښکلولو چې په چیاري به یې سترګې وغړېدې .. خوب به یې د سترګو نه دانه وانه شوـــ تاج بي بي به د ځان سره مسکۍ شوه داسې به یې ګڼل لکه چې ټوله شپه یې رفیقی د خپلې غېږې په ځانګو کې ځانګولی دی ـــ د رفیقي د سترګو کتل به یې ډېر خوښ ووـــ د ډېرو جینکو سره یې د رفیقي په سر زړه بداوی هم راغلی وه ـــ او د خپلې خور پري سره د رفیقي په سر د کړې جګړې منظر خو به یې هر وخت په سترګو کې وه ـــ ځکه چې رفیقی هغې د خپل زړه او وجود مالك ګڼلوـ او د خپل ژوند دې لویې محرومۍ او ارمان د احساساتو یو داسې مقام او حد ته رارسولې وه ـــ چې خپل ورك ارمان یې هم داسې په خوبونو او خیالونو کې لټولوـــ ځکه چې وخت خو اوس د هغې د لاسه وتلی وه ـــ د ژوند هر سفر او هر پړاؤ یې بس په دې کور کې سرته رسېدونکی لیدلی وه ـــ د بهادرشاه نه د کرکې او نفرت اور اوس لاڅه بل رنګه لېونۍ کړې وه ـــ جنګ جنګ نعرې به یې وهلې ـــ په لویو لویو چغو به ژړېده ـــ د انګڼ په مینځ کې به ودرېده سر به یې سرتور کړو او بهادرشاه ته به په وېنا او ښېرو سر شوه ـــ اوس به ټولو دا وئیل چې تاج بي بي خواره خو لېونۍ شوه ـــ او بهادرشاه د ازارونو او ظلمونو د لاسه په کټ پرېوتی یو داسې بې وسه انسان دی چې د کړو ظلمونو د سوَبه د عبرت یوه نمونه ده ـــ خو زبرګه په دې حال کې هم د بهادرشاه د څنګ نه یوه لحظه نه شوه خوځېدې .د کلې غم ښادي یې هم په سر وه چې په دې پسې به اووته نو د بهادرشاه فکر به ناقلاره ساتله ـــ چې څه حال به یې وي ـــ تاج بي بي او پري خو به ګوټ اوبه هم نه ورکولې په اوازونو به یې زړه سترې

شو که د زېبو او سنگین به ورته خیال شو نو ورسره به ناستې وې
ــ بهادرشاه د لاچارۍ او بې وسۍ یو تصویر وه ــ د نري رنځ اواز
خو پرې ډېر مخکښې شوی وه ... رفیقي به د ښار هسپتال ته کله
کله بوتلوــ خو بهادرشاه داسې گڼل لکه چې د هغه رنځ د علاج
نه وتلی دی ــ اوس به بهادرشاه کله کله دومره کمزوری شو چې
د نعرې طاقت به یې هم نه لرلوــ د هغه هره نعره او غږ به هغه ته
واپس راوگرځېدو ــ چې زبرگه به په مانځه وه نو هغه به ډېر تنگ
وه ــ زبرگې ورسره یو ټیمکی اېښودی وه چې که اواز نه شې
راکولی نو دا ټیمکی په چوکه ټنگوه په غږ به یې زه راځم ــ!! خو
کله کله به د بهادرشاه په ډنگ ډنگ هم زړه ستړی شو ــ او چې
لا د تاج بي بي خوب یا خیال به د بهادرشاه په ټیمکي ډنگولو
خراب شو بیا خو به یې بهانه غوښتله ــ په یو مخ به د بهادرشاه
کټ سره ولاړه وه ــ او سپورې ستغې به یې وئیلې ــ تاته مرگ هم
نشته چې بې غمه شو درنه ــ څنگ ظلمونه دې په ما کړي دي ..
. زما ژوند او ارمانونه دې خاورې ایرې کړې دي . . . ته به هم
داسې کړېږې ــ!! تاج بي بي به په ولاړه ولاړه د ښي لاس شهادته
گوته تلي ته بیا بیا راچوله او لکه چې بهادرشاه ته د هغه کړي
ظلمونه وریادوي ــ خو تاج بي بي به دځان د فکر نه نه وتله ــ
بهادرشاه خو که ظلم کړی وه نو په تاج بي بي یې کړی وه ــ چې په
کور یې زړه کړې وه ــ

***

ګل پاڼه د پلار د ډېرې مينې د لاسه د خودسرۍ داسې حد ته رسېدلې وه چې د کور د خلکو سر خوږېې جوړ ه شوې وه ـــ د سم دم زمري نه خو يې داسې ګيدړ جوړ کړی وه چې مخ به يې ترې پناه کولو ـــ د پلار ټوله صلاح مصلحت د ګل پاڼې سره وه جمالې به سکندرشاه ډېر پوهولو چې لور ذات ته د نور اولاد په مقابله کې دومره ډېر پام لرنه کول ښه نه وي ... مشر اولاد خلکو ته ګران وي خو د نورو بچو هم خپل ځايونه وي ـــ او که د ګل پاڼې دا نيازبين توب هم داسې وي نو دا به درته کار وګوري ـــ!! سکندرشاه پوی سړ وه، ډېر عقل مند وه خو د اولاد او بيا د ګل پاڼې په معامله کې ړوند کوڼ وه ـــ د وړوکوالي نه يې په خپله اوږه خېژولې ګرځولې وه ـــ جمالې به ورته دا هم وئيل چې د اوږې نه دې سر ته نه شي ـــ!! اوس هاغه ورځ په سر راغلې وه خو سکندرشاه نه وه پوهه يا که پوهه هم وه ځان يې ناغرضه کړی وه ـــ هغه د خپلې کوټې په سر کې شفيقي ځوځو ځله ليدلی وه خو د خپل کور مخې ته يې چې په ورمبي ځل په ډېره ښه ځنه سترګه وليدو نو زړه يې بې واره بې واره درزېدلی وه ـــ په دغه وخت يې ګل پاڼه هم يو ځل ډېره وارخطا ليدلې وه ـــ د ګل پاڼې رنګ رغونه او په ترپکو ګرځېدل پرې په ورمبي ځل ښه نه وولګېدلي ـــ او چې يوه ورځ په ډوډۍ ناست سکندرشاه په واز کومې د ګل پاڼې د خلې نه ډېر اړتاوك د شفيقي نوم او ذکر د هغه په غوږو ولګېدو ـــ نو جمالې ورته په پس پسي يوه داسې خبره وکړه چې د سکندرشاه په مرۍ کې نمړۍ ونښته ـــ د قهر او غصې نه يې وينې لمبه وکړه ـــ د شفيقي دا مجال؟ او بيا جمالې په ډېره ګرانه

قهرېدلی سکندرشاه کوټې ته کړو. خپله لور دې پوې کړه ـــ خلك وائي که خپله چرګه مو غله نه وی د بل کره به یې هګۍ نه اچوله ـــ خو اوس هم بهر په انګڼ کې ګل پاڼه مسته مسته ګرځېده ـــ د ځوانۍ نه په چورلکونو وه ـ د ښائستونو د باره درنه درنه وه ـــ او د پېغلتوب نشې په هوا کړې وه ـــ د سکندرشاه زړه اوس د ګل پاڼې خطا نه منله ـــ ټوله خطا یې د شفیقي ګڼله ـ!! او چې بیا ګل پاڼې خپل داجي ته دواړه لاسونه په ډېره مینه په غاړه کې واچول نو د سکندرشاه نه یې هرڅه هېر کړل ـــ د سکندرشاه هاغه مینه او محبت یې مخې ته وه ـــ بچی خیال کوه ـ ګل پاڼه په دې پوهه شوه چې د داجي دا خبره هغې ته د احتیاط کولو لپاره نه بلکې د دې لپاره کوله چې څه کوې نو چې څوك دربانديې پوهـ نه شي ـــ او ګل پاڼې د یوې نرۍ مسکا د ادا سره لکه د ټال جوټه وخوړه ـ! هغې ډېر په فاتحانه انداز د مور مخ ته وکتل چې ـ زما داجي اوس هم زما دی ـــ زه چې هرڅنګه شم بیا به هم د خپل داجي یم ـــ او جماله خواره هکه دقه ولاړه پاتې شوه ـ

***

☼

د طاهرشاه غوږونو ته هم د شفيقي او ګل پاڼې د خبرو اترو انګازه رارسېدلې وه ـ خو طاهرشاه په دې طمع وه چې يا خو شفيقي په داسې څه حرکت په خپلوسترګو ويني او يا د شفيقي د خلې نه د ګل پاڼې نوم واوري .... او بيا هغه وخت راغلو چې شفيقي په ډېره بې شرمۍ د ګل پاڼې ذکر وکړو ـ"زما سره خو يې خبرې اترې شته ..." شفيقي دا ګڼل چې يارو ته د زړه خبره کوي ـ خوهغه څه خبر وه چې د طاهرشاه زړه او وجود په دې يوه لمحه کې دغېرت او عزت د کومو قيامتونو نه تېر شول ـ هغه چې دشفيقي اعتمادته وکتل نوغلي پاتې شوولې چې ... شفيقي دومره غټه خبره داسې په بې زړه توب خونه شوه کولې ... خامخا به د ګل پاڼې لاس په کې وه طاهرشاه د خپلو مشرانو نه په کورکې داخبره ډېره اورېدلې وه چې دشفيقي پلار نيکه عمر ته د دې کورنوتالي څټ اوکسبګردي خو د دې نه نه وه خبرچې د دې کورنۍ پېغلوپه هردورکې دې کسبګرو ته د زړونودبامه کتلي وو ـ يو تاريخ خولاد دې خبرې ډېرپخواد ليکل کېدونه پاتې شوی وه ـ خو د خواوشاډېروخلکوته دا ښکاره شوې وه چې دبهادرشاه د خورتاج بي بي او د شفيقي د پلار ليدل کتل هم شوی وو ـ يو بل يې طبعې ته پرېوتلي وو خو د ويرې او د رواياتودلاسه زړونه بس ديوبل دتصوراونوم ترحده درزېدلي پاتې شوي وو دا بيله خبره ده چې تاج بي بي د خپل زړه او وجود په غاړه چې

د ارمان کوم نومونه په ډېره مینه ګل کړي وو په په هغو نومونو کې د رفیقي نوم د مرکزیئت په درجه ښکارېدو ـــ خو دطاهرشاه فکرته به داکله راتله چې ببوجي زما سره د شفیق په لیدو دومره خوشحاله ولې وي ؟ د هغې په سترګو کې ساه ورکونکی ارمان بیا ولې ژوندی شي؟ ببوجي زما نه زیات شفیق ولې ښکلوي ؟ ایا په دې چې زما ملګری دی؟؟ خو نن طاهرشاه ته د شفیقي او ګل پاڼې تعلق د تېر وخت سترګو ته کړی وه ـــ ببوجي چې په رفیقي ډېره مئینه وه ـ خوداخبره او راز د روایاتواو د طبقې د توپېر له سوَبه په زړونوکې پاتې شوی وه ـــ طاهرشاه یوه لحظه ډېرګډوډ پاتې شو، د خپلې کورنۍ عزت یې د داسې خلکو د لاسه تار تار نه شو لیدلی خو د مجبورۍ او بې وسۍ یوه لومه یې په خله کې پاتې شوه ـ بیاهم دلرلي غېرت غوښتنه یې دا وه چې د شفیقي سره خپل هر تعلق او اړیکه پرې کړي ـــ شفیقیه!!! خوښ به دې شم ـ ـ ـ دا نوم به دې د مرګه پاتې کړم ـــ په تلوتلو کې یې شفیقي ته غاښونه وچیچل ـــ!! او چې طاهرشاه کور ته روانېدو نو شفیقي یې مخې ته راګرځېدلی وه ـــ ټخ ـ ـ ـ په مخ یې ترېنه توده څپېړه ووښسته خدای خبر څه وجه وه چې طاهرشاه په وړمبي ځل ډېروارخطاشوـ د شفیقي مقابله ورته په دې مېدان کې یواځې ګرانه شوه ـ په مخ یې لاس اېښی وه ـــ او د ګوتې په اشارت یې په تلو تلو کې شفیقي ته یوه داسې دهړکه ورکړه چې شفیقي هم ویرې واخستوــ!!

***

د بهادرشاه لنډې لنډې ساګانې او ټوخی به د ټولو لپاره د ډېر تکلیف وه ــ اوس خو پرې هم د ورور په حالت د خپلو ورانو او عبثیاتو نه لړه لاس په سر شوې وه ــ ظاهرشاه په پلار وسې کولې چې د ښار لوی ډاکټرسره مې خبره کړې ده هلته به دې داخل کړم خو بهادرشاه نه منله ـــ د هغه په دې دومره دنیا دولت کې په ځان هم د یوې پېسې د لګولو سود نه راتلو ــ په کور کې د پېسو ټکو خواري ده زه په ځان پوهېږم ـــ!! د بهادرشاه ټوخي نن وار نه کولو ــ د پرې په مزغو کې خو دغه یو شك د مودو نه ناست وه چې په ګران لالا مې ګل پاڼې او جمالې کوډې کړې دې چې په ځان اخته شي او د پېسو ګټلو نه لاس واخلي ــ اوس د تاج بي بي زړه هم دا خبره منلې وه ــ تاج بي بي خو ډېره عجیبه شوې وه ... ډېر وخت به یې په خیالونو او خوبونو تېرولو ــ په خپل ورك ارمان پسې به پکښې ګرځېدله ــ خو کله کله به یې د کور واکمنې هم کوله ټولو سره به یې د درد شریکي او مینه هم کوله ـــ کله څنګه کله څنګه؟ پته یې نه لګېده د زړه خاونده وه چې زړه به یې منل ښه به وه ــ ورور او ورېرونو ته به یې سپېلنې هم لوګی کول ــ ګُرګُرې او زېبو ته به یې رنګ رنګ ګوډیانې هم جوړولې .... خو د زبرګې او سنګینې سره به یې جنګ جګړې هم کولې ـــ اوس خو د ګران لالا د کټ سره جخته ولاړه وه ـــ د سپېلنو دانې یې ورته لوګی کولې ـ چې په وجه یې د بهادرشاه ټوخی نور هم سېوا شو ــ خو اوس په کټ پروت بهادرشاه هم په دې پوهېدو چې که دا مې ورته ووئیل چې دا سپېلنې بهر یوسه زما ټوخی سېوا کوي ــ

نو بیا خو جنګ دی ـــ زبرګې به په لاس د بهادرشاه د خوا نه د سپېلنو لوګی اخوا کولو۔
او چې پري ترېنه د سپېلنو تالی واخستو ـــ چې راکړه ګوري نه د ګران لالا مری یې ترخه کړه ـــ څه د نظره شوی خو نه دی، په ده چا کوډې کړې دي ـــ نو بس دواړه به په جنګ شوې ـ یو ځل بیا دواړه یو بل سره لاس په لګېدو شوې ـــ په جنګ کې هم په تاج بي بي خپل زاړه پېریان راغلل ـــ وئي خدایه !! توره ځړې مې سپینه شوه ـ د خپل کور نه شوم ـــ زما په حال بهادرشاه وتپوسې ـــ!! او بیا کوټې ته راننوته هم دغه زوړ سرود یې راواخستو ـــ د بهادرشاه په سترګو کې نن اوښکې راغلې وې ـــ زړه یې غوښتل چې خپلې درېواړه خوېندې خپل ځان ته کلکې راترغاړه باسي ـــ خو یوه لحظه پس د ټولو پام طاهرشاه ته واوړېدو ـــ د پلار د کټ لنګې ته کښېناستو په مخ یې د غم او خفګان سره سره د قهر یو طوفان لیدی شو ـــ څه چل دی؟ پري زر د طاهرشاه نه د هغه د ګډوډ حالت تپوس وکړو ـــ ډېره لحظه غلی وه ـــ هلکه !! خبره ولې نه کوې لکه د جینکو دې سر ټیټ نیولی دی ـــ اوس بهادرشاه که ډېر هم کمزوری شوی وه خو یوځل بیا یې هغه زوړ قهر راپېدا شوی وه ـــ شفیقي په ما ګوزار وکړو ـــ!! وئي ته لاس یې مات شه ـــ مور پرې بُوره شه !! دې ورځې ته مو ساتلي دي هغه خلك څه وئي چې زما په نوړې شته شوی نو زما د مور مېړه شوی ـــ!! د طاهرشاه په خبره پري یو دم په وېنا ښېرو سر شوه ـــ تاج بي بي اوس د طاهرشاه په څنګ کې ولاړه وه ـ په سنګینې خو بیا د هېبت نه څه چل وشو په زمکه راګوزار شوه لاس پښې یې کاږه واږه شول ـــ زبرګې په قلار بهادرشاه دم دلاسه کړو ـــ په بالښت یې څملولو۔ ته په قلار شه هلکان دي ـــ خو تاج بي بي او

پري اوس د طاهرشاه راوړلی شر په بیعه واخستو ــ په تماچه سوړ شه!! د دې خوشو تشو لاس اوس دومره راوغزېدل . . .؟ خپل وراره به زه ګټم پري د طناب نه خپله برقع راواخسته او په سر یې کړه ـــ که د کوره مې اونه ویستل او پلار ته مې یې کډه په سر نه کړه نو نوم به مې پري نه وي ـــ!! هغې په زوره زوره په قهر کې خپل ټټر ټپولو . پري په تېزۍ د کور نه ووته او زبرګې خپل سر په دواړه لاسو ونیوه ـ د پرېشانۍ او فکر نه یې طبیعت ډېر په خرابېدو وه ـــ خدای خبر ولې د دواړو هلکانو بهر ته په وتو به یې تر هغې د ځان سره کرل رېبل ترڅو چې به دواړه کور ته نه وو راغلي ـ د هغې زړه به لکه د پاڼې رېږدو هیڅ بې هیڅه به یې ډېر فکر کولو ــ خو هیڅ بې هیڅه خو نه وه ـــ ډېره موده وړاندې یې چې پرله پسې څوڅو ځل یو شان خوب لیدلی وه ــ د هغې خوف او ویره ترېنه ترننه راکم شوی نه وو ــ څومره څومره چې د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې دنګېدې دومره د هغې په زړه کې ناسته ویره هم سېوا کېده ــ او نن چې د طاهرشاه او شفیقي ترمینځه تریخوالی راغلی وه ـــ نو زبرګه خو په دې ډېره خفه وه چې زوی د ډېر ښه ملګري نه خفه شوی دی ــ که رفیقی یې د بهادرشاه به لاس پر ګڼلو نو شفیقی یې د طاهرشاه هم ـــ

***

نن ټول کلی په بله اوړېدو ــ د بهادرشاه د ګل په شان زوی طاهرشاه چا په ډېره بې دردۍ وژلی وه ـ د هغه په ټوپۍ د خپلې ترور د لاس لګولی سور د ګلاب ګل د هغه په وینو کې پانې پانې پروت وه ـ یو الغاؤ تلغاؤ وه ــ د طاهرشاه کټ چې څنګه د حوېلۍ په دروازه رادننه کړی شو ... نو په کټ پروت بهادرشاه او زبرګه کې ساه نه وه ـــ زبرګه او سنګینه خو د غم په دې ناڅاپي اوازه بې خوده شوې وې ــ تاج بي بي او پري د ځانه سرونه شوکول ... زېبو د ورور په کټ چکونه لګول ـ دا ولې دا چا؟ دا داسې پوښتنې وې چې جواب یې چا هم نه لرلو ــ جماله زیړه تښتېدلې ګونه د زبرګې او سنګینې سره په زمکه ناسته وه ـــ د ګل په شانې طاهرشاه ځواني مرګي هرچا ژړله ــ ټوله لویه حوېلۍ په یوه لحظه کې د خلکو نه داسې برجق شوه چې د پښې لګولو ځای پکښې نه وه ـ بهر په لویه حجره کې سکندرشاه فاتحه اخسته خو داسې ښکارېده لکه چې د طاهرشاه د غم سره سره یوه بله اندېښنه هم د هغه د اعصابو سره نښتې وي ـ د سکندرشاه نه به خبره نه شوه کېدی ـ د ډېرو پوښتنو مخکښې یې هیڅ جواب نه لرلو ــ خو حجره کې کټ په کټ، ځای په ځای ناستو ډېرو خلکو به د یو بل سره غوږونو کې څه وئیل . . . او داسې هر چا د طاهرشاه د وژنې کیسه معمه ګڼله ـــ!! د قاتل هیڅ درك نه لګېدو ... پولیس د ډېرو خلکو نه بیانونه واخستل ... بس خو

هرکله چې په ډکه حجره په ګڼو خلکو کې سرتور سر پرې ډېره قهرېدلې را ننوته نو داسې چېتیا خوره شوه لکه دا ټول ناست خلك بې دمه شوی وي ـ د پرې غږ په ډېر ژړلو او چغو نعرو ناست وه . . . . پرون زما د وراره سره د شفیقي تکرار شوی وه او په طاهرشاه یې لاس هم اوچت کړی وه ـ ماته داسې ښکاري لکه چې شفیقي زما وراره وژلی دی ـــ د پرې د خلې په دې نوې خبره د خلکو یوې بلې خبرې ته بې اختیاره پام شوـ خلکو د یو بل سره بیا پس پسې کول ـــ!! سکندرشاه د پرې په ناڅاپې حجرې ته راتګ تك زیړ تښتېدلی وه ـــ خلکو د هغه دې حالت کې کتل دا ګڼل چې د کورنۍ یوه ښځه یې په ډکه حجره د خلکو مخې ته بې پردې راغلې وه ـ خو د سکندرشاه په وجود دننه چې د اور کومې غرغندې بلېدې نو داسې ښکارېدله لکه چې هغه هم د خپلو کړو سزا موندلې وه . د زمري او ګُرګُرې په مقابله کې د ګل پاڼې سرته خېژول یې نن داسې ګڼل لکه چې چا د عرش نه پړمخې په زمکه راګوزار کړی وي ـــ یو لوی غم د هغه کره هم مېلمه شوی وه خو هغه به یې ماتم سبا ته کولوـــ نن یې د طاهرشاه غم ژړلو ـــ!! د هغه سترګې او سر د ټولې حجرې مخې ته ټیټ شوي ووـــ!!

***

د طاهرشاه د مرګ درېمه خوره شوې وه د قاتل په لټون کې د پرې د خلې په خبره د شفیقي لټون هم روان وه ـ پولیس په دې کېس کې ډېر ګړندی وه ـ ولې چې ظاهرشاه د خپل ورور د قاتل د نیوو لپاره ډېرې پېسې په کار راوستې ـ د شفیقي هیڅ درك نه لګېدوـــ بل خوا د شفیقي په غائبېدو د رفیقي حالت مرګ ته رسېدلی وه ـ د زړه حمله پرې شوې وه او بیا بیا به یې دا خبره کوله ... که چرې دا کار شفیقي کړی وي نو دا به یې لویه نمك حرامي کړې وي . . . اول مجرم به زما وي ورستو به د ظاهرشاه وي ـــ!! خو ظاهرشاه دا خبرې کله منلې او د شفیقي د کور ټوله کډه یې د خپلو کوټو نه ګوزار کړه ـــ رفیقي ډېرې ژړاګانې کولې ... منت زارۍ یې کولې خو د ظاهرشاه پرې هیڅ ترس نه راتلوـــ پولیس ته یې بیان ورکړو چې زما د ورور قاتل د ده زوی شفیقی دی چې ده چرته پټ کړی دی زما دعوه په پلار او زوي دواړو ده ـــ د قتل په دعوه کې د رفیقي نوم هم ولیکلی شو ـــ او دې ټولې پېښې خو هاغه وخت یو نوی رنګ واخستو کله چې دا خبره ډنډوره شوه چې ګل پاڼه هم نشته غېبه ده ـ خلکو به حېران یو بل ته کتل ... اوس به یو خوا ته د طاهرشاه د

وژني خبره کېدله بل خوا به د شفیقي او ګل پاڼې د تښتېدو ـــ دري کورنۍ د دې پېښو سره مخ وې . د سکندرشاه پټکی ګل پاڼې تارتار په زمکه راغورځولی وه ــ د زمري عزت یې د خاورو سره خاورې کړې وه ـــ د کورنۍ د غیرت او ننګ جنازه یې ویستلې وه ــ زمری خو یې د وینو تږی ناست وه ـــ سکندرشاه په ورمبي ځل زمری ځان ته رانږدې کړو ـــ بچی !! ما ټول عمر ستا نه سترګې اړولې دي ما وبخښه ما لویه غلطي کړې ده ... !! د پلار په ږیره یې چې رڼې رڼې اوښکې راروانې ولیدې نو زمري داسې وګڼل لکه چې د سکندرشاه اوښکو د هغه د ټول عمر محرومۍ اووینځلې ـــ هغه د خپل ځان او زړه دننه یو نوی طاقت محسوس کړو ـــ هغه لکه چې نن په رښتیا زمری شوی وه خپل حقوق او خپل مقام یې په خپل پلار شته کړي وو خو بیا زر هاغه غیرت یو ځل بیا راولړزولو چې د یو پښتون ورور په حېثیت یې لرلو ـــ د هغه خور یو کسبګر سره تښتېدلې وه ـــ دې احساس د هغه نه بیا ګیدړ جوړ کړو ـــ ملك د پښتو دی مونږ به څنګه ژوند کوو ــ د تره د کور دښمني هم راپه غاړه شوه ... هغه خپل ځان د هر اړخ نه ګېر ګڼلو ـــ خو د پلار لویې سینې نن هغه ځان ته رانږدې کړی وه، په دې احساس یې نن ډېر سکون محسوسولو ـــ خپله خور ګورګوره یې ځان ته رانږدې کړه ... د خپلې مور په سر یې لاس کېښودو ... جمالې تا به ماته وئیل خو ما نه منله ... ما خپل دواړه لاسونه د ځانه خپله پرې کړي دي ... نن سکندرشاه ماتې خوړلې وه ماشومه ګورګوره یې په ټول عمر کې ځان ته نه وه رانږدې کړې نن ګورګوره هم د خپل داجې د سینې سره نږدې وه ـــ ټولو ژړل ... د کور دېوالونه خو د ګل پاڼې د کړې حرکت په وجه په ټولو رانسکور لیدی شو ــ خو زمري په ډېر په ګرانه دې

دېوالونو ته اډانه ورکړه ـــ د خپلې سينې د زخم سره ـــ خو د دې کور په لمن د ګل پاڼې د نوم د تهمتونو د داغونو سره ـــ د زمرې په سترګو کې يو نوی عزم ښکارېدو او سکندرشاه داسې محسوس کړه لکه چې تش لاس نه دی ـــ يوه لويه سرمايه خپل لاس کې لري ـــ د تلې عزت ټوله سرمايه يې نيازبينې لور داسې لوټ کړې وه ـــ چې ځان ورته اوس هم تش لاس ښکارېدو ـــ

***

☼

د بهادرشاه په ژوندد هغه په کور کې د خزان داسې سپېره سيلۍ راالوتې وه چې د هغه ټوله هستي يې لړزولې وه ــ يو خوا ته که د هغه زلمی زوی وینې وینې ګور ته تلی وه ...نو بل خوا د هغه د ژوند او وجود ښی لاس رفيقي هم د هغه د ژونده وتلی وه . شايد دوارو ته د خپلو کړو سزا رسېده . خو د دې هرڅه نه پرته د بهادرشاه لپاره خو د ګل پاڼې متېزتوب هم يو لوی عذاب وه په ټول کلي کې د دوارو کورنو يو نوم ناموس خو وه ــ هغه د ګل پاڼې قدم خاورې ايرې کړی وه ــ د کورنۍ په سپينه جامه يو نه ورانېدونکی تور داغ چې د راروانو نسلونو لپاره هم د پوزې پېزان وي ــ بهادرشاه په دې احساس په کټ کې راټول شو ــ د خدای نه يې بيا بيا د ځان لپاره مرګی غوښتو ــ ځکه چې د رفيقي کورنۍ د بهادرشاه د لاسه شته شوې وه او داخو د بهادرشاه په وهم او ګمان کې هم نه راتله چې د رفيقي نه پېدا شفيقيی به د دې کورنۍ لپاره يو تل پاتې داغ هم جوړېږي . . .او د بې ګناه طاهرشاه قاتل هم ــ زبرګې خو دې لوی غم ته په ځان کې هيڅ طاقت نه لرلو ــ د هغې د ليدلي خوب تعبير د هغې مخې ته راغلی وه . ځکه خو يې اوس د سترګو نه پاتې خوبونو هم چرت کډه کړې وه . د زړه د ټکړې غم د بهادرشاه په شان کټ ته اچولې

وه ـ د لویې حوېلۍ نه یې زړه داسې تور شوې وه چې کله کله به لکه د لېونو پښې ابله پښې او سرتورسر دروازې ته ورغله ـ خو زر به د بهادرشاه نري نري فریاد راستنه کړه ـ تاج بي بي خو د دې غم بهانه غوښته په مزغو کې یې څه چل شوی وه، کله به په برقه برقه خندېدله ــ او کله به په چغو شوه ــ په ژړا کې به یې اوس هم د خپلې تللې ځوانۍ ویر کولو ــ د بهادرشاه د ناکړدو غم یې اوس هم د ساندې کړی وه ــ وئي ظالمه څنګه دې تورې خاورې کړم ــ!! نه مې کور شو، نه خاوند، نه مې اولاد شو، نه ژوند ... مخ سر به یې ټکولوخو بیا... منظر بدل شو ــ تاج بي بي به زر کوټې ته منډې کړې په ځان پسې به یې ور کلك پورې کړو ــ ډېره لحظه به کوټه کې وه ــ او چې ښه شېبه ورستو به د کوټې نه بهر راښکاره شوه .... نو د نورو خلکو خندا به چا کله رانیولې شوه ــ د کور خلك خو به بیا هم غلي غلي وو ــ یو بل ته به یې کتل خو که د بهره به څوك راغلي وو نو پردي خلك د چا غم او خفګان څه کوي ــ په برقه د خندا اوازونو به د زبرګې په زړه چرې ښخې کړې ــ په رنځور بهادرشاه به یې نوکارې راښکلې دپري اوښکې به یې په سلګو کړې ــ او ماشومې زېبوګونه به یې هم اوتره کړه ــ تاج بي بي به په ځان لوبې کړې وې ــ په توره تیاره کوټه کې به یې ځان لکه د ناوې جوړ کړی وه ــ ځو... دا څنګه ناوې وه، دا څنګه یې سینګار وه ـ د دې په شونډو او مخ خو د سرې غازې رنګ نه وه ــ ځای په ځای به یې د تورو رنجو تورکي په مخ او شونډو پراته وو ــ په تندي به یې د غازې سُور رنګ څه ډېر عجیبه ښکارېدو ــ سپینه کونځۍ به یې راسپړدې وه، ببر سر کې به لکه د بلا ښکارېده ــ په سر به یې بنارسۍ پرته وه ــ لاسونه به یې ټپول ــ کله به یې پېر هم واړولو ــ بیا به یې چغې کړې .... څه

شو زما خاوند ۔۔۔ رفیق جان، سکندرجان او داسې به یې ډېر نومونه واخستل ۔ په ټول کور کې به لکه د لېونو ګرځېده ــ څه مو کړه ــ زما هاغه کوټه ــ او هاغه پالنګ مې چرته رانه چا یوړو ــ هئ!!! زما کالي څه شول ــ خپل لاسونه لېچې او غاړې ته به یې بیا بیا کتل ــ!! اوس به زما سره ډولۍ راشي ــ ګران لالا به مې سره ډولۍ کې کښېنوي ــ الالالا ــ او لاسونو ته به یې پړق ورکړو ــ په ګډا به شوه ــ تاوده تاوده پېرونه به یې اړول ــ چې ناڅاپه به راپرېوته ټول خلك به ترېنه راتاؤ شول ــ خلکو به رنګ رنګ خبرې کولې ۔۔۔!! وئي عاجزه ګرمه نه ده ۔۔۔!! خپل ارمان ژاړي ۔۔۔ زیاتی خو یې ورور کړی دی ۔۔۔ او په لوی دالان کې په کټ پروت بهادرشاه به هم د ډېر تکلیف نه چغې کړې ــ ما بچ کړئ ــ ما هیڅ نه دي کړي ــ خلك ما پسې راځي ــ ما وژني ــ!! زبرګې به بهادرشاه په زوره په کټ څملولو ــ خو بهادرشاه کې لکه چې ډېر طاقت راغلی وي ــ د کور مالت خلك به دې تماشې ته راچلېدل ــ چا به څه وئیل چا به څه ــ په دې نوې تماشه کې طاهرشاه خو لکه چې د ماضي یو یاد پاتې شو ولې چې په کور کې نورو نورو مسئلو سر رااوچت کړی وه ۔ په تاج بي بي به اوس په ورځ کې داسې دوره خامخا راتلله ــ د پلار کاروبار اوس ظاهرشاه سمبال کړی وه ــ خو اوس زبرګې دا کوش کوه چې په ظاهرشاه نور د پلار دنیکه کسب پرېږدي او حقې حلالې ګټې ته یې مخه کړي ــ ظاهرشاه هم چې په خپل کور راغلي نوي د غم انقلاب ته کتل نو ډېره کرکه یې پیدا شوې وه ــ د خپلې مور نصیحت یې ځان له په زړه پېټی کړو ــ او د کلي په بازار کې د یو غټ دوکان د پرانستو صلاح یې وکړه ــ په زبرګې کې یو نوی ژوندون راغلو ــ خو په هغې به اوس هم کله کله یوه غلې دوره

راتلله ــ هغې ته به هاغه خوب رایاد شو چغه به یې کړې ـــ نه ـــ ـ او د نا سره به یې سترګې پټې کړې . . . او بې خوده به شوه ـــ خو د دې غمونو چې چا ډېر اثر په زړه اخستی وه نو هغه سنګینه وه چې د طاهرشاه د څلویښتې شریکه شوه ـــ پټه خله یې یوه ورځ د دې دنیا نه سترګې د ډېره غمه پټې کړې ـــ د مرګ په وخت یې د طاهرشاه ټوپۍ په غېږه کې کلکه نیولې وه ـــ!! د حویلۍ سینه یوځل بیا وجړقېده ـــ

***

زمری او سکندرشاه خو هرڅو که ګل پاڼې د کلي اولس او د حجرې د ناستې پاستې نه ویستلي وو ـــ خو زمري پـلار پـه دې رضا کړو چې ... ژوندکول دي ـــ او د شفیقي سر هم خورول دي او ګل پاڼه هم خپل انجام ته رسول دي ولې چې ټول عمر د کـوزو سترګو ژوند لویه بې غېرتي ده ـ خو سکندرشاه پـه دې پوهـه شـوی وه چې په دې هرڅه کې د هغه خپله هم لوی لاس وه که چرې هغـه د ټولـو اولادونـو ترمینځـه د انصـاف د غوښـتنو خیـال سـاتلی وی نـو داسـې صـورتحال بـه نـه رامیـنځ تـه کېدوـــ اوس د پښـېمانۍ نـه سـېوا بـل هـیڅ لاره نـه وه ـــ خـو دا لویـه خبـره وه چـې دې حـادثې زمری بدل کړی وه ـــ هغه د خپلې کورنۍ پـه سر د خپلـې مینـې او سرېتوب لاس کېښودوـــ د کلي کور نه یې چرته لرې کډه وړلـې وه ـــ ولـې چـې د کلـي اولـس د پېغورونـو تـاب پکښـې نـه وه ـــ د دم ختلي جمالې او سکندرشاه په خله کې ساه وه ـــ د دواړو پـه زړونـو کې د زمري د واده ارمان غزونې کولې ـــ خو د زمري د زړه نه خـو

یو خدای خبر وه ـ د کله نه چې یې د بهادرشاه کاکاجي دوي سره روغـه شـوې ده ـــ او چـې د خپلـې وړې خـور ګُرګُـرۍ سـره بـه یـې ښکلې ښائسته زېبو په لوبو لیده نو ډېر بـه خوشحالېدوـــ د هغـه پـه زړه کـې د زېبـو د مینـې وړو وړو ښـاپیرو لـوبې کـولې ـ خـو د طاهرشاه سره په ورکو ورانو پسـې ګرځېـدل خـو یـې د خپـل پـلار د لاسه د کړو بې انصافو او روئیو یو احتجاج وه ـ هغه پـه دې هرڅـه خپل پلار ته یوه زورنه ورکوله ـ او خیال یې دا وه چې یـوه ورځ بـه د هغه پلار په خپلو کړو پښېمانه کېږي او هغـه بـه خپلـې سینې تـه رانزدې کوي ـ بیابه زمری خپل ورانې پرېږدي او ژونـد بـه د سـړي توب په لاره کړي ـ خپلې مور ته به په پټـه د زېبـو د خوښـولو خبـره وکړي ـ او داسې به زېبو یوه ورځ د هغه کور ته د ډېـرو خوشـحالو سره راشـي ـــ خـو زمـری څـه خبـر وه چې د هغـه دغـه ارمـان خـو د لېوني خوب دی ـــ ګل پاڼه به ورته داسې پـه سترګو کـې مرچکـې واچوي چې ټول عمر به هغه د زېبو مخ په سترګو ونه وینـي ـــ ګـل پاڼه په خپل مقصد کې کامیابه شوې وه ـ اوس د زمري په سر هم د کـور د راټینګولـو ذمـه واري وه ولـې چـې مـور و پـلار یـې کټونـه نیولې ووـ د ګل پاڼې د نـوم تهمتونـو دلتـه هـم هغـوي پـه قـلاره نـه پرېښودل ـ وخت ډېر اوړېدلی وه خو د تهمتونو څادر خو هر ځل نوی وي ـ د زمري ژوند خو هاغه وخت توره تیاره شوچې پرله پسـې یـې د ډېـرو غمونـو د لاسـه مـور و پـلار نـزدې نـزدې د ژونـد ډېـرو ازمېښتونو ته زمری او ګورګوره یواځې کـړل ـــ خـو اوس د زمـري دا کوشش وه چې په یوه ښه کورنۍ کې د ګُرګُرۍ نصیب وشـي نـو بـس یـو سـر زمـری بـه پـه ګـل پـاڼې او شـفیقې پسـې ګرځـي او چـې هرچرته وي دواړه به د زمکې کومې نه راوباسـي ـــ زمـري د خپلـې خور ګُرګُرۍ لپاره یوه ډېره ښه کورنۍ په نظر کې اخسـتې وه ـــ او

په زړه کې يې وئيل چې دا زولنې مې په حيا او عزت کې د پښو نه اخوا شي نو زه خو بيا ازاد زمرى يم ـ دنيا به ټوله خپل ځنګل ګڼم ـ! زمري د سکون ساه واخسته او د خپلې ګرانې خور د ګرګر په سر د سرې بنارسۍ ارمان لکه د خوب جوته ورکړه ـ خو بيا يو لړزېدلي احساس د هغه په وجود لمبې بلې کړې ـــ د هغه د غېرت هغه دنيا يو ځل بيا راولړزېده ـ کومې ته چې ګل پاڼې ډېر سپك کتلي ووـ خپل دوه نليز ټوپك يې نن ډېر وخت پس په خپله اوږه کېښودو ـــ!!

***

بهادرشاه د خپل نري رنځ سره په نره سيالي کوله ــ خو د طاهرشاه غم پکښې د ژوند تاب نه وه پاتې کړی ـــ او کله چې د يـوې شـپې او دوو ورځـو ځنکـدن او سـختيا نـه پـس د يـوې وړې سلګۍ سره يې د زبرګـې پـه غيـږه کـې سـاه ورکـړه نـو زبرګـې تـه داسې ښکاره شوه لکه چې د يو ډېر درونـد غـم نـه پـس نـن يـو ځل بيـا پـه هغـې دا مـاڼۍ رانسـکوره شـوې وي ـــ خـو اوس د هغـې پـه څنګ کې ولاړ ظاهرشاه د هغـې لويـه دلاسـه وه ــــ پـري او تـاج بـي بي نن يو ځل بيـانوی مـړی د بهادرشـاه نـه ژړلـو د طاهرشـاه غـم او ځواني بيا ژړلې شوه ـــ زمـا غنـدل غاړيـه ظاهرشـاه ــ زمـا ځـواني مرګه طاهرشاه ـ وئي ګران لالاته چې لاړ شې ماتـه خپـل طاهرشـاه راوليږه ــ تاج بي بي د خپلې خور پري سره غاړه ورکړې وه ـــــ خـو بيا زر يـوه لحظـه پـس يـو ځـل بيـا پـه تـاج بـي بـي خپلـه د زړه دوره راغله ــ اول خو راغله د بهادرشاه پـه کټ اوچتـه کښېناسـته زبرګـه خواره خو يې داسې پـه زور ديکـه کـړه کـه چـرې نـزدې ظاهرشـاه نـه وی راټينګه کړې نو خدای خبـر څـه حـال بـه يـې وه؟ تـاج بـي بـي پـه زوره زوره پـه مرګ پټې سترګې بهادرشاه را ايښې وې، د ګـوره ور ايسـته تېر شي بهادرشاه ـــ څنګه دې د ګـل غـوټۍ زه بربـاده کـړې يم ـــ پـه کـور دې ولـې زړه کـړم بهادرشاه ولـې دې داسـې وکـړل ـــ مـا پسـې خـو د رفيـق جـان سـره ډولـۍ رارسـېدلې وه تـا تـرې پـه زوره کوزه کړې وم، ياد دې شي ـــ بهادرشـاه ــ!! ولـې دې داسـې وکـړل

ــــ؟ اوس تـاج بـي بـي پـه زوره زوره پـه چغـو چغـو ژړل ــ خلکـو راټينګوله چي چرته کوټه کي يي ګېره کړي ــ خو تاج بي بي به چا راټينګوله؟ ظاهرشاه ورته په دم دلاسه ستړی ولاړ وه د مخ نه يې خولي او اوښکي په رومال اوچي کړي ـــ هغه د ببوجي په دي حالت هم ژړل ــ او د خپل پلار په دي لويه خطا هم ډېر خفه وه ــ اوس خو ټول خلك په دي پوهه وو چي په تاج بي بي داسي چل ولي کېږي؟ پري پرله پسي غمونو ډېره بدله کړي وه د ظاهرشاه غم دومره ځپلې وه چي اوس د ښکلو جينکو سره ناستي او ملاستي خوند نه ورکولو ــ هغي ته هم اوس دا احساس شوی وه چي په دومره ډېرو غمونو کي د خپل ژوند او محرومو ژړل به لکه د تاج بي بي هغه هم تماشه کړي هغي په ځان ډېر زور کوه ــ چي د کور دا ورانه ويجاړه دنيا د ظاهرشاه د ژوند او خوشحالو په زور اباد کړي ــ د هغه د سر خبر وغواړي ــ د خپلي ورنداري ملاتړ وکړي ــ د خپلي زېبو د ژوند او کور فکر وکړي ـــ ظاهرشاه د زېبو د ژوند اور د ابادۍ خوبونه ليدل ــ او بيا ورستو به يې د خپل ژوند فکر کوه ـــ د هغه مخي ته اوس نوي نوي ازمېښتونه ولاړ ووــ او هغه ورته ډېر يواځي وه ـــ

***

زبرګې د بهادرشاه ټولې د سرو سپینو نه ډکې خزانې راسپړدې وې. د هغې د ژوند په لویه ډاګه ولاړ دوه بوټي ــ اوس ظاهرشاه او زېبو ووــ د سرو سپینو ډېر کالي پټري چې د بهادرشاه نه ورته پاتې شوي ووــ د هغې مخې ته خواره واره پراته ووــ د هغې زړه غوښتل چې دا اور د خپل کور نه بهر کړي ــ په زوره زوره ډنډوره ووهي چې خلکه!! راشئ خپل امانتونه مو یوسئ... د ډېرو تور سرو، پېغلو او مجبورو زنانو بې وسۍ یې رامخې ته شوې چې دا کالي پټري یې د سود په پېسو کې د بهادرشاه سره پاتې شوي وي ــ خو وختونه او زمانې دومره اوړېدلې وې چې د دې د مالکانو هیڅ درك نه لګېدو ــ خو اوس زبرګه په دې تسله وه چې د ظاهرشاه د تېل مالګې دوکان ښه مخ په وړاندې روان وه ــ د حقې حلالې ګټې رزق ته چې به کښېناسته نو خدای ته به یې سجده ولګوله ــ خدایه!! شکر دی چې نوره دې د اور نه وساتلم!! د سود دغه ټول کالي پټري تاج بي بي په خپله ولقه کې اخستي ووــ او ټول یې په یو غټ صندوق کې سمبال کړي وو ـ کله کله خو به داسې په خود وه چې د چا به پرې د لېونتوب د دورې د راتلو خیال نه راتلو ــ زبرګه به په دې خوشحاله وه چې تاج بي بي په دې خوشحاله ده نو زه یې تپوس نه کوم.

زبرګې د ظاهرشاه لپاره د ښې اوښائسته جینۍ لټون د ډېرو خلکو په مرسته شروع کړی وه ــ او په یوه کورنۍ کې دظاهرشاه د رشتې خبره ډېره په کامیابۍ روانه وه تاج بي بي ظاهرشاه سره نن یوه پټه صلاح کړې وه او دا یې ورته وئیلي وو چې زما پېسې پکار دي په ورور پسې خېرات کوم ــ دا کالی ښار ته یوسه خرڅ یې کړه ــ ظاهرشاه د ترور خبره کله غورځولې شوه ــ او هسې هم نن روان وه د ښار نه یې دوکان ته سودا راوړله ــ ترور ورته کالي په رومال کې راغونډ کړل او وې سپارل ورته ــ ظاهرشاه نن د وخته اوده کېدو ولې چې سبا به وختې ښار ته تلو ټوله شپه زبرګه د مصلې نه نه خوزېده ــ د ظاهرشاه د ژوند کور او خوشحالو دعاګانې یې کولې ــ سحر په توره خړه ورته پري چائې په وړاندې اېښې وه ــ ظاهرشاه د چائیو نه یو ګوټ نیم وکړو ــ په شکور کې د مېدې سپینې پراټې ته ډېر خوشحال شو خو نوړۍ یې ترې نیمه نه کړه ولې چې په لارۍ کې به ورته زړه خرابېدو ــ د تاج بي بي ببوجي ورکړی راغونډ کړی پنډوکی یې په خړه لویه کڅوړه کې سم راسم کېښودو ــ په تلو تلو کې پري په شنه منډه د ظاهرشاه ټوپۍ په لاس راښکاره شوه په ټوپۍ یې ورته تك سور ګلاب ټك وهلی وه ــ ظاهرشاه مسکی شو ټوپۍ یې په سر کړه ــ دواړو ترورپانو او مور ته رانزدې شو ټولو داسې ښکلولو لکه چې ظاهرشاه نن چرته ډېر لرې یو بل هېواد ته مسافرۍ ته روان وي ــ زېبو هم د لالاجي د تلو په خوشحالۍ کې د ترورپانو سره سمه راپاڅېدلې وه لالاجي ماته به د ښار نه سره سپنډل خامخا راوړې ــ هغې په ډېره مینه د ظاهرشاه نه په ولاړې لاسونه تاؤ کړل ــ سره سپنډل ــ!! ظاهرشاه د زېبو د سرو سپنډلو ارمان ډېر وخندولو ــ د پوزې نه یې کلکه ونیوله ــ سره جوړه ...

سره بنارسۍ ...!! په تلو تلو کې چې زبرګې پرې د مونه چُپ کول . . . ظاهرشاه د خپلې خور سره ټوقې کولې ـــ د سرې جوړې او سرې بنارسۍ تصور خو د زېبو په مخ د حيا غوټې په غوړېدو کړې ـــ خو د تاج بي بي د زړه دنيا يو ځل بيا راولړزېده ـــ!! تاج بي بي چغونعروته لاس کول چې ظاهرشاه په تادۍ د کوره ووتلو ـــ زبرګه په دروازه کې د پورې تمبو په شا ډېر وخت ولاړه وه په زوره زوره يې ورپسې سبقونه چُف کول ـــ د تمبو په رؤنو کې اوس ظاهرشاه د هغې د نظره پناه شوی وه ـــ خو د دروازې پناه ولاړې زبرګې ته خپل تېر وخت ناڅاپي را په زړه شو چې نوې نوې د بهادرشاه ژوند ته راغلې وه او د راتلو سره يې په خپل قهر او غضب د کور بنديوانه کړې وه ـــ ځان به ورته داسې ښکارېدو لکه په دې حويلۍ کې د لوی دالان يو سر او بل سر ته د طوطي او د مېنا په بنده پنجره کې دا هم وي ـــ بهادرشاه ډېر شکي سړی وه چې د دروازې ور به يې وډبولو نو که د وخت څو لحظې به واورېدې او زر به ساه نيولې زبرګه تر وره نه وه راغلې ـــ خبر به يې نه وه لاندې باندې به يې داسې په سترګو اخستې وه چې د خوارې نه به يو دوه خطا شول ـــ چاته ولاړه وې څه دې کول؟؟ د بهادرشاه دې شکي پوښتنو به د هغې وينه وچه کړه ـــ خو . . بهادرشاه هرڅه که وه هرڅنګه که وه د هغې د ژوند ملګری وه هغې خپل فکر اوس بدل کړو ـــ او ځل بيا يې دعاګانې په ظاهرشاه پسې بدرګه ورولېږلې ـــ او بيا د وره نه رادېخوا شوه ـــ

***

نن د حوېلۍ ټوله فضا عجیبه غوندې وه ـ ډېره چپتیا وه ـ د اور د بلېدو په کوټګۍ کې تاج بي بي هم زوړند سر ناسته وه ـ په نغري کې د اور ټولې سکروټکې په ایره خول کې بدلې شوې وې او تاج بي بي په یو خسنۍ د نغري نه ټولې ایرې داسې په مزه مزه لټولې لکه د خپل ژوند په ایره خول کې نن د اور یو بڅری یې لټولوکله کله به یې په زمکه په نري ډکي ګډې وډې کرښې ویستلې ... لکه د خپل ژوند یوه ورکه ورانه نقشه یې کتله .... په سترګو کې راغلې اوښکې به یې د سرپیچك په پیڅکي اوچې کړې ... ډېر وخت غلې غلې ناسته وه چې پري د خیالونو د دنیا نه رابهر کړه ... نن د زېبو کتنې ته یوه کورنۍ راروانه وه ـــ د زبرګې لپاره دا ډېره د خوشحالۍ خبره وه خو هغه نن د ظاهرشاه ښارته تلو ډېره ګډه وډه کړې وه ـــ سبقونو او دعاګانو یې خله ګنډلې وه خو په دې پوهېده چې د زېبو لپاره د هغې نه زیات فکر یې خپله ترور پري لري ـــ ځکه خو نن پري هم توده توده ګرځېده ټول کور یې جارو کړی وه ـــ په زېبو یې هرڅه سم راسم کړي وو ـــ په خپله لویه کوټه کې یې په کټونو نوي څادرونه په خپله خواره کړي وو ـــ اوس به ډېره زر سترې کېدله ـ خو نن دې خوشحالۍ ډېره نه ستومانه کوله ـــ زېبو ته یې هم دا سپارښتنه کړې وه ـــ چې ځان ښه جوړ کړي ـــ زېبو د وړې ببو خبره کله غوږزولې شوه ـــ د تور ساټن ساده جامې یې چې په تن کړې نو تا به وئیل چې په توره تیاره کې چا مشال بل

کړی وي ـ وېښته یې کلکه کونځۍ کړي ووخو د ببوجي په وېنا یې بیا راخواره کړل ـ نن پري د زېبو په لیدو نه مړېده ـــ پري ته هم خپله ځواني او مستي رایاده شوه څنګه مې د جینکو وار تېر شو ـــ!! د ځان سره غلې غوندې وګونېده ــ خو زېبو اوس په ځان اخته وه کله به یې د وړې ببوجي نه تپوس کول ــ ببو څنګه ښکارم ـــ؟ او کله به د لویې شیشې مخې ته ودرېده ـــ په غټو سترګو کې نري رانجه یې لاړې لاړې ډېر ښکلي ښکارېدل ـــ په مخ او وجود یې د پېغلتوب سپرلو لوبې کولې ــ مچ وړې ببو ترېنه چپیانې اخستې ــ اوس زېبو د وختـه تیاره وه او وړې ببو (پري) دمېلمنو دراتګ لپاره د نورو شیانواوانتظام جاج اخستو ــ چې د نغري په غاړه زوړند سر تاج بي بي یې ولیده نو غږ یې پرې وکړوـــ د زېبو کتنې تـه خلك راځي ـــ!! پري د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایېده ــ او تاج بي بي داسې غلې وه لکه چې چا ورته خله ګنډلې وي ــ خو سترګې یې بیا په ورانېدو وې د پري زړه په زوره زوره ودرزېدوــ خدایه خېر!! دا خو بیا ورانېږي ـــ پري خلك راځي هسې نه ـ!!! پري ډېره وار خطا وه ـــ اوس زېبو د تاج بي بي په وړاندې سمبال کړې ولاړه وه ـــ راځه! ببوجي چې کوټې ته ځوــــ!! زېبو تاج بي بي د مټې نه په قلاره ونیوه او چې څنګ تاج بي بي د زمکې نه راپورته شوه ــ نو په جنګ شوه ـــ ښه ته څه وایې ته به زما نه په ډولۍ کې لاړه شې؟ خاورې نه شي، سر ستا دی او سر زما دی ــ په دې به راونه خیژي او په دې به پرې نه وځي ... قدم به رانه کېږدې ... بهادرشاه دا ټټو دې په سیوري وتړه لُور به دې رانه مېره ونه ویني څنګه چې تا په ما حرام کړی وه داسې به ورپسې زه ستا لور ړندوم ــ د تاج بي بي سترګو نن اور ورولوــ داسې تللې خبرې یو ځل بیا یې د بهادرشاه کړی ظلم راپه یاد شو ... خپل

ارمان پرې لکه بیا نُوکې راښکلې وې ـــ زېبو او پرې حقې دقې ولاړې وې ـ ـ ـ زبرګه هم د مصلې نه راپاڅېدلې وه ـــ د زېبو رنګ خو داسې زیړ تښتېدلی وه لکه د کورکمان ـــ د پرې لاسو پښو کار نه کولو ـــ د مېلمنو لپاره یې د موړې نه سوچه روسۍ پیالۍ، پرچونه او چانك راخستلو چې د لاس نه یې یوه پیالۍ ښکته راګوزار شوه ـــ د پیالۍ ماتېدل څه وو چې د تاج بي بي د جنګ پټه یې چالو کړه ـ ـ وئې ته سر وخورې، ټکړې ټکړې شې د داج پیالۍ دې راته ماته کړه ـــ دا خو مې ځان له واده له اېښې وه ځه ـــ تا پرې ګوتې پورې کړې ـــ ـ ـ خدایه!! نصیب به مې کله خلاصیږي ـ ـ د بخت غوټې مې زر خلاصې کړې چې په خپل وخت د کور شم ـ رفیق جان ته مې زر واده کړې خدایه !! د بهادرشاه نه ډېره تنګه شوې یم ـ ـ ـ ګل غوندې ځوانۍ ته مې نه ګوري ـ ـ ـ د تاج بي بي په داسې چغو نعرو به اوس چا ډېر غوږ نه ګروو ـــ ولې چې خلکو به وئیل چې د ډېرو غمونو د لاسه تاج بي
بي لېونۍ شوې ده اوتې بوتې وائي ـــ

د مېلمنو ښه مدار کېدو ـ پرې ترېنه ټول وخت لکه د مچۍ تاوېده ـ د زېبو په ثناء صفت هم نه مړېده ـ د راغلې جرګې په سترګو کې د زېبو لپاره د خوښۍ په پېغام خو زېبو د راتلو سره سمه رسېدلې وه ـــ ماشاء الله جینۍ نه ده دا خو تاسو کره په زمکه سپوږمۍ راښکته شوې ده ـ د مشرې بي بي په خبره زېبو د حیا نه راټوله شوې وه ـ په سر یې لوپټه بیا بیا سموله ـــ خو د ډېرې خوشحالۍ سره یوې اندېښنې هم ناقلاره ساتلې وه ـــ او مشره بي بي خو لکه چې د زېبو په زړه کې ناسته وه ـ ـ ـ د هغې په اندېښنه یې بې اختیاره ووئیل ـ ـ ـ جینۍ ده شرمیږي ـ ـ ـ!! او په زېبو کې لږ دم راغی ـ ـ ـ زېبو خو مېلمنو ته مخې مخې ته نه شوه کېدی ولې

چې زبرګې په بیا بیا پوهه کړې وه ـــ خلك ستا لیدو ته راځي ډېره به یې مخکښې نېغه نېغه کېږې نه ـــ او زېبو خو څه ماشومه هم نه وه ــ په خپلو روایاتو او رواجونو ډېره پوهه وه ــ بس دا لږ شان مخامخ کېدل خو یې په دې ضروري ګڼل چې که قسمت مې شوی وي نو چې سبا مې خوابښي دا نه وائي چې لیدلې مو نه وه ـــ د مشرې بي بي سره څو زنانه نورې هم راغلې وې ــ چې د سردار د ځوانۍ او ښه سړیتوب صفتونه یې کول ـــ او په دالان کې ناستې زېبو ټولې خبرې ډېرې په غور اورېدې ـ د هغې د ارمانونو غوټۍ په سپړدو وې ـ په زړه کې یې یوې کاواکه جذبې هغې سره ډېرې مستۍ کولې ـ ـ ـ د سردار نوم به یې بیا بیا غوږونو ته راتلو ـــ د ځان سره به مسکۍ شوه ـ هغې به وارخطا وارخطا ګېرچاپېره وکتل ــ د لاسو نه یې کار نه کېدو ـ د پیالو، چاینکونو او رکېبو نه یې چې د تاج بي بي په سرپیچك دوړې څنډلې نو هیڅ بې هیڅه به د ځان سره مسکۍ شوه ـ داسې به یې ګڼل لکه د سردار دوه شوخې سترګې ورته چرته نه پټ ګوري ـــ وړه ببو به د مېلمنو څنګ ته بیا بیا روانه وه او زبرګه خو یې ښه کلکه د مېلمنو سره کښېنولې وه ــ د مېلمنو سره د راغلي یوې زنانه په غېږ کې ورکوټۍ د پیو ماشوم وه ـ چې ډېر قلار او ښائسته ماشوم وه ـــ په غونډ مونډ پلن مخ یې دوه غټې تورې سترګې د زېبو ډېرې خوښې شوې وې ـ ـ ـ دا ماشوم لکه چې د سردار خورئی وي ــ زېبو یو ځل بیا د ځان سره په دغه کشمکش کې وه ــ چې وړې ببو ورته د سترګو او لاس په اشاره څه ووئیل ـ ـ ـ زېبو پوهه شوه چې په بله کوټه کې تاج بي بي اوده ده او وړه ببو یې د هغې څنګ ته لېږي ــ په تاج بي بي چې په هرځل خپله دوره راغلې نو بیا به ډېر ساعت په غرق خوب اوده وه ـــ او چې د خوبه به راویښه شوه نو داسې به سمه دمه وه لکه چې هیڅ پرې نه

وي شوي ـ د زېبو سره خو دغه فکر وه چې ببوجي خوب پوره کړي چې خوب یې پوره وي نو د مېلمنو څنګ کې به ناسته وي ــ او چې زېبو څنګه په قلار قلار د تاج بي بي لویې کوټې ته ننوته نو تاج بي بي د خوبه سترګې پرانستې وې کوټه کې یې یو خوا بل خوا کتل ــ د کټه یې راودانګل ــ او پښې ابله پښې روانېده چې زېبو ورته تېله داري پنجابۍ پڼې په پښو کړې ــ تاج بي بي خپلو پڼو ته بیا بیا کتل ــ زېبو ویرې واخسته چې بیا د خوده ونه وځي ــ خو داسې نه وه تاج بي بي په ډېره مینه او استقامت د مېلمنو کوټې ته لاړه ــ زبرګې چې تاج بي بي ته وکتل نو د لاسو یې طوطیان والوتل ــ خو تاج بي بي په ډېره مینه د خوراك څیزونه مېلمنو ته وړاندې کول ټول ساه صورت شوــ د وړې ببو خو ټولې زنانه داسې خوښې شوې وې چې ترمانښامه یې پاتې کړې وې او دا یې لا ورته هم وئیلی وو چې که خدای کول زر به خپل شوــ د سردار د مور لپاره خو دغه یوه خبره هم د مرادونو نه ډکه وه ــ تاج بي بي یې بورقې په تونۍ کې داسې سمبال کړې لکه چې په مېلمنو یې ډېرې شپې کولې ـ زبرګې او پري یو بل ته وکتل ټول ډېر خوشحاله ووــ د سردار مور ته خو خپلې لورداسې په ډکه خله امبارکي ورکړه چې د ډېرې خوشحالۍ نه اوچته راپاڅېده او په تاودو پېرونو شوه ــ د تاج بي بي په زوره زوره د لاسونو پړقا به چا منعې کړې وه ــ د زبرګې وارخطا شو ــ زېبو په رپېدو شوه او د پري هم د لاسو پښو نه دم اوختو ــ!! د سردار د مور خوشحالي خو په ځای وه ــ خو د تاج بي بي لاسونه پړقول او په خانك په ډمامه راباندې کول ــ په هغې د بلې دورې انګازه وه ــ

***

د اوړي غرمه د کاڼل هومره وي د ډوډۍ خوړلو نه پس په ټولو مېلمنو سترګې مرغۍ مرغۍ کېدې ـ زبرګې په لوی دالان کې د مېلمنو د څملاستې لپاره کټونه سم کړل ـ ځکه چې په دالان کې یخه یخه هوا لګېده ـ د ماسپخین مانځه ته لا ډېر وخت وه ــ د سردار د خور سره خوا کې خپل د ګل په شان زوی بې غمه اوده شوی وه د مور یې هم سترګې په خوب ورغلې وې ـ ـ ـ پري په کوټه کې د زیبو سره د کټ په لنګه داسې اوپره غوندې پرته وه څنګل یې په سترګو ایښې وه ـــ نن ټول ډېر خوبولي وو ولې چې نن سحر وختي د مُلا د اذان سره سم ټول راویښ شوي وو ــ زبرګه خو چې شپه کې د تهجدو لپاره راویښه شوې وه نو ترمانځه یې بې شمېره وظیفې سر ته کړې وې ولې چې نن ظاهرشاه ښار ته روان وه ــ پري، تاج بي بي او زیبو هم د وختنه راپاڅېدلې وه ــ د مېلمنو سره ناستې پاستې او منډو ترړو په ټولو پرکالي راوستې وه ــ د ځانه څوك هم نه وو خبر چې د زبرګې په اواز د ټولو سترګې وغړېدې ـــ د مانځه وخت دی ـ دېوال ته لوی لوی سیوري راغزېدلي دي ـــ د سردار مور خو زر د اودس چاراندام لپاره د پري د لاسه کوزه واخسته ـ زبرګې د مېزري پلنې پلنې مصلحې په قطار په دالان کې د ټولو لپاره خورولې چې د سردار د خور د هیبت په اواز ټولو منډې کړې ـ ـ هلئ هلك نشته دی ـ ـ ـ هلك مې څه شو؟؟ پري په منډه دروازې ته لاړه ـــ خو د دروازې پورې تمبې په زنځیر کلکې تړلې شوې وې ـــ د ماشوم په داسې غائبېدو په کور کې الغلؤ تلغاؤ شو ــ زیبو د تاج بي بي ببوجي د کوټې

پورې ور په زوره دیکه کړو ـــ او ـــ . . د ډېرې حېرانتتیا ـ ـ ـ دلاسه یې په خله لاس کېښودو ـ ـ څه ګوري چې تاج بي بي هم په خپل کټ کې بې غمه اوده ده ـــ او ماشوم یې دځان سره جخت څملولی دی . . . په خپله اوچته کړې لمن کې یې مخ پټ کړی وه او په ښکاره شوې سینه ورته ماشوم کلکه خله لګولې وه ـ ماشوم هم اوده وه او تاج بي بي هم ـ ـ د زېبو خو وار خطا شو ـــ خو په دې تماشه یوه لحظه ولاړه پاتې شوه ـ ـ بیا یې ماشوم ورو غوندې د تاج بي بي د سینې نه رابیل کړو ـ ماشوم چغې کړې او تاج بي بي په کټ کې نېغه کښېناسته خپله لمن یې راښکته کړه ـــ او وران وران یې زېبو ته وکتل ـــ راکړه زما زوی . . . ولې دې زما د تي نه وشوکولو . . ؟ څنګه په قلار یې زما تی خوړو ـ زېبو په هېبت ماشوم د کوټې نه بهرکړو ـ تاج بي بي پښې ابلې پښې بهرراووتله ـ ماشوم خپلې مورکلك په غېږه کې نیولی وه ـــ په دې چغو نعرو ماشوم داسې اوتر شوی وه چې شونډې یې بوسې بوسې کولې خو ژړلې یې نه شول ـــ اوس تاج بي بي یو ځل بیا چغو نعرو ته ګوتې واچولې ـــ خپله زړه پټۍ یې په زوره زوره تېرولـه ـــ او مېلمانه حق دق ولاړ وو ـــ په سترګو به رانه زېبو اونه وینئ !! تښتئ جارو مړو! دا به دغه شان په دې کور کې سولېږي څنګه چې زه زړه شوی یم . . . !! او بیا په ژړا شوه . . . د سردار مور غلی غوندې پري ته اشاره وکړه چې زمونږ برقې راواخله مونږ ځو ـــ تاج بي بي په شنه منډه برقې راوړې ـــ او یوې یوې ته په سر ولاړه وه ـــ په دې ساعت وځئ چې بیا رانه شئ د سردار مور هم دواړه ګوتې غوږونو ته یوړلې ـــ چې دلته په راتلو ډېره پښېمانه وه ـــ د زېبو په سترګو کې غټې اوښکې په موجونو وې ـــ خو

دا چا هم نه لیدې ـــ هغې چې ګېرچاپېره وکتل نو پرې او زبرګې هم خپلې اوښکې له ډېره غمه د لېمو په پیشکه کې راټولې کړې وې ـــ پرې خو د سردار د مور ډېر منتونه کول ـــ خورې دا لېونۍ ده نه پوهېږي ته خو زېبو غوارې زېبو خو تا ولیده ډېره عقل منده هوښیاره ده ـــ کور به دې په دواړو لاسو راټول کړي ـــ پرې که ډېر څه وئیل خو د سردار د مور تندی بدل وه ـ پوزه یې چونډله راچونډله وئې توبه!! د لېونو د ذاته مې خدای ساته ـــ دا خو ښه ده چې په وخت پوهه شوم ـ ـ ـ ـ!! د ماسپخین سیورې ډېر راغزېدلې وو ـــ ټول د ظاهرشاه په طمع وو چې مازیګر به رارسېدو ـــ د زېبو د واده انډول شوې خبره خو بیا پرې شوه ـــ خو اوس د ظاهرشاه د واده طمع راژوندۍ وه ـــ پرې د زېبو څنګ کې ناسته وه ـــ "مه خفه کېږه دې کې به خېر وه ـــ د اسمان مارغونه به دې پرېښږدي ـ" زېبو هم پېغله وه ـــ خپل ټول غم یې په شا کړو او خپلې ورې ببو ته مسکۍ شوه خو د هغې سترګو په کاسو کې د راغلو اوښکو جرګې به چا څنګه نه لیدې ـــ

***

پـري نـن د وختـه تنـور لمبـه کـړی وه د ځـان سـره يـې د سندرې زمزمه غلی غلی کوله ـ په تنور کې بـه يـې اور لړونـی بيـا بيا وهلو ـ د تنور يوې غاړې نه به بلې غـاړې تـه تلـه راتلـه د ډوډو تياري يې نن تر لرې لرې اوربدی شو ـــ د ظاهرشاه لپاره د ماښـام د ډوډۍ نـن خـاص تيـاری کېـدو ولـې چـې ټولـه ورځ يـې لکـه د مسافرو بهر تېره کړې وه ـ د کوره لـرې ـ پـرې سرې سرې لـويې لويې ډوډۍ په دسترخوان کې قط په قط ونغاړلې ـــ کټوۍ به يې بيا بيا په انغري کېښوده ـــ رکېبۍ خو يې د ځان سره خوا کـې د ماځيګره راسې ايښې وه ـــ د لاس د وينځلو لپـاره يـې کـوزه هـم د دالان پـه ډبـه ايښـې وه ـــــ د زبرګـې نظـر خـو د دروازې نـه نـه خوزېدو ـــ په مصلحه ناسته وه خو سترګې يې پـه دروازه ښـخې وې ... مارغان خپلو خپلو ځالو تـه سترې سترې روان وو ـ خـو د حوېلۍ په ډېره چپتيا کې اوس د ماښامي په دې خړه کې مرغـو او چرچڼو داسې چغار کولو لکه د يو بل سره ميراثونـه ويشـې ـــــ يـا لکه چې ډېر وخت پس ډېر سبلونه رايوځای شوې وي ـــ او يـو بـل ته د زړونو حالونه وائي ـــ زېبو تـه د مارغـانو او چرچڼو دې غـالمغال ډېر خوند ورکولو ـ خو د پري په مزغو دا زوَر ښه نـه لګېـدو ـــ د هغې زړه ډېر تنـګ وه ـــ د دې ماښـام ټولـه تيـاره يـې د زړه نـه لکه د تور څادر راچاپېره شوې وه ـــ د نـن د ورځـې پېښـې بيـا بيـا په عذابوله ـــ د سردار د مور چوڼ کړی تندی به بيا بيـا وريادېدو

ــ خپل منتونه او زارۍ يې هم يادولې ــ د ټولې ورځې ستړيا ــ او خفګان يې په وجود نرۍ تبه راوستې وه خو د ظاهرشاه راتللو ته اېغه نېغه ناسته وه ګني کله به يې سر لګولی وه ـــ زېبو ورته په پښو لاسو زور کولو ـــ هغې داسې ګڼل لکه د زېبو لاسونه هم نن ډېر بې دمه دي ـــ د هغې په سر د دړد څړيکې يې نه شوې راټولولې ـــ د کټ په لنګه کې د تاج بي بي د سر په سرپيچك يې سر كلك وتړلو خو درد په كمي كې نه راتللو . او په دې كې يو دم په شنه منډه د چم يو ماشوم په جړق دروازه خلاصه كړه او د لرې نه يې چغه كړه ـــ ظاهرشاه يې راوړو ـــ!!

***

په کومه لارۍ کې چې ظاهرشاه د ښار نه راروان وه د دوکان سودا یې د لارۍ د سر د پاسه تړلې وه او دې ورته په ټوله لاره د لارۍ په دروازه کې ولاړ وه چې ناڅاپي د یوې دیکې سره ښکته ګوزار شو او د پاسه پرې بل ګاډی هم تېر شو. ظاهرشاه د ټکه مړ وه ــ یو ځل بیا د حوېلۍ د ېوالونو وژړل ... په چغو چغو د ظاهرشاه ناڅاپي مړینې په دې کور ناتار وکړو ــ دا کور د هستۍ نه په نېستۍ بدل شوی وه ـــ د بهادرشاه په مېنه یك یو پاتې ظاهرشاه هم په وینو کې لت پت پروت وه ـــ د زبرګې لړمون بیا په چړو غوځ شوی وه ــ هغې په چغو چغو ژړل غوښتل خو ژړلی یې نه شول ـــ بس شل کاله مخکښې لیدلی خوب یې په ورو ورو ماتم کې نن خلکو ته وئیلو ــ وئې زویه !! نن د هاغه ویرې ووتم ــ زویه ته رانه روان یې ـــ خلکه! ما چې خوب لیدلی وه ـــ زما په جاء نماز چا دوه ځله په وینو کلیمه لیکلې وه ــ خلکه! زه به د خپلو بچو د غم ویرې واخستم ــ ما دا خوب چاته هم نه دی وئیلی او زبرګه ـــ هم د یوې ناتار چغې سره بې خوده شوه ـــ پرې او زېبو په کټ خلې لګولې ـــ زېبو یې سرته ناسته وه او پرې خوا ته ــ تاج بي بي ډېره غلې غلې وه ــ خو د خپل واده لپاره اېښې سره بنارسۍ یې نن چې په ظاهرشاه خوروله نو چغې یې کړې ـــ!! بیا پرې خپله دوره راغله ـــ دا وګورئ بهادرشاه د خپل زوي د واده جنجیان رابللي دي اوس به ظاهرشاه ته سره ډولۍ راوړي ــ خو زما ډولۍ څه شوه ــ زما رفیق جان ماپسې ولې جنج نه رالېږي؟؟ څه شوه زما جوړه ... زما بنارسۍ ... زما رفیق جان ... په زوره

زوره يې لاسونه پړقول ... واده دی د طاهرشاه واده دی ــ کله کله به پېرونو شوه ــ خلکو به رانيوله خو تاج بي بي چا هم نه شوه رانيولی ــ ظاهرشاه به ډېرو اوښکو او ژړاګانو کې اوچت کړی شوــ خلك ورو ورو روانېدل ــ حوېلي خوشې پاتې کېده ــ!! د نزدې ګاونډ څو ښځې د پري، زبرګې او زېبو سره ناستې وې ــ په دې کور د میراتې په اواز ټولو ژړل ــ کاڼو بوټو ژړل ــ خو غم دخپل کور وي ــ د مور وه ــ د خور وه او د ترور وه ــ زاړه مړي هم ستائيلی شول او د ظاهرشاه ارمانونه او ځواني هم ژړلې شوه ــ لوندې غوښې اور نه اخلي ګني زبرګه خو به د ټکه مړه وه ــ خو بې نېټې مرګ نه وي هغه اوچته راپاڅېده ــ په مصلحه ودرېده ــ نفلونه او دعا يې وکړه ــ د ظاهرشاه په وینو سرې جامې يې د خپلې سينې سره ينولې وې ــ او بيا يې ووينځلې ــ!! خلك حق حېران وو د زبرګې حوصلې ته ــ د دوو زلمو زامنو پرله پسې د ناتار مرګونه يې وليدل خو د صبر او استقامت يوه نمونه جوړه شوې وه ــ د هغې غوړو ته به چې د چا د خلې نه د میراتې ټکی راغلو ـ نو زر به يې د زېبو نه لاسونه چاپېره کړل ــ خدای مه کړه لور لرم ــ! هغه به يې ځان ه رانزدې کړه ــ خو زېبو خوارې څه کړی وی د هغې ژوند او د نوي کور طمع خو هم د تاج بي بي د لاسه خاورې شوې وه ــ د هغې زړه خو هم مات مات وه ــ هغې ته خو هم خپل ځان ژوندی مړی ښکارېدو دومره ډېرو غمونو ته يې خپل ځان د مور او ترور شريك ګڼلو ــ!! د لرې تربورانو خو د ډېر وخت نه د بهادرشاه په مال دولت سترګې وې ــ اوس خو د هغوي غوړونو ته هم د خلکو ګنګوسې راتللې .... وئي چې دا لويه حوېلي به اوس د چا رسي؟ د میراتې د مال خو ډېر میرات خواره وي خو زبرګې په خپل ځان کې د زېبو د نوي ژوند

لپاره یو نوی ژوند راپیدا کړی وه ــ په کور کې د څلورو تورسرو یك یواځې پاتې وجودونه به اوس د ډېرو خلکو په سترګو کې لکه د ازغو چوکه کېدل ــ خو زبرګه ډېره تکړه وه ــ پري هم د ژوند په لوړو ژورو پوهه وه ــ خو لا د ظاهرشاه د غم زخمونه د دوي په سینو ډېر تازه وو ــ دومره تازه چې ظاهرشاه او بهادرشاه یې هم مخې ته ودرولي وو ــ په دې تورسرو به د ډېرو خلکو زړونه هم خفه کېدل ــ د بهادرشاه په سود ګټلی ډېر دولت اوس د ټولو لپاره عبث او بې معنې وه ــ پري اوس په دې پوهه شوې وه چې زمانه ډېره هوښیاره ده ډېره مکاره او مطلبي ده . . . چې د بهادرشاه زامن لاړل نو اوس د پاتې ټول دولت یك یواځینۍ مالکه زما وربره زېبو ده اوس به د هغې لپاره ډېر لاسونه راځي ــ!!

***

دظاهرشاه دنوي غم سره سره د ژوند ډېروغمونو سرونه راوچت کړي وو_ تاج بي بي چې به په خود وه نو د طاهرشاه او ظاهرشاه نخښې به یې زړه پورې نیولې وې په خوږو خوږو ستائینو کې به یې یادول ـــ د هغوي په کټونو به یې څادرې او سوځنې بیا بیا سمولې ... د ظاهرشا د لاس د کوټې په دېوال ګیر کې رازوړند واسکټ خو یې د زړه سنته وه ـــ د دوړې مخ به یې پرې نه پرېښودو_!! خو چې کله به پرې خپله د مزغو دوره راغله نو کور به یې په سر اخستی وه ـــ کوټه په کوټه به همساء په لاس ګرځېده ـــ همساء به یې اوچته نیولې وه ـــ څه شو بهادری زه ورسره نن توره سپینه معلوموم ــ په رفیق جان کې د څه کمی دی چې ما نه ورکوي ـــ زما هیڅ نه دي پکار، ماته دې هیڅ نه کوي ـ خو زما د وړولو لپاره دې د رفیق جان رالېږلې ډولۍ تشه نه لېږي . . . !! د زېبو لپاره دا ډېره د شرم خبره وه خو هغه په دې پوهېده چې د ببوجي مې وس خپل نه دی ـــ هغې به خپلې سهېلۍ د دې غمه نه شوې راغوښتې چې په تروریې دلېونتوب دوره هروخت راتلې شوه ــ زېرګه اول د بهادرشاه تریخ والي او اوس د دوو زلمو زامنو غم په لړ وخت کې ډېره زېلې وه ــ خو د دې غمونو نه یو لوی غم خو یې د ژوندی لُور زېبو وه چې ډېرې کورنۍ به ورته راوچتې شوې خو د تاج بي بي د لاسه به وویرېدې ـــ د زېبو په وېښتو کې هم خال خال سپین لګېدلي وو_ پري

ورته ډېر داجونه برابر کړي وو ــ دسرواوسپینوسره به یې لېږله خوقسمت یې نه خلاصېدو۔ دې غم یوه شپه زبرګه یوړله ۔ او زېبو په خوشې مېره یوائې پاتې شوه پرې خو هم ډېرو غمونو اوس د کټ کړې وه ۔ په زېبو یې د روانې ځوانۍ نخښې اوس نه شوې لیدې ولې چې د سترګو نظر یې تلی وه ــــ تاج بي بي لاد لاسو پښو او لېمو په زور ښه په ترپکو وه ــــ دا ځل ډېر وخت پس د زبرګې د لرې خپلوانو د لوري د زېبو غوښتلو له یوه جرګه راغلې وه ــــ دغه کورنۍ د دې کورنۍ په انقلاباتوښه خبر وه ــ اوس د زېبو طمع راژوندۍ شوې وه ولې چې د تاج بي بي ببوجي د لېونتوب نه دا کورنۍ ښه خبر وه د اقبال لپاره د زېبو لاس وغوښتی شو ــ اقبال یوکم عمره هلك وه چې زېبو یې لیدلې هم وه ۔ په کور یې ډېرومشرانو د دې رشتې مخالفت په دې وجه کولو چې اقبال د زېبونه په عمرکې ورکوټی وه خواقبال داضد نیولی وه چې ماته داتوپېربې معنې ښکاري زېبویوه سیاله پښتنه حیاداره مېرمن ده، دهغې لاس غوښتل دهغه لوی ارمان وه ــ د پرې خو د زړه د هیلو غوټۍ ګلونه شول ــ د لاس په تېپدو به یې د زېبو لپاره په ډېر ارمان اېښې جامې، لوپټې کتلې ۔۔ زېبو ته به یې بیا بیا وئیل په زړه څه ارمان پاتې نه کړی ۔ پېسه ټکه ډېره ده ځان له هرڅه ښه ښه وکړه ــ دلوېې ورځې وتل دې دي ۔ خوبیابه د زېبو دجدائۍ احساس ژړغونې کړه ــ مونږبه څه کوو؟ زمونږخو بله اسره هم نشته ــ دالوی کورخواوس ډېر ژوندي وګړي غواړي ــ د دې حوېلۍ نه خواوس دغم چپتیالرې شړل غواړي ــــ هغې به د ځان سره ناسته زېبو کلکه رانیوله او لکه د ماشوم به ورته په ژړا شوه ــــ زېبو ته وخت او حالاتو ډېره پوهه ورکړې وه ۔ اوس یې د خپل ژوند د فېصلې ګړۍ هم په سر راغلې وه ــــ او ورسره ورسره

دخپلودوارو تروريانو او د دې حوېلۍ فکر هم مل وه ـ!! خدايه!!
دا ګران امتحان زما لپاره په خپل کرم اسان کړې ـ د خدايه به يې
ډېرې دعاګانې کولې ـ ځکه چې په سر يې د يو داسې مشر لاس
نه وه چې دا بوج يې ورسره نيم کړی وی . . . چې د صلاح او
مصلحت لارې يې ورته ښودلې وې ـ بس اوس خو د دې کور نر
هم وه او زنانه هم ـ د وخت په داسې پړاؤ کې يې خپلې دواړه
تروريانې هم يوائې نه شوې پرېښودې ـ او د خپل ژوند ـ
ستړياګانو يې هم يوه دمه کتله ـ يو کور يو ژوند خو هغې ته هم
پکار وه ـ هغې خو چې سترګې غړولې وې ـ نو د مينې يوه
مسکا ورته د چا هم په شونډو نه وه راغلې ... هر وخت به د پلار
د ويرې نه په ګوټ کې ناسته وه ـ او دغه تياره ګوټ د تورې
تيارې احساس ورسره لکه د همځولې رالوی شوی وه اوچې په ښه
بدپوهه شوه ـ نو دغمونوامبارونه يې وليدل ـ سرو وينو او سپينو
کفنونو وژړوله ـ ودردوله ـ په داسې حالاتوکې نن دخپل ژوند د
فېصلې پړاؤ ته رارسېدلې وه ـ هغې ګېرچاپېرخپل لوی کورته
وکتل ـ دې دېوالونو خو هغې ته د پنجرې احساس ورکړی وه ـ
خو د دې دېوالونو په مخونود هغې د ژوند ډېر يادونه اوس هم
ښکارېدل ـ د هغې ډېرمځين خپلوان د هغې د وينې شريك وو ـ
د يو يو عکس يې هرخواته ليدو ـ دپلار د غضب ډکې سترګې ـ
د مور ترهېدلې څهره، د تروريانو پاڼې پاڼې ارمانونه ـ د دو
زلمو وروڼو ـ د ناتارمرګونه ـ اودخپل ژوند ، زړه او وجودغلې
دنيا ـ خو اوس د هغې دنيا ته هم چا د خپلې نامې يوه ښائسته
رنګ داره باډيوه په هوا کړې وه ـ د هغې د ژوند اسمان په دې
باډيوه ډېررنګين شوی وه ـ د دې باډيوې تارد دې په لاس وه ـ
هغې ته دې احساس ډېر خوند ورکوه ـ اقبال ... !! د اقبال څهره

به يې د خيال د سترګو مخې ته شوه ... هغه د ځان سره مسکۍ کېده چې د پري سلګو هغه ساه نيولې کړه ـــ!! اوس هغې يوه بله فېصله کړې وه ـ د وړې ببو لاس يې په لاس کې کلك نيولی وه د کور د ېوالونو ته يې داسې کتل لکه چې دا د ېوالونه هم د هغې په جدائۍ د اوس نه خفه ولاړ وي ــــ يو يو د ېوال او يوه يوه بلۍ د هغې په وړاندې رانسکوره ژاړي ــــ زمونږ نه مه ځه ـــ!! اُف !! اوس هغې يو سوچ کړی وه ـــ د ژوند د فېصلې د اختيار مخې ته يې يو شرط هم رامنځې کړې وې ـ او هغې د دې شرط په سر خپل لاس ډېر کلك اېښودی وه ــــ!!

***

د اقبال کورنۍ هم د زېبو دې شرط ډېره په فکر کې اچولې وه ـ اوس نه مخکښې کېدی شو او نه ورستو کېدی شو ـــ زېبو د ژوند په دې نوي او نااشنا محاذ هيڅ ويرې نه اخسته ـ هغې اوس خپل ژوند د نوي دور د حالاتو او غوښتنو په سمون تېرولی شو ــــ هغه په رشتو او خپلوو کې د شرطونو او ازمېښتونو قائله نه وه خو اوس په دې پوهېده چې د هلك کورنۍ شرطونه لري ـــ نو د جينۍ واله دې ولې اونه لري ـــ؟ خو دا شرط زېبو اقبال او د اقبال کورنۍ ته د ډېرې مجبورۍ نه اېښودی وه ـ هرڅوك د زېبو مرستيال وو ـ د اقبال د پلار او د مور په مينځ کې هم په دې شرط تکرار روان وه ـ کله کله به دواړه ډېر لرې لرې لاړل ـــ زه د خپل زوي نه بې غېرته نه شم جوړولی ... چې د ښځې سره يې ډېره کړم ـــ!! د اقبال پلار خپلې ښځې ته ښکاره کړښه راښکله !! ګوره سړيه !! دا خو به د مجبورۍ نه وي !! خو پلار يې نه منل ـــ اخر چې اقبال د دواړو ترمينځه په دې تکرار کې شريك شو ـــ نو د اقبال پلار ته دا ښکاره شوه چې اقبال د زېبو لپاره هر شرط منلو ته تيار دی ـ اوس د هغه په قهر کې لږ کمی راغلی وه ـــ خو د ځان نه يې د خپله لاسه لاس پرې کول هم نه غوښتل ... ځکه چې اقبال د هغه ډېر نازولی زوی وه ـ کور کې د اقبال جوړ کړی شوی واده د لانجې ښکار شوی وه ـ هلته که زېبو د خپل شرط نه نه ورستو کېده نو دلته د اقبال پلار اسمان په سر اخستی وه ـ د

اقبال د کوژدن او ورسره د زر واده خبره تر لرې لرې رسېدلې وه ــ نزدې خپلوانو او د کور زنانو خو دې ښادۍ ته سر زړوکي هم کړې وو خو دا نوی صورتحال دوه اړخه ډېر د فکر او اندېښنې وه ــ "زمانه خو به پوزه پرې شي که د زوي نه مې کړې ښځه پاتې شي" د اقبال مور ژړا ته ګوتې کړې کور يې ټول په بله واړولو ــ خو که زما په ژوند اقبال دې ته غاړه کېښوده چې د ښځې په شرط به ژوند تېروي نو دا زما لپاره مرګ دی ــ په ما دې خاورې واړوي نو بيا دې کوي چې څه يې زړه غواړي ــ!! د اقبال موروپلار به يو بل سره نزدې نه شول کښېناستی چې به يو ځای شول نو په جنګ به شول د اقبال مورخوځو ځله زېبو ته ورغله د زېبو زنه يې ونيوه چې د خپل شرط نه په شا شي خو زېبو به په ډېره بهادرۍ هغې ته د خپلې مجبورۍ ځايونه په ګوته کړل ــ د زېبو خبره په ځای وه خو د اقبال د پلار ضد او سختي هم د بهادرشاه نه کمه نه وه ــ اخر د دواړو کورونو په صلاح د دې مسئلې يوه د مېنځ لاره وکتلې شوه ــ اوس د اقبال پلار يو شرط لرلی وه ــ او دې شرط د زېبو لپاره يو نوی امتحان جوړ کړی وه ــ هغې ځان د ژوند په يو مشکل پړاؤ کې ليدلو ــ

***

د زېبـو د صـلاح مصـلحت څـوك ووــ؟ د اقبـال د کـورنۍ شرط ته يې غاړه کېښوده ـ د اقبال د پلار شرط دومره بد نه وه ـ د هغـې ترمخـه بـه زېبـو د څـو ورځـو لپـاره د اقبـال کورتـه سـره د خپلو ترورپانو راتله ـــ د واده د رسمونو ـ امبارکو سلامو نه پس بـه زېبـو خپـل کـور تـه د اقبـال سره واپـس راتلـه ولـې چې هغـې نـه غوښـتل چـې د هغـې د ترورپـانو جنـازې دې د پـردي زوم د کـوره اووځـي ـ د شرط ترمخـه بـه د دواړو تـر ژونـده اقبـال د زېبـو سـره د هغې د پلار په حوېلۍ کې د وسېدو پابند وي ـــ په دې خبره دعـا د خېـر وشـوه ـ او د زېبـو او د اقبـال د واده نېټـه کېښـودې شـوه ـ پـري خـو داسـې پـه ورو ورو ژړېـده لکـه چـې زېبـو د دې کـوره د همېشه لپاره روانه وي او هغوي بـه يـواځې پـاتې شـي ـ ـ ـ اوس د پري مـازغه هم ډېر کمزوري شوي وو خبره به يې زر د ياده وتلـه ـ ـ ـ خو زېبو د خپلو ترورپانو لپاره نه مړه وه نه ژونـدۍ ـــ تـاج بـي بـي خو پـه لاسـو پښـو او سـترګو روغـه وه خـو اوس بـه پـرې د لېونتـوب دورې زر زر راتلې ـ زېبو د خپـل واده لپـاره تـاج بـي بـي او پـري تـه هم نـوې جـامې ګنډلې وې ـ ـ ـ تـاج بـي بـي خـو لکـه د ماشـومانو

جینکو خپلو نوو جامو او پېزار ته داسې خوشحاله وه چې بیا بیا به یې په ځان مېچ کولې کله به یې خوښې شوې او کله به یې لرې ګوزار کړې ــ اخوا کړه دا چیړانګې ! زه په دې کندانو څه کوم ــ ماته به خپل رفیق جان د کمخواب جوړه راوړي . . . د سرې بنارسۍ سره ــ!! هغې به په نوو جامو لاړې تو کړې ــ اخ تو ــ زېبو د پري په وېنا د بهادرشاه دولت ته مټ ورکړی وه د واده سامانونو ته به خلك تماشې له راچلېدل ــ هرڅه د اقبال او د اقبال د کورنۍ په خوښه تیار شول ــ د سرو زرو پخواني کالي پټري ورته د اقبال پلار خپله د ښار په ښه زرګر رنګ کړل ــ هغې چې د تونۍ نه یو یو پنډوکی راخستو نو ډېره زر ستومانه شوه ــ د مور د غاړې د سرو زرو لړۍ لړۍ درنه کټماله خو یې راوچتولې نه شوه ــ هغې ډېر کالي پټري د مور په غاړه، غوږو، لاسو او ګوتو لیدلي وو ــ خو دې کټمالې د هغې سترګو ته د ژوند د یو ښائسته سفر حسین ملګری رامخې ته کړو ــ اقبال هغې ته ډېر په مینه کتل او د هغې د سینګار او ښائست صفتونه یې کول ــ هغې زر په یو وړوکي پنډوکي کې د سرو څو ښائسته بنګړي، والۍ او ګوتې رابیلې کړې . . . دا خو به پټې د اقبال مور ته ورکړم چې د خپله لوري یې زما لپاره راوړي سبا څوك هغوي ته د نېستۍ پېغور ور نه کړي ــ او یو ښائسته د غاړې زنځیر یې د هغې لپاره غوره کړو . دا به خوانبې ته ورکوم ــ!! هغې ټول تیاری په خپلو لاسو کولو ــ خو خدای خبر ولې ورته د خپل ماشومتوب د وخت خپله همځولې ګورګوره ډېره رایادېده ــ که نن هغه راسره وی نو زما نه به یې ډېر بوج اخستی وه ــ خدای خبر هغه به چرته او په څه حال کې وي . . . د ژوند ملګری به یې څنګه وي؟ بچې به یې څو وي؟؟ هغې دا سوچونه کول چې ناڅاپي د دې سوچونو او

پوښتنو سره یو ازغن خیال لکه چې د هغې احساس زخمي کړو ـــ د هغې زړه یې راوکنستو د هغې په ګوتو کې یوه ستن ننوتې وه ـــ د یوې وړې چغې سره وئې مورې !! هغې زر خپله ګوته په بل لاس کلکه ونیوله ـــ د خپل ژوند د ماضي د لوړو ژورو نه راوتې وه څه هم که د ګوتې نه یې وینې روانې وې خو هغه د خپل ژوند د نوي سفر په خیال ډېره مطمئینه وه ـــ

***

نـن د زېبـو نکریـزې وې... د هغـې همځـولـې ټولې د هغـې سره په کُنج کې ناستې وې ــ چا تمبل غږولو ــ چا سندرې وئیلې ــ او چا د اقبال په نوم د هغې سره چېړچاړ کولوــ زېبـو تـه د ژونـد دې نـوي او نابلـده وختونـو ډېـر خونـد ورکولوــــ هغـې بـه د ډېـرې حیا نه مخ په دواړو لاسو پټ کړو ـــ خو کله کله به د هغـې د وجـود زړه او د فکـر پـه دنیـا کـې یـو لـوی اړی ګـړی جوړ شوــ هغـه بـه د خپل تېر ژوند د تېرو وختونو په پولو ولاړه وه ــ د غمونو او د وینو د لختو نه یې ټوپونه وهل ــ هغه په دې هڅه کې دغلتـه ولاړه وه ــ د وخت په یوه داس پوله چې د غمونو د سرو وینو د لختـو نـه ورتـه اوړېدل وو ــ خو د هغـې زړه ډېـر کمزوری وه ــــ هغـې داسې ګڼل لکه چې دا به په دې لختې کې ګوزار شي خو د ژونـد او مینـې یـو مهربان لاس اوس هغې ته راغزېدلی وه د خپلو ټولو محبتونـو سـره ــ د ډېـر اخـلاص سره، پـه دې احسـاس هغـه پـه کُنج کـې د ډېـرې خوشحالۍ نه راوغوړېده لکه د سپرلي د تازه ګلاب ـــ همځـولـو د هغې د وېښـتـو نـه د اوربـل وړې وړې کمڅـۍ جوړولې ــ هغـې پـه زړه کې پټ له ډېرې مینې د کمڅـۍ پـه دې ولونـو یـې خپـل زړه او خپل ژوند او وجود د اقبال پـه نـوم نغښـتلو ــ چمنې خـو د زېبـو د واده نکریـزې او شـمعې پـه ډېـر اخـلاص راوړې وې ـــ د چمنـې د غېږې زوي لـويې لـويې چغـې وهلـې خـو چمنـې د زېبـو سـره لکـه د خپلـې سـکه خـور د خپلـې مینـې پـت پـاللو د هغـې د واده پـه خوشحالۍ کې یې پېنځې دومره اوچتې کړې وې تابـه وئیـل روانـو اوبـو تـه وردانګـي ـ خـو دا یـې د زېبـو د واده بامبېړونـه پـه سـر

اخستي ووـــ او زېبو ته يې د خور کمی نه ورکولوـــ زېبو به د تمبل او لاسونو په پړقاري کله کله د ځانه ورکه هم شوه ـــ د هغې همځولو به د سندرو ډکې جولۍ په هغې لکه د باران ورولې ـــ شپه ده د نکریزو جینکۍ تمبل وهینه... خلك د هر خوا نه په واده راغلي دينه ـ خو د زېبو لېمه به د اوښکو نه راډك شوي ووـ هغې ته به په دې مېله کې د خپلې مور، د خپلو وروڼو څهرې نه ښکارېدې د يوې خور د ژوند لوی ارمان دا وي چې د ژوند د نوي سفر لپاره يې خپل وروڼه په قلار تر ډولۍ بيائي او نن د زېبو د ژوند دې لويې محرومۍ په هغې چکونه لګول د مور د دعاګانو لپې يې نه لرلې ـــ د پلار د مينې لاس يې نه ليدوـــ د وروڼو د مضبوطو متهو تکړه حصار يې د ژونده ډېر مخکښې نړېدلی وه ـــ هغه څنګه يك يوائې د لېونو سيېلنو تروريانو سره پاتې وه ـــ هغې ته د خپلو تروريانو ارمانونه هم ځومبك ځومبك رامخې نه شوي وو. تاج بي بي خو د واده او کور ارمان تراوسه په طمع ساتلې وه ـــ هغه نن هم د واده جينۍ په کُنج او ډولۍ کې نه شي ليدلې ـ خو وخت او رشتې د هغو لپاره ډېرې د جبر شوې وې ـ د دې حوېلۍ په ګوټ ګوټ کې ډېرو پېغلو ځوانۍ او ارمانونه دوړېدلي، خاورې شوې وې اوس خو دا حوېلۍ خلکو د يوې سپېرې هديرې په نوم پېژندله ـــ چې ژوندي په کې هم خاورې شوي ووـ او مړه يې هم وينې وينې ليدلي ووـ چمنې خو زېبو ته دا پتهۍ زوته کړې وه چې ـــ "په دې در بيا قدم مه ږده ـــ" خو د زېبو نه به خپل کور او دېوالونه څنګه هېرېدل ـ د يادونو د ښو او بدو وختونو يوه حواله خو يې هم دغه حوېلي وه او نن يې په دې حوېلې کې د هاغه ټولو حوالو يوه ؟؟؟؟؟ شپه پاتې وه ـــ دا احساس هرڅو که ډېر د هغې لپاره د تکليف وه خو د هغې لپاره

د تسکین خبره دا هم وه چې هغه د یو نوي ژوند لپاره خپل نوي کور ته روانه وه ـــ پري او تاج بي بي دواړه نن په دې شپه نه پوهېدې چرته به په یوه کوټه کې اودې پرتې وې خو د زېبو فکر د هغوي نه هم چاپېره چورلېده ـــ پردی سړی که ډېر هم ښه شي خو زما لپاره به وي ـــ زما تروريانې چرته پېټې ونه ګڼي ـــ هغه به اند ېښنې واخسته ـــ اوس ګلابې د هغې لاسونه په نکريزو سره کړي ووـــ درنګ ساعت له د اوربل خورولو لپاره د اقبالل کورنۍ راروانه وه ـــ

***

د زېبو نن ډولۍ وه ــ هغه د دې حوېلۍ ورمبۍ پېغله وه چې د پېغلتوب د حد نه وتونکې دې مقام ته رسېدونکې وه د دوارو تروریانو د ارمان مقام ته ـــ د اقبال د کور د اړخه ګڼ جنجیان هم د ډهول سُرنا سره راروان وو ــ د کلي بل سر نه به د ډهول غږ ډېر واضحه راتلو ــ خو د زېبو په کور کې د راغلو مېلمنو غال مغال به دومره سېوا وه چې د لرې نه د ډهول او سرنا اوازونه به پکښې ورك شول ــ زېبو په سره جوړه کې غونډه مونډه پټې سترګې ناسته وه ــ خو د پټو سترګو په شا یې د راډنډ اوښکو مخونه د ښو شپول پټ ساتلي وو ــ خو داسې ښکارېده لکه چې زېبو هم د نورو پېغلو د ارمان په دې موقع د څو اوښکو تویولو رو ایت په ځای ساتلو څه هم که د اوس نه د اقبال شوخیانو، د هغه ښکلې وتې دنګې ځوانۍ د خپل شرارت او لېونتوب په لاسونو تخنوله خو د هغې په سترګو کې راغلې اوښکې اوس د هغې په ګلابي اننګو لکه د پرخې پرتې وې ـــ چمنې به د هغې د مخ نه د بنارسۍ پلو په ورو غوندې اخوا کړو د هغې په غوږ کې به یې پټه څه خبره وکړه ـــ زېبو به سر د حیا نه نور ښکته کړو ــ زړه یې بې واره بې درزېده د نوي ژوند د خوشحالو سره سره څه فکرونه او اندېښنې هم د زېبو ملګرې وې ــ ځکه چې د پېغلو د قسمتونو سودا ډېره عجیبه وي ــ ژوند که سمې وخوري خو ټول عمر د پېغلې ژوند جوړ شي خو که په نوي کور کې د نوي ژوند توله لړه ګډه وډه شي نو د تمام عمر سرخوږی وي ــ ګلابې په سور بخملي استر کې نغښتی قرآن پاك په ډېر

احتیاط د هغې لاسونو کې ورکړو ــ زېبو د قرآن پاك مخ ښکل کړو او بیا یې په قلار خپلې سینې پورې ونیولو ــ هغې ته ډېر سکون محسوس شو ــ اوس پري په سرو سترګو د هغې سره نزدې د ډېر وخت نه ناسته وه هغې د زېبو سینګار نه شو لیدی خو د زړه په سترګو یې زېبو ډېره ښکلې لیدله ــ ماشاء الله ... د زېبو په لور چې څنګه هغې لاړه توکله نو د جمنې د غېږې په ورکوټې زوي لکه د پوواړې پرېوتل ــ د کلي کسبګرې توري خو د سپېلنو نه داسې لوخړې پورته کړې وې چې په هرڅا ټوخی لګېدلی وه ــ اول ښه شېبه د زېبو مخې ته ولاړه وه په یو لاس کې نیولی د سپېلنو د تالي نه به یې په لاس لوګی د زېبو مخې ته شړلو ــ نظرمات د شنو سترګو، د تورسترګو نظرمات، د لارې د کوڅې، د چم د ګاونډ، په هوا کې د مارغانو، په اوبو کې د مهیانو، په جنج کې د راتلونکو نظر مات مات ــ د توري په دې وېنا پري زر د غاړې نه د ګرېوان په لاره د پېسو ډکه کڅوړه راواخسته او د زړه په دلیل یې یوه روپۍ د توري په لاس کېښوده ــ په زېبو هم د سپېلنو لوګي ټوخی لګولی وه ــ په پوزه یې رېښمین رومال کلك ایښودی وه ــ د جنج د ډهول سُرنا اوازونه رانزدې شوې وو ــ پري خپله نوې جوړه په غاړه کړې وه ــ تېله دارې پنجابۍ پڼې یې په پښو کړې وې ــ بورقعه یې لکه د مېلمنو په ترخ کې نیولې وه ــ د کور د ټولو کوټو، صندوقونو کونجیانې یې څه زېبو ته حواله کړې وې او څه یې ځان سره په کڅوړه کې ساتلې وې ــ د زېبو سره خپلې دواړه تروریانې هم روانې وې په دې خبره او احساس د ډېرو خلکو زړونه هم خفه وو ــ که کور داسې میرات نه وی نو داسې به ولې کېدل؟ خو ډېرو خلکو اوس هم بهادرشاه ته بدرد وئیل ــ دا هرڅه د هغه د لاسه

شـوي دي اوس بـه د دوارو لښـکر بچـي ګرځېـدل، دا خبـرې او ګنګوسې د زېبو په غوږو هم لګېدې ــ خو زېبو تـه د ښـه ژوند او نصیب دعا په هره خله ګرځېده ــ زېبو به پرې پټ په زړه کې امـین وئیل ــ د رخصتۍ وخت نزدې وه د زېبـو د داج د سامان نـه لویـه حوېلي ډکـه وه ــ چمنې او ګلابې پـه ډېره مینـه ټول سامانونه پـه مېدان سینګار کړي ایښـي وو ــ خلك د حېرانتیـا پـه سېلاب لاهو وو ــ وئـي ! دا کارخانې دې ورتـه خدای بختـورې کـړي ... نصیب یې شه !! توري خو د داج سامانونو تـه هم سپېلني لوګی کول ــ سره پالنګونـه، کرسـۍ، صندقونه، المـارۍ، پـه دلـو دلـو لوښـي لرګي او په صندقونو کې د سرو زرو خښـتې هم قطـار قطـار زېبـو په خپلو لاسو ایښې وې ــ!! ټول سامانونه اوس د زېبـو د ډولـۍ نـه مخکښې د اقبال کور ته وړلی شـول ــ هرڅوك رامخکښـې کېـدل هرچا د زېبو د بې څوکۍ د خاطره د هغې خدمت ته ېډې راښـکلې وې ــ د اقبال خوېندو او مور خو د سامانونو نـه ګېرچاپېره داسې بنګـړې اچـولې چـې خلـك یـې پـه تماشـه وو ــ اقبـال د ورونـو او دوستانو سره ــ پـه سـور جـوړکړي پالنګ ودرولـی شـو ــ پـه غـاړه ورتـه د روپـو امېلونـه قطـار قطـار ځلېـدل د پـري پـه پښـو ډېـر پـه احترام د سلامۍ د خاطره پرېوتو پري ځان ته رانزدې کړو پـه تندي یې ښکل کړو ــ او په زړغوني اواز یې ورته ووئیـل ــ پـه خدای او تا مې سپارلې ده ــ اقبال د پري لاسونه کلك ونیول لکـه چې خپـل کلك لوظ د هغې سره بیا کوي ــ د اقبال خوېندې او مور په جامو کې نه ځایېدې په دروازه کې خو سره د ارمانونو ډکـه ډولـۍ سم د سـحره د زېبـو پـه طمـع پرتـه وه ــ د سـرې بنارسـۍ نـه لاټـدې ګېرچـاپېره ترېنـه ول ول د سـپین څـادر ترلـې پـړدې د بنارسـۍ پیڅکو پټې کړې وې ــ ټول خلك پـه تـاج بـي بـي پسـې لـی پـه لـی

ګرځېدل ــ څه شوه چرته لاړه؟؟ د تاج بي بي هیڅ درك نه لګېده ـــ او چې ځنګه دوو تکړه ځوانانو ډولۍ ته اوږه ورکوله ـــ نو داسې یې محسوس کړه لکه چې ناوې پخپله د وخت نه مخکښې ډولۍ ته راختلې وي ــ دواړو یو بل ته وکتل ـــ او بیا یې ډولۍ په ځای کېښوده چې په دې کې د اقبال پلار په دې کسانو غږ وکړو هلکانو زر کوئ ناوخته کېږي ... او چې د اقبال پلار ته دې کسانو دا خبره وکړه نو هغه د حېرانتیا نه ګوته په خله شول ـــ نه یره!! هغه زر د ډولۍ نه پرده په قلاره اخوا کړه ــ او بیا یې ټوپ کړو ....

خلك د خندا نه رغړېدل ــ ډولۍ کې تاج بي بي د ډېر وخت نه ناسته وه ـــ خلکو ورته منتونه کول ــ ته راکوزه شه چې زېبو کښېنوو ـــ خو هغې ډولۍ داسې مضبوطه نیولې وه چې پرېښوده یې کله ـــ زېبو به خپل کار کوي ــ دا زما ډولۍ ده ګورې نه خپل رفیق جان راپسې راوړلې ده ـــ هله زر کوئ اوچته مې کړئ ــ!! د اقبال پلار حېران حېران په دې نوي صورتحال ولاړ وه ـــ د تاج بي بي سره زور هم چانه شو کولی ولې چې مېلمنو کې داسې د عزت مېلمانه راغلي وو چې د هغوي په وړاندې د تاج بي بي د لېونتوب او دورې ذکر هم نه شو کېدی ــ او فېصله په دې وشوه چې اول به تاج بي بي په ډولۍ کې ورسولې شي ــ بیا به ناوې پسې راشي ــ د تاج بي بي ډولۍ په ډېره چټتیا اوچته شوه ـــ او ماشومانو چغې کړې ــ الاالاکۍ الاـــ تاج بي بي د ډولۍ نه سر راوښکلی وه ــ په زوره زوره ـــ الاوایئ ــ!! او ماشومانو به نورې هم چغې کړې الاالاـــ د تاج بي بي ډولۍ روانه شوه خلك د خندا نه شنه ووـــ خو د زېبو په مخ د اوښکو سمندرونه لیدی شوــ هغه وړو وړو سلګو نیولې وه ــ د ترور په ارمان یې په زوره

زوره ژړل خو یوه محرومي یې د خپلو وروڼو هم راپه زړه شوې وه ـــ د هغې د بنارسۍ د پیڅکي ترلو څوك هم نه وو ـــ هغه ګلابې او چمنې یو خوا بل خوا د لاسو نیولې وه ـــ د هغې په شا نه د مور د دعا جولۍ وه او نه یې په سر د پلار د مینې لاس ـــ څنګه بې څوکه روانه وه ـــ د هغې قدمونه وخت او دې احساس ارجل برجل کول، داسې ورته ښکارېده لکه چې دهغې په پښو او قدمونو پورې چا غټې ګټې ترلې وي ـــ هغې قدم نه شو اخستی د ژوند د نوي سفر دا وړمبی قدم او لار یې څه ډېره عجیبه ګڼله ـــ!! د یوې لحظې لپاره په ټولو خلکو او په دې لویه حویلۍ چپتیا خوره شوې وه ـــ خو د ډهول او سُرنا اوازونو دغه چپتیا د خپل شور په کومې کې ننباسله ـــ اوس د هغې قدم سپك شوی وه ـــ د زېبو ډولۍ رارسېدلې وه ـــ

***

☼

د زېبو لپاره سینګار کړې شوې کوټه د هغې د داج په سامانونو تر خلې ډکه وه ــ خو کوټه یوه عامه کوټه وه چې د هغې او د اقبال لپاره سرو پالنګونو لکه د ناوې سینګار کړې وه زېبو ګېرچاپېره کتل هغې ته د خپل پلار لویه حوېلي رایاده شوه خو زر د حوېلۍ سره تړلو تورو تورو د غم ډکو وختونو راولړزوله د هغې زړه په دې احساس ډېر راتنګ شوــ لکه چې چا په ورغلي موټې کې کلك نیولی وي ــ خو بیا یو ښائسته احساس دم دلاسه کړه د اقبال د ملګرتیا او د ژوند احساس د هغه د لاس او مینې احساس ... هغې د سترګو نه ټول خیالونه اخوا دېخو وشړل، اوس هغه د اقبال په طمع وه ــ او بیا چې په ورو شان د هغې د کوټې د پورې ور تمبه خلاصه شوه نو هغې داسې وګڼل لکه د هغې د ژوند انګڼ ته په دې ښکالو بې شمېره سپرلو ډکې ډکې غېږې د رنګ رنګ ګلونــو، خوشــبویو او خوشــحالو راوړې وي ـــ اقبــال د خپلــې ښائسته رنګ جوټې او دنګې لوړې مردانه کوارې سره د هغې په وړاندې ناست وه ـــ هغه د حیا نه بیا راټوله شوه ـــ د ګلابې او چمنې ډېرې شوخې خبرې ورته رایادې شوې ــ دا شپه او دا وختونه د هغې د نوي ژوند او ناویتوب په سینه ډېر درانه دران ښکارېدل ـــ ځکه د ژوند د ډېرو ازمېښتونو، وسوسو اندېښنو درانــه درانــه کــانړي پــرې پراتــه ووـــ خــو اقبــال پــه ډېــره مینــه او استقامت د هغې لاس نیولی وه ــ زېبو خپل ځان د یو نوي اسمان په مخ راځلېدونکي نوي امیدونو او هیلو ستورې ګڼلو اقبال یې

هم د دې هيلو د رڼاګانو ملګرى وو ـ ژوند ډېر ښائسته وه لکه د جانان ـ زېبو تېر وختونه به نه يادوې مونږ به د نوي ژوند لوظونه کوو ـــ !! اقبال چې د هغې په نازك لاس خپل مضبوط لاس کېښودو نو د هغې ذرې ذرې ژوند او وجود په دې احساس راټول شو ـ هغې ته د اقبال او خپل ځان ترمينځه د عمرونو خوره وره فاصله هم په دې احساس رالنډه محسوس شوې وه ـ خو دا يو حقيقت وه چې زېبو په عمر کې د اقبال نه څو کاله مشره وه د زېبو په احساس دا خبره هم لکه د مچې ناسته وه ـ خو هغې دا عزم کړی وه چې د عمرونو دغه فرق او توپير به د خپل ژوند نه لرې ساتو ـ ځکه خو هغې د خپلو هيلو دنيا د اقبال د سيورې لاندې جوړه کړه ـ ژوند د خوشحالو او سپرلو په لاره روان شو ـ

***

تاج بي بي خو چې څنګه د ډولۍ نه راکوزه شوې وهـ په خله غلې شوه ـ د زېبو زړه به هروخت لکه د پاڼې رپېدو چې په ببوجي مې دوره رانه شي ـــ هغې له ويرې خپل ناويتوب هم نه شو کولی ـ خړه پړه به ګرځېده ـ خو تاج بي بي اوس ډېره غلې غلې وه ـــ د خپل هاغـه ارمان نه لاس پـه سر شـوې وه چې د مـودو مـودو نـه ورسره ملګـری راروان وه اوس يې نـه د ډولـۍ خبـره کولـه، نـه د واده ـــ نه به يې رفيق جان يادولو او نه يې د هغه کور ـــ بس غلې غلې به ناسته وه لکه چې د ژوندي يو کس سره يې هيڅ رشته نه وي لکه يو پردي کور ته راغلې وي ـــ پردو خلکو کې راګېره شوي وي ـ زېبو د ببوجي په دې نوي حالت ډېره خفه وه ـــ د اقبال سره يې څوځو ځله دا خبره وکړه چې ښه د مزغو ډاکټر ته يې وښائي خو اقبال به خبره په بله واړوله ـ د وخت سره به خپله ښه شي ـــ!! اوس زېبو دا غوښتل چې د شوې معاهدې ترمخه اقبال له دې سره بيرته د هغې حوېلۍ ته لاړ شي او کېدی شي د ببوجي حالت هم د خپل کور په ليدو ښه شي ـــ خو اقبال به خبره اخوا دېخوا کوله ـــ زېبو ډېره خفه وه چې د ژوند په وړمبو ورځو کې دومره زر اقبال د خپلو خبرو نه لاس په سر شو مخکښې به يې څه حال وي خو اقبال ډېرسيانه وه، د هغه په دلاسو به زېبو بيا په خپل زړه د صبر کاڼی کېښودو ـــ د هغې په دولت د اقبال د کورنۍ ژوند بدل

شو ــ او چې اقبال تك سپین موټر په خپله دروازه رادننه کړو نو د اقبال مور خو ورته په لستوڼو ګډېده ــ خدایه!! د زوي برکت مې له دې نه هم سبوا کړې ــ!! زېبو چې دواړه لاسونه یې په اوږو لړلي وو اوړه یې اغږل، د خوابنې په دې خبره هکه دکه پاتې شوه ـــ د کور لوی واړه په هیړه داسې ګاډي ته ورختل لکه چې په وړمبي ځل یې ګاډی په سترګو لیدلی وي ـــ د څو ورځو نه پرله پسې اقبال په زېبو پسې شوی وه چې ترورياني دې روغې رنځورې دي ناوې ښځه یې داسې دې نه شم ګرځولې ښه به وي چې یو موټر کور ته راشي نو غم ښادي به دې اسانه شي ـــ!! او زېبو د اقبال دا خبره هم په پټو سترګو ومنله ــ د ګاډي راتګ په کور کې څه وه د اقبال مور ته د لرې لرې غم ښادۍ رایادې شوې، سحر به موټر کې یو ځای ته تله او مازیګر بل ځای ته، د زېبو خوارې نه خو چا یوه خله تپوس هم نه کولو ــ چې ترور دې دارو ته بوځې ـــ !! زوړ کور ټول پوخ کړی شو. د کور دې نوې جوتې خو د لرې لرې خلك ځان ته رابنکل د اقبال د عمرونو د ناستو حوېندو د بخت غوټې وسپړدلی شوې ... په ښو ښو کورنو کې یې کوژدنې وشوې ـــ د ببوجي طبیعت او حالت ورځ په ورځ په زوال وه زېبو به یې ډېر خیال ساتلو ... یوه ورځ چې زېبو د تاج بي بي ببوجي د څنګ نه نه خوزېده د ببوجي پښې لاسونه پړسېدلي وو رنګ یې تك زیړ وه خو کله کله به یې په تته تته ژبه زېبو ته څه خبره وکړه، زېبو به کله په خبره پوهه شوه او کله به په ببوجي رانسکوره وه سترګې به یې د اوښکو ډکې وې ... ما خپل کور ته بوځه ... او چې څنګه ببوجي د خپل خواهش اظهار وکړو .. ډېر په قلار ــ نو زېبو ته داسې ښکارېده لکه چې ببوجي د ژوند اخري ارمان هغې ته مخکښې کړو ــ!! هغې زر د تاج بي بي د تندي نه بوسه واخسته

خپلې اوښکې يې نورې په لېمو کې پاتې نه کړې شوې د تاج بي بي مخ او تندی د زېبو په اوښکو تر شوي وو او چې زېبو وکتل نو د اوښکو په ډکو سترګو تاج بي بي ببوجي هم زېبو ته کتل ــ لکه چې خپل کور ته د بوتلو لوظ ترې اخلي ــ زېبو چغو په سر د تاج بي بي کټ ته ناسته وه د هغې لاس يې په لاس کې کلک نيولی وه ـ په رڼو رڼو اوښکو يې ژړل ــ يو ځل بيا د ببوجي په ارمان هم او په خپله بې وسۍ هم ـــ

***

زېبو چې په ځنکدن ترور خپل کور ته روانوله نو د کور د خلکو تندي خراب وو خو اوس زېبو دې هرڅه ته ملا ښه کلکه تړلې وه او چې اقبال په دې پوهـ شو چې زېبو اوس اراده کړې ده نو هغه یې هم په نه زړه ملګرتیا وکړه ـــ د حوېلۍ دنیا یو ځل بیا د زېبو مخې ته ډېر وختونه راوړل ــ ډېر څه یې د تصور په شیشه وځلېدل ... د حوېلۍ نه یې ډېرې جنازې وتلې لیدلې وې او یو ځل بیا ترېنه جنازه وتونکې وه . زېبو د خپلې ترور اخري ارمان پوره کړی وه ـ تاج بي بي چې څنګ د خپل کور د ېوالونو ته وکتل نو داسې رنځوره مسکۍ شوه لکه د خزانونو وهلی یو ګل چې چرته په هوا اوښوري مسکی شي یا د ژوند په هیله پروت یو رنځور چې ناڅاپي د مسیحا مخ وویني ــ او بیا یې خپلې سترګې همېشه لپاره پټې کړې ـــ زېبو په چغو چغو وژړل د خپلې ترور یو یو ارمان ژړوله ... خو یو ارمان د زېبو په زړه هم پاتې شوی وه ـــ د هغې په خېټه کې د ساه اخستونکي بچي مخ یې ببوجي ونه لیدو ــ ببوجي لږه به ایساره شوې وې ... خو مرګ ژوند د خدای په رضا وي . انسان ډېر بې وسه وي یو ځل بیا ګلابې او چمنې هغه راوچته کړې وه د هغې اوښکې یې وچولې .. ـ هغې له یې تسلۍ ورکولې .. ستا حالت د دومره ژړلو نه دی ماشوم ته دې ژړا نه ده ښه .... او چمنې هغه دلاسه کړه ـــ هغه نن ډېره خفه وه ... خو داسې د مړو ډېر غمونه هغې لیدلي وو ...

ببوجي هم په کې شمار شوې وه ـــ خو دا ژړا او اوښکې د زېبو د یو داسې پټ غم وې چې هغې په زوره او ښکاره ژړلی هم نه شو.
د زېبو د اولاد د زېږون نېټه رالنډه وه. خو هغه په دې خوشحالۍ نه پوهېده. مجبوراً هغه بیا د حویلۍ نه کور ته راغلې وه. نن د هغې په ملا نرۍ نرۍ درد وه اقبال ته یې د شپې نه وئیلي وو چې په کور کې اوسه خو اقبال د یو ضروري کار په بهانه تلی وه، زېبو په خپله کوټه کې پرته وه. چې ناڅاپه یې خوابښې په جنګ کوټې ته راننوته ـــ بي بي! دا ته چې کټ کې پرته یې نو دا کارونه به څوك کوي ـــ زما لوښه خو خپله مېلمنې دي نن سبا یې که نصیبونه راوینښ شول نو ځي به. کور خو ستا دی. د اقبال مور داسې په څپکُونو خبرې کولې لکه چې د زېبو د ساعت ګړۍ د حالت نه ناخبره وي ـــ زېبو د کټ نه راپاڅېده چې د ناتار یوې څړیکې بیا کټ کې وغورزوله ـــ ښه ـــ لکه دا بچي مونږ نه دي راوړي... ته داسې د دیارلسو کالو نازکه جینۍ یې... پخې زړې چې لااولاد درنه بود شي ـــ د اقبال مور به زېبو ډېره تنګوله خو نن یې د هغې په زخمونو داسې مالګې دوړولې چې د هغې د زړه نه خدای خبر وه ـــ او بیا په لویه خېټه پټه خُله کارونو ته ونښته ـــ د زېبو زړه ډېر خفه وه هغې د خپلې خوابښې په رویه احتجاج هم نه شو کولی ـــ او بیا چې شپه د نیمې اوړېده نو د زېبو غېږې ته د هغې د ژوند او وجود یو مشال راغلی وه ـــ زېبو د وړوکي مشال په راتلو خپل ډېر غمونه هېر کړل... د اقبال نه دې واحدې یك یوې کړې ګټې د هغې سپور ستغ ژوند د خوشحالو نه راډك کړو ـــ خو چې کله د هغې بلې ترور ورې ببو پرې سترګې پټې کړې نو د پلار او نیکه دې اخري نخښې بېلات ډېره ګډه وډه کړه... خو اوس به د مشال د مخ ورو ورو پلوشو د

هغې د ژوند او وجود ټولې تیارې تښتولې ــ اقبال د هغې سره ښه وه او که ښه نه وه ــ؟ د دې سوال جواب هغې نه شو لرلې بس خو د مشال په اسره یې ژوند د اقبال په څنګ کې هم تېرولو ــ اوس اقبال د هغې د پلار نه پاتې د هاغه لویې حویلۍ سودا هم کړې وه او چې په دې کې ورته زیبو لړه کلکه شوه ... د پلار هډوکي مې څنګه خرڅوې؟ نو اقبال خو غلی شو خو خوابښې یې په جنګ شوه ـــ ورکه دې د پلار دا سپېره حویلۍ شه د هغې نه خو خلك ویرېږي شکر کوه چې دې بنګلې ته مې راوستې یې ــ!! او د زیبو په خله راغلې دا خبره داسې غلې شوه لکه چې راغلې نه وي زیبو ډېر وخاندل ... دومره ئې وخاندل چې په سترګو کې یې اوښکې راغلې ... ښه ... دا بنګله خو د چا برکت دی . دا ځل هغې د زړه نه راوچته شوې خبره په خله راوسته ـــ او د اقبال مور په ډېر قهر پښې سپکې کړې ــ زیبو چې د خپل ژوند شا ته کتل نو یوه اسره یې نه لیده . خو اوس یې مشال ژوند ته راغلی وه ـــ چمنه د زیبو ډېره د پناه پړدې ملګرې وه هغې ته به یې د ژوند او زړه هره خبره کوله ـــ چمنې هغې ته د زړه نه یوه خبره کړې وه او زیبو دغه خبره په زړه کلکه پټه کړې وه ـــ اوس زیبو ډېره مطمئنه وه ـــ مشال لکه د غرګي لوېدو ـــ د هغه اونه چې به یو سپك لوېدله نو د زیبو قد به یو لوېشت اوچت شوی وه ـــ د هغې زړه په خپل مشال ډېر ډاډه وه . . . . او چې په کور کې د زیبو د دوېم اولاد د راتلو خبره بیا بیا کېدله ... نو زیبو هم د ګلابې په وېنا ډېر دارو درمل وکړل خو خوند یې ونه کړو ځکه چې د زیبو عمر اوس د بل اولاد نه وه .... هغې ته خو یو مشال هم پوره وه خو دا ورته د کور د خلکو یوه بهانه ښکارېده چې هغه یې زورله ـــ حالانکې دنیا دولت خو ټول د هغې وه چې ټولو پرې مزې کولې ــ خو اوس هغه

د اقبال په تندي هم پوهېده ـــ د خپل کم عمرۍ او د هغې د ډېر عمر پېغور به يې زېبو ته سحرماښام لکه د ښځو ورکولو ـــ او نو څه به وشي چې ستا عمر د بل بچي د پېدا کېدو نه دی ـــ!! د زېبو به د اقبال په دې خبره زړه ډېر خفه شو خو بيا به زر د مشال وجود د هغې د زړه نه د خفګان احساس لرې کړو ـــ مشال خو مې شته شکر بې اولاده خو نه يم ـــ خو هغه څه خبر وه چې په ژوند کې د خپل کور او ژوند ارمان د هغې نه يوه لويه غلطي کړې وه هغه په خپله خطا ډېره ستومانه وه ـ او اوس چې په کور کې کوم سازش د هغې په ضد جوړېدو نو د هغې هوا يې هم په غوږو لګېدلې وه ـــ

کور کې د پخېدونکي کيچړي بوئي هغې محسوس کړی وه ـ د اقبال فکر اوس د هغې نه اوړېدلی وه ـ په ورځو ورځو به د کوره بهر وه او زېبو به يې انتظار کولو ـ اوس خو به مشال هم په پلار پسې خفه وه ـ په وړه ژبه به يې د مور نه پوښتنې کولې ـ بابا به کله لاجي ـ!! او زېبو به غولولو ـ لاجي به ښه، خپل بچي ته به ډېر ممونه راوړي ـــ!! مشال به په لوبو شو ... خو ماشوم مشال ډېر ځيرك وه چې خپله مور به يې خفه وليده نو رامنډه به يې کړې او اوچت به يې غېږ ته اوختو ـ د زېبو نه به دلۍ غمونه اخوا شول ـ ـ ـ د هغه په ښکلو ښکلو رڼو رڼو سترګو کې به يې د خپل روښانه سباؤن د خوشحالو تصوير ليدو او دې طمعو او هيلو زېبو د وخت د ډېرو کړمو نه تېروله ـ اوس خو هغې دا سوچ کړی وه چې په خپل مشال به ډېر سبق وائي هغه ته به پوره پوره پام لرنه کوي او هغه به د خپل ځان سره جخت ساتي ... د اقبال مور به ډېر د نمسي د لاس ته کولو هڅې کولې خو زېبو ته چمنې يوه خبره دا هم کړې وه چې خپل بچی چاته هم نزدې مه پرېږده ـــ ستا

د ژوند د ټولو نه لویه اثاثه مشال دی ـــــ!! مشال هم د خپلې مور په سترګو پوهېدو چې ورته به یې وکتل نو د مور د زړه په خبره به پوې شو ـــ نیا خو به یې سمه سوزېده . . . . بې له موره هډو څوك پېژني نه . . . .!! خو زېبو به په داسې خبرو اوس غوږ نه ګرولو ـــ د هغې د اخلاص لاس اوس د ټولو نه اخوا شوی وه ـــ ولې چې د ټولو په نیتونو هغه ډېره ښه رسېدلې وه ــ!! هغه په دې هم پوهېده چې اقبال یې د لاسه وتلی دی خو هغه یوه پښتنه مېرمن وه د خپل خاوند د کوره وتل ورته ښه نه ښکارېدل ـــ او په دې خبره خو سمه ډاډه وه چې دا کور دا هرڅه د اقبال نه د مشال دي او هغې ځان په مشال په کور کې شته ګڼلو . . . او بیا . . . هاغه ورځ هم راغله چې د هغې په زړه کې پټې ناستې ویرې د رښتیاؤ لار اخستې وه ـــ!!

***

د اقبال د دوېم واده خبر زېبو ته هم رارسېدلی وه . زېبو نه مړه وه نه ژوندۍ . . . ډېر سوچونه یې کول . . په ما کې څه کم دي؟ د ګل په شان مشال لرم څه بې اولاده خو نه یم ، ډېر مال دولت او جائداد ــ ما خو د دې کور تقدیر بدل کړی دی اقبال داسې خو نه وه . . هغه د کچه کوټې کور خو یې هرچا لیدلی وه . . . خو رښتیا چا وئیلي دي . . . د هرڅه سیالي شته خو د نصیب نه . . . شاید دا زما برخه ده . . . ما هم دغه نصیب راوړی وه . . . هغې د اقبال د بې وفائۍ په دې نوې پېښه ډېر وژړل . . . !! زه خو چې د کوم فکر سره د اقبال ژوند ته راغلې وم د هغې بس هم دا یوه ګټه د مشال په شکل کې زما وړاندې ده ــ نور خو ما هرڅه له لاسه ورکړل ــ زه څه خبر وم چې د ژوند په دې سودا کې به هم زه پاتې راځم . . . اقبال ته خو زما د راوستو سودا ډېره د ګټې پرېوتې وه . . . د پوخ کور مالك شو، د سروسپینو خاوند شو . . . خو اوس به نور داسې نه کېږي . . . زه به خپل ځان وپېژنم دا خو ښه ده چې ډېر هرڅه اوس هم د اقبال نه پناه دي . . . ځکه چې د چمنې دا خبره به مې ځنګه هېروله چې د ښه خاوند نه نیم ځان پټ او د بد نه ټول ،

اقبال خو ډېر بد خاوند ثابت شو ــــ ټول نظر یې زما په مال او جائداد ساتلی دی ـــ!! هغې خپلې اوښکې وچې کړې ...او په ځان کې یې یو نوی عزم محسوس کړو.... هغې ته نن د خپلې بې عزتۍ تپوس کول وو ـــ د اقبال ګرېوان به رانیسم او تپوس به ترېنه کوم ــ زما څه قصور وه ــ تا ولې داسې وکړل، زه په څه نیمګړې وم ــ؟؟ او بیا چې اقبال راغلو ــ زېبو لکه د ټپې مار ... اقبال د ګرېوان نه راټینګ کړو .. اقبال حېران حېران د زېبو مخې ته ولاړ وه ــ خو لکه د یو مجرم نه ــ هغه ته خو دوېم واده جرم نه ښکارېدو ـــ دا یې خپل یو حق ګڼلو ــــ خو زېبو ته خپل ځان ډېر سك ښکاره شوی وه ــ تا زما د مینې دا بدل راکړو ـــ؟ زه به تا چرې معاف نه کړم او چې زېبو ښه ډېر زړه سپك کړو ــ نو اقبال یې په قلار لاسونه د خپل ګرېوان نه وویستل ــ ګوره ـــ!! ما واده د نور اولاد لپاره کړی دی ــ تا ماته نور اولاد نه شو راکولی ... ته زړه یې ... ته شنډه یې او په دې خبره ځان پوهـ کړه ــ که نورې خبرې دې وکړې نو زه به درنه خپل بچی هم واخلم او بیا څه لاره دې خپله ده ـــ!! زېبو هم حېران حېران اقبال ته کتل ـــ دا هاغه سړی دی چې زما د برکته شته شوی دی ...؟ اُف خدایه ـــ!!! هغې خپل سر په دواړه لاسه ونیوه ... او کوټې ته یې ورمنډې کړې ــــ د کوټې ور یې په ځان پسې کلك پورې کړو ــ !! د هغې یقین نه راتلو چې اقبال به د هغې سره داسې هم کوي ـــ د هغې خو دا خیال وه چې اقبال به د واده د خبرې نه منکر شي خو اقبال ډېر په ښکاره د دوېم واده خبره منلې وه . زېبو داسې محسوس کړه ـــ لکه چې نن هغه بیا سرتور پښې ابلې پښې د وختونو په توده دښته ولاړه ده د هغې په سر د حالاتو تود نمر نېزه وال شوی وه ـــ د هغې پښې ټولې تناکې شوې وې . . . . خو هغه زر لکه چې یو ګور او یخ

سیوري راټوله کړې وي ـ مشال د هغې د سترګو اوښکې وچولې ـــ او زېبو د دې سیوري احساس ډېره په سکون کړه ـــ د هغې سترګې په خوارږه خوب ورغلې وې ـ ـ ـ مشال یې د سینې سره جخت نیولی وه ـ

د زېبو یوه خبره اقبال منلې وه ـ او هغه خپله دوېمه ښځه چرته بل ځای ساتله ـ ـ ـ چرته کله کله به یې د زېبو خواته راپېښه وکړه ـــ زېبو به ډېره غلې غلې وه ـ ـ ـ د اقبال سره به یې د ضروري خبرو نه پرته یوه خبره هم نه کوله ـــ بس د خپل مشال د سره یې دا سیوری اخوا کول نه غوښتل ـ ـ ـ په خپل مخ به یې د سپي څرمن واچوله ـ ـ او د اقبال خیال به یې ساتلو ـ وخت لکه د باد څیر روان وه ـ مشال یې په ښه سکول کې دا خل کړی وه، هغه په سبق کې ډېر ښه وه ـ ـ ـ هرځل به په ډېرو ښو لمبرو پاس کېده ـــ د زېبو ورته ډېرې سترګې وې ـــ!! د اقبال د ژوند او بلې ښځې او کوره یې ځان نه خبرولو چې په څه حالت کې دي ـ خو کله کله به یې اقبال ډېر خفه خفه لیدلو ـــ داسې به یې ګڼل لکه چې اقبال ورسره د ډېرو خبرو کولو ځای او موقع ګوري خو زېبو پرې ډېر وخت ځان ناغرضه کړی وه ـــ رابه غلو د مشال د ښه بد تپوس به یې وکړو ـــ زېبو به ورته په لنډو لنډو ضروري خبرې وکړې ـــ یوه ورځ چې اقبال څه لحظه وړاندې راغلی وه د مشال سره ناست وه زېبو ورته د چایېو پیالۍ په لاس کې ورکړه ـــ اقبال د چایېو پیالۍ په کټ کې کېښوده او زېبو یې کلکه د لاسه راټینګه کړه ـــ!! زېبو ماسره لږه کښېنه ـــ!! اقبال په ډېر منت او عاجزۍ د زېبو لاس نیولی وه ـ زېبو زر مشال ته وکتل چې په خپلو کتابونو کې ورك ناست وه ـــ هغې زر د اقبال نه خپل لاس خلاص کړو ـــ زړه یې بې واره واره درزېدو ـ خو اوس هغې خپل زړه ته ډېره پخوا دا خبره کړې وه ـــ

چې په داسې انداز به نور نه درزېږي ــ اوس د هغې زړه تش د مشال په نوم او ژوند درزېدوــ هغې زر خپل ځان ساه صورت کړو ـ ماته څه کارونه پراته دي ـــ!! زېبو د کار په بهانه د اقبال د څنګ نه روانه شوه ــ او اقبال ته داسې ښکاره شوه لکه چې چا د تودو چایېو ډکه پیالۍ د هغه په مخ راړولې وي ــ خو دې سره زر بیا د پښېمانۍ یو احساس په هغه پرغز راوستو ــ هغه د کټه راپاڅېدو او ګړندی ګړندی د کوره اووتوــ

***

د اقبال ژوند ډېر د اړي ګړي سره مخ وه ـ ښځه يې ډېره بده وه اقبال ترېنه په لږه موده کې پوزې له راغلی وه ـ دوه بدعمله وروڼه خو يې اقبال ته داسې په غاړه وو لکه چې په وراثت کې يې رسېدلی وي ـ ـ ـ د خلکو سره د جنګونو غوېمو لانجې به هم د اقبال سر له راتلې ـــ چا به دوي وهل او څوك به د دوي د لاسه ـ ـ ـ خو د اقبال ښځې به د وروڼو سر وینځلو ـــ اقبال ته اوس پته لګېدلې وه چې څنګه زما د زېبو په مال جائداد نظر وه نو هم داسې زما په مال جائداد د روبینې سترګې ړندې کړې وې تراوسه پورې يې د اولاد راوړلو هیڅ طمع نه وه ـ د اقبال د عقل سترګې غړېدلې وې خو د هغه او روبینې ترمينځه د نکاح په لیك کې د هغه ډېر مال جائداد وه کوم چې يې د زېبو نه پټ د روبینې په نوم کړی وه ـ اوس خو اقبال د روبینې د وروڼو نه هم په ویره کې وه ـ هسې نه چې د نور مال دولت لپاره ما د مخې نه اخوا نه کړي ـ او چې دې ویرې به واخستو نو هغه به خپل زړه زېبو ته تشول غوښتل خو زېبو د هغه نه ډېره مروره وه د اقبال او روبینې به هره ورځ په پېسو جنګ وه خدای خبر چې هغې به دا دومره پېسې څه کولې ؟ يوه زېبو وه چې په خپل مال حال کې يې د اقبال نه چرته هم د څه غوښتنه نه وه کړې ـــ تر دې چې د اختر لپاره به هم ورته هغې د نوې جوړې او پېزار وېنا نه وه کړې نو اقبال به د خپلې مخې هغې له کله هم نه راوړل ـ خو زېبو يوه نره پښتنه مېرمن وه هغې دخپل خاوندسره چرته هم دا حساب کتاب نه وه ساتلی ـ خواوس داقبال دژوندکیسه بدله وه ـ روبینې او

ورونډیي دهغه دنیا ته تیلی ورته کړی وه . مزې چرچي به یي پرې کولي اوچي اقبال به ورته دپیسو ورکولو نه انکار وکړو نو دواړو ورونډوبه یي دومره ووهلوچي په لتولتوبه یي دخپل کورنه وویستلو۔ هغه ته به خپل زوی مشال او زیبو رایاد شول۔ خو د زیبوچپتیااوبي پرواهۍ به لادهغه وینې وخښلې۔ .اوس د هغه ژوندیوه سزا وه۔ په ورځو ورځو به یي د سر وېښته او ږیره بریت نه خرئیل۔ ډېر په عذاب وه هر وخت به یي زړه کې راتلل چې د دې ښځې خُله په څو پیسو بنده کړي او ځان ترینه خلاص کړي. د اوښي یې هم یو بل ښکار تر سترګوشوی وه۔ اوس یې اقبال ته کرښه راښکلي وه چې د کورکاغذونه ماته وسپاره اوته ځه۔!! په اقبال خو لکه چې اور بل شو۔ هغه فکر کوه چې سوداګرانه نه ده۔ خود کورکاغذونه د زیبو په ولقه کې وو۔ دااقبال مازغه ډېر تاوده شوي وو۔ نن یې چې ځنګه په څه خبره د روبینې د ورور سره خله ووهله نو ده بل کارونه کړو خپلې تماچې ته یې لاس کړو۔ ډز . . . . ډز . . اوچې اقبال کتل نودهغه دتماچې نه دوه ګولۍ شغېدلي وې... او د روبینې ورور په زمکه اپوته پروت وه۔ هغه منډې کړې او په لږ ساعت کې د ملکونو پناه شوی وه۔

***

د څو ورځوراسې اقبال نه وه راغلى مشال به د مور نه بيا بيا تپوسونه کول ـ خو زېبو خواره څه خبر وه ــ د مشال امتحانونه نزدې وو هغه ډېره خوارې کوله ځکه يې د پلار فکر دومره نه کولو ـ خو خداى خبر څه وجه وه زېبو به ډېر سوچ کولو سړى ولې نه راځې ـ؟ هغې ته هاغه ورځ او وخت بيا بيا رايادېدو چې اقبال د لاسه کلکه نيولې وه ــ د ژوند په شان ښکلى اقبال هغې ته د ناستې منتونه کول ــ زما خبره واوره! لږه کښېنه ــ!! د هغه دا خبره به ورته بيا بيارايادېده ــ خو د دې خبرې او خپلې وسوسې ذکر يې د مشال سره نه شو کولى ولې چې د هغه ټول پام خپل امتحان ته وه ـ د ځان سره په يو عجيبه کشمکش اخته وه ـ خداى خبر ماته يې څه وئيل ــ!! هغه په ورمبي ځل په خپلوکړو ډېره ستومانه وه ـ پښتنه وه د خپلې مور کړاؤنه ورته راياد شول د خپل پلار ظلمونه يې رامخې ته شول ـ زما مور زمونږ لپاره د پلار سره مې څومره سختې تېرې کړې دي، ما ته داسې نه وو کول پکار ــ هغه زما خاوند وه ــ ما ته يې په ډېره سخته کې لاس راکړى وه ــ او يو ډېر لوى دولت مشال ... اُف خدايه!! ته خبر وکړې ــ زما اقبال کور ته راولې ... زه به يې وبخښم ... خو که هغه رانغلو نو زه به ټول عمر خپل ځان معاف نه کړم ـ هغه خداى ته په سجده پرته وه ـ د اقبال د راتلو دعا ګانې يې کولې ـ د هغه د اخري ځل د راتلو نېټه يې په ګوتو شمارله ـ څومره بلها موده وشوه خو د زېبو احساساتو به بيا اور واخستو ـ په مايې تورې خاورې اړولې دي او زه يې د سر خېرونه غواړم زما يې وينې څښلې دي ـ ـ او زه يې بيا راغواړم ـ هغې به کله يو فکر کولو کله بل ـ کله به مينه شوه او

کله کرکه ـ ـ ـ ژوند او وخت په ډېر عجیبه مقام ودرولې وه ـــ د وختونو د ازمېښتونو په یو بل مدار کې سرګردانه ګرځېده ـــ د اقبال سره د تېر ژوند یوه لمحه یې تر سترګو شوه ـ هاغه ورځ چې د هغه د نوم ټاپه یې په ژوند لګولې شوې وه ـ څومره ښائسته وه د هاغه ورځې او تړون احساس او تصورـ او بیا د هغې د ژوند د نوي سفر وړمبۍ شپه د هغې د ارمانونو ډك زړه د ژوند او ښائستونو نه جوړ کړی وجود ـ ـ ـ د اقبال د نزدیکت احساس ـ ـ ـ د هغه مینه او د هغه ځواني ـ ـ ـ اف!! د زېبو سترګې راډکې شوې ـ هغه د خود نه وتله هغې ته زر خپله ببوجي رایاده شوه ـ څنګه به په نالیدلي رفیقي پسې خفه وه ژړېده به هغه ته یې خپل زړه ورکړی وه ـ هغه ته یې خپل وجود او پېغلتوب ساتلی وه ـ خو هغه یې نه په لاس راغلی وه او نه یې مخې ته راغلی وه ـــ بس د یو نوم د یو خوب او یاد په سیوري یې ټول عمر تېرکړی وه ـ ما ته خو اقبال ډېر رانزدې شوی وه د خپل ژوند د خپلې ساه نه راپه دېخوا شوی وه ـ هغه چې ماته ځان سپارلی وه ـــ!! ما چې به د هغه په لویه سینه خپل سر ایښی وه ـ د هغه په ګرېوان کې به مې ډېر ساعت خپل لاس دننه کړی وه د هغه په سینه د زیږه وېښتو احساسولو به ما ته څومره خوند راکولو ـــ!! مورې ـ!! ماته ډوډۍ ، د مشال دې غږ د هغې د خیالونو دنیا تالاترغه کړه ـــ

***

اقبال د غېرې علاقې د یو اشنا کس کور کې پناه اخستې وه دلته اقبال ځان د هرې خطرې او ویرې نه په امن ګڼلو خو هغه به ټوله ورځ په دې سوچونو کې تېره کړه ـ چې د هغه د تماچې نه په شغېدلې ګولۍ به د روبینې کوم یو ورور مړ یا ټپي وي ــ د قتل ویرې به د هغه لاس پښې بې دمه کړل ــ هغه ته به د روبینې مکر او د هغې د ورونو چالاکې مخې مخې ته کېدل ــ په چل هنر یې د اقبال نه ډېر وخت وهنه کړې وه ــ خو دا هم ښه چې د دې مکرونو دام هغه ټول عمر راګېر ونه ساتلو هغه ترېنه ځان راخلاص کړو ــ خو دا څنګه خلاصون دی؟ زه خو د خپل وجود د سیوري نه هم نن ویرېږم ــ دا ټول د زېبو او مشال ازار دی . . . ښېرې دي ــ زما دننه د یو خودغرضه سړي روح وسیږي . . . زه د مینې په ټکي کله پوهېږم . . . ما خو تل د هغې د اخلاص په بدل کې د خپل غرض نه کار اخستی دی . . . زه خو اوس یو قاتل هم یم . . . اقبال به لکه د لېونو ببر سر او د ځنګلي ږیرې سره وارخطا وارخطا ګرځېدو ملک باز یې د پلار د وختونو ملګری وه ــ هغه به ورته بیا بیا وئیل ــ ته دلته محفوظ یې . . . فکر مه کوه خو د اقبال په اعصابو به د ویرې پېریان کلک ناست وواوس به د اقبال ټوله ورځ په دې ژړا او پښېمانۍ تېرېده . ډېر وخت اقبال د ملک

باز په ځاى کې پاتې شو. د سيمې ښه بد قاعدې او قوانين ورته ټول ښه معلوم وو ـ او د هغې پابندي به يې هم کوله ـ خو د هغه تش لاس دلته هم د هغه لوى دښمن وه، هغه د پېسو ګټلو يو بل هنر لاټدې کړو. يو داسې هنر چې په ناسته ناسته به يې سره سره نوټونه ګټل ـــ او خپلې مزې چرچې يې پرې کولې ـــ اقبال اوس د ځان نه پير جوړ کړى وه ـ شکل او کواره يې هم د رسېدلو پيرانو په شان جوړه کړې وه ـ لويه لويه ږيره، غټ غټ وېښته، په غاړه د غټو وړو مريو امېلونه، په ګوتو د غټو غټو غميو ګوتيانې ـــ او په لاس کې امسا چې زمکې ته به يې پرې ټك ورکړو ـــ او په خپله لړزېدلې چغه به يې ـ حق الله نعرې کړې ـــ نو په ناستو خلکو به يې غونې زيږ زيږ کړل ـــ سترګې به يې پټې وې ـ او شهادته ګوته به يې اسمان ته په چغه نيولې وه ـ حق الله ـ!! ډېر خلك به يې د نزدې ورتللو ارمانې وو ـ څوك څوك به داسې وو چې ورجخت به شول لاس به يې ورته ښکلولو ـ په پښو به ورته پرېوتل، تندي به يې ورسره مږل او ځنو ځنو به د ملك باچا په دې حالت د زړه نه ژړل ـ چا به وئيل چې لاس مې يې ښکل کړو ـ نو جك جوړ شوم ـ چا به وئيل چې ليارړه يې راتُو کړه نو د سر نه مې لکه چې چا ډېر درانه بوجونه لر کړل ـــ خو په غټو غټو ځادرونو کې نغښتې ښځې . . . چې په چغو نعرو وهلو ټکولو به د کور نارينو به په ديکو ديکو راروانې کړې وې ـــ او د ملنګ باچا پښو ته به يې غورزولې وې نو دا به يې کلك يقين وه چې دلته به يې ټول پېريان وتلي وي او چې کور ته ځي نوجکې جوړې به وي ـ څه چل دى بې بې ـ؟ ملنګ باچا به يو ځل بيا په اوچت اواز د يوې ځوانۍ جينۍ چې په پړو کې به يې د ملنګ باچا دېرې ته راوستې وه، تپوس وکړو. جينۍ به په سرو سترګو ژړل ـ کله کله به يې وران

وران خپل نارينه ته کتل ـــ د هغې ټول بدن به په وهلو او ديکو ډېر ناقلاره وه ــ ملنګ باچا پېريان پرې راځي او په څه هم بيا نه پوهېږي ــ!! ملنګ باچا به زلفو ته څنډ ورکړو چغه به يې کړه ـــ حق الله او جينۍ به يې په پښو کې پړمخ پرته وه ـــ نارينه به يې جوړه لاسونه ملنګ باچا ته داسې نيولي وو لکه د اقا مخې ته يو غلام ولاړ وي ــ!! سمه به شي ــ خو ماته يې لږه پرېږده ــ!! ملنګ باچا به د پټو سترګو د رو نه جينۍ ته داسې کتل لکه قصاب چې څاروي ته ګوري ـــ ستا د پښو خاورې ده باچاجي خو جوړه يې کړه ـــ!! او بيا به ملنګ باچا د جينۍ نه پېريان پاڅول ـــ يك يواځې ــ يو به ملنګ باچا وه ــ او بله به جينۍ ....

***

د زیبو او مشال لپاره د اقبال راتله یو خوب ګرځېدلی وه . خو کله کله به زیبو د اقبال ډېره په طمع وه ـ د اقبال د راتلو طمع یې د مرګ لاسونو ته نه پرېښوده . خو بیا به د اقبال کړو او رویې ډېره ناقلاره کړه ـ هغې به بیا په شیشه کې ځان ته کتل ... زه د چا نه کمه وم ـ؟ او دا رښتیا هم وه مخ په بره عمر هم د زیبو شخصیت ته یو وقار بخښلی وه، د هغې د سپینو او تورو وېښتو نه یو رنګ قدرتي داسې راجوړ شوی وه چې د زیبو ښکلا یې زیاته کړې وه اوس خو بس د هغې د خیالونو او سوچونو واحد مدار مشال وه ـــ مشال ته د خپلې مور د ژوند د هاغه تېرو سختیو هم احساس وه کومې چې هغه په خپلو سترګو نه وې لیدلې ... خو کومې سختې یې چې د پلار د لاسه په مور د هغه د سترګو د وړاندې تېرې شوې وې د هغې نه ښه خبر وه ـ هغه ډېر وخت په نیمه شپه د مور د ژړا پټې سلګۍ ډېرې اورېدلې وې ـــ زیبو به خپل تېر غمونه خپل مئین هم ژړل خو هغې به د ژوند په لار تلی اقبال د ټولو نه زیات ژړلو ـــ د خپل مشال لپاره . د خپل پاتې ژوند لپاره ـ د مور په سترګو کې به یې د اقبال د راتلو ډیوې همېشه بلې لیدلې ـ په مخ به یې د هغه د راتلو د خوشحالۍ ګلابونه تل په خندا لیدل ـ خو وخت د کلونو د غرونو په شا پنډ وه ـــ ژوند ډېر غلی غلی په پټه خله روان وه یا لکه د سیند د ولاړو اوبو ... چې کله کله به ورته هغې د خپلو ارمانونو یو کوت کاڼی ګوزار کړو نو د اوبو په سینه به د خورېدونکیو څپو به هغه

ډېره لرې یوړه ــ کله به د خپل ژوند د تېر وختونو په اوږو سوره شوه ـــ او کله به د راروانو وختونو په اس ناسته وه ـــــ!! چې د هغې د سترګو په رڼونو کې د تصور شیشه به دوه مخونه ادل بدل کول ــ کله به یې اقبال لیدلو ــ کله مشال ــ یو مخ یوه څهره به یې په سترګو کې داسې ننوتې وه چې هغې به د اقبال رنګ هم لرلو او د مشال جوثه هم ـــ کله به په ژړا شوه او کله په خندا ـــ خو د هغې ټوله خواري زر مېوه راوړونکې وه ـــ مشال د ښار په لوی پوهنتون کې د لوړو زده کړو لپاره تلی وه ـــ

***

اقبال د ژوند په یوه داسې دنیا کې راټولېدو او غزېدو چې د هغه د مزاج او خوښې دنیا وه ــ د زېبو سره واده خو د هغه د ډېرو پېسو د لاس ته کولو ارمان پوره کړی وه خو د یوې نازکې کم عمره جینۍ سره د واده ارمان یې اوس هم په زړه کې پاللوــ روبینه هم د هغه د عمر برابر وه ــ او اوس هغه دور وه چې روزانه به د هغه په ژوند کې نوې، وړه، تنکۍ جینۍ راتلله ــ هغه ښه په سُر کې وه ـــ د دم تعویز دهنده یې هم اوس ښه روانه وه ـــ د هغه دننه یو تور شېطاني روح ننوتی وه ــ د سر د درد او د سرخو بادو خو یې ځان ماهر ګڼلوــ او دا رنځ د سړو په نسبت په ښځو کې زیات وه ــ خو ډېرو ښځو به د ټول وجود د خوږېدو فریادونه کول ـــ وئیل به یې ـ لاس پښو کې مې دم نشته ــ او چې اقبال به د ځان سره خجته کښېنوله، د پرتوګ پېنځې به یې پرې اوچتې کړې نو په پڼدو به یې ورته پوست پوست لاس وهلوـــ جینۍ به د کوره ډېره ګډه وډه راوستې شوې وه ـــ خو خدای خبر چې د ملنګ باچا په لاسو کې به داسې څه کمال وه چې جینۍ به غلې شوه ـ غوټه او پرغز به ترې لرې شوــ زړه دې څنګه دی؟ د ملنګ باچا لړزېدلې پوښتنه به هغې اورېدلې لا هم نه وه چې ملنګ باچا به لاس د هغې سینې ته یوړلوــ ګېرچاپېره به یې لاس یوخوا بل خوا وړلوکله به یې دوېم لاس د جینۍ په سر د تور څادر لاندې لاره

مونـدلې وه ــــ د ملـګ باچـا لاس بـه د جینـۍ د ګرېـوان پـه لاره د سینو ترحـدونو رسېدلی وه ـ هغـه بـه د خپلـو ګوتـو پـه سرونو د جینۍ د سینو سرونه رانیـول هـئ؟ اوس وایـه!! زړه دې څنګـه دی ـــ؟ او جینۍ به د شرم نه خولې خولې وه ـ د قهر نه به غلې هم وه ـ د هغـې پرغـز او غـوټې بـه اوس د یـو داسـې شـېطان مکـروه څهـره لیدله چې د انسان په جامه کې پټ وه ـــ کله کله بـه یوې نیمې پـه ډېر زور د ملنګ باچا لاس د خپل ګرېوانه راوویستو ـ په جړق بـه پاڅېده ـ په قهر به روانه شوه خو په خله به یې اُف نـه شـو کـولی ـــ کـه خلـه یـې سپړده نـو د ملنـګ باچـا مریـدانو بـه یـې څـه حـال کولوـــ؟؟ او د خپـل عـزت او د نـاموس د بربـادۍ ډنـډوره بـه یـې څنګـه کولـه ـــ بـس د اور نـه ډك یـو نظـر بـه یـې پـه ملنـګ باچـا واچولوـــ چې هغه به لیدلی هم نه وه ـ هغـه خـو بـه پـه هاغـه سـرور کې نشه وه چې لږ مخکښې به یې ترلاسه کړی وه ـــــ

***

د زېبو ارمان اوس د مشال کامیابي او واده وه، د هغه په سر د واده د سهرې وه . هغې ته یوه جینۍ هم د مشال د جوړښت نه ښکارېده . د چا به اونه لنډه وه د چا به پوزه سترګې د خوند نه وو. زېبو ډېر وخت د مشال نه پټه پټه جینکو پسې وګرځېده خو د مشال مناسب جینۍ یې چرته هم په نظر رانغله ـ ځان له دې خپله خوښه کړې . . .!! یوه ورځ یې هم دغه فېصله وکړه چې د مشال د ژوند او خوښې اختیار به هغه ته په لاس ورکوم ــ!! او چې دا فېصله یې مشال ته واوروله نو مشال ډېر حېران شوــ!! مورې !! زه به ستا په خوښه واده کوم ــ!! هغه د مور په غاړه کې دواړه لاسونه واچول ـ نه بچی!! دا واك دې ستا وي ــ!! ته چې هرڅنګه جینۍ خوښوې زما به خوښه وي ـــ !! هغې مشال په تندي ښکل کړو. مورې !! مشال ورو غوندې زېبو ته نور راجخت شو او زېبو پوهـ شوه چې مشال ورته د زړه څه پټه خبره کوي . . . . . . وایه زویه !! زه اورم ـ زېبو اوس مسکۍ مسکۍ مشال ته کتل ـــ او بیا مشال د زړه خبره خپلې مور ته وکړه ـ زېبو په کړس کړس وخندل ـ نو لکه زما بچی ماشاء الله دومره لوی چې ماله یې اینړور هم

کتلې ده ــ هغې بې اختیاره دنګ لوړ لکه د چنار مشال خپلې سینې ته راجخت کړوــ او په وړمبي ځل په دې حېرانه شوه چې د مشال اونه یې د ځانه دنګه لیدله هغې بیا بیا مشال ته کتل او لکه د ګل ورته په کتو مسکۍ مسکۍ کېدله ـــ من من غټېدله ــ!! خو مشال هم نن لکه چې د خپلې مور سره د خپل ژوند د دې فېصلې پخلی کولوـــ مورې !! تا به زر بوځم چې ته یې ووینې؟ او زېبو یو ځل بیا په خندا شوه ـــ ښه بچی !! زر به ځو ـــ زما هم خپله اینړور لیدل ډېر ارمان دی ـــ مشال د اطمینان یوه ساه راښکله ــ

***

خدای خبرولي نن زېبودخپل مشال میني ته غلي ولاړه . د هغې خلي، پوزې، سترګو ته يې په يومخ کتل . هغې ته دا نخښې ډېرې اشنااشنا ليدی شوې په دې نخښودهغې ډېر سود کېدو۔ زېبونازکه سپوږمۍ . . ځان ته کلکه راترغاړه ويسته ـ مشال او سپوږمۍ . . ډېره ښکلې جوړه . . بالکل د هم داسې اینړوارمان مې کړی وه . . بچی!! ډېره خوشحاله یم چې تازماپه زړه کې پټ خپل ارمان پېژندلی هم وه . هغې د مشال د خوښې ډېره ستائينه کوله ــ او سپوږمۍ د حيا نه په ولاړه ولاړه داسې راتولـه وه چې د سترګو په بلو يې ګېدۍ ګېدۍ بانه د حيانه نه پورته کېدل . دپوهنتون لويه دنيا د دوي په تماشه وه ــ سپوږمۍ په رښتياسپوږمۍ وه، په زمکه راښکته شوې سپوږمۍ، خوزېبواوس بيادخپلوسوچونواوفکرونوسره په انګته وه دهغې دننه يوناقلارې راپورته شوې وه ــ يوې تلوسې کلکه رانيولې وه ـ داسترګې دچاپه شان دي؟ اوبياچې سپوږمۍ دخبرو لپاره شونډې پرانستې . . ترورجې تاسوراځئ . . نو زېبو ته داغږهم ډېراشنااشنا ښکاره شودهغې په غوږونوکې دتېر وخت د اوازونوغږونو. . يوشور راتلو . . . خو هغې په يو غږ پسې ورستو ورستو بيا بيا کتل ــ يوه څهره د هغې د سترګو مخې ته بيا بيا راتله ــ او زېبو په سپوږمۍ پسې روانه شوه ــ

***

ملنګ باچانن سم با چاوه ـ د هغه دعمرونو لوی خواهش نن ترسره کېدو ـ د لرې کلي نه یو سپین ږیري بوډا ورته ډېرې ورځې پس خپله وړه تنکۍ لورنن لاس نیولې راوستې وه ـ بابا! ستا په دعا خدای جکه جوړه کړې ده ـ په دې به د پېریانو غوټه ډېره راتله اوس ښه ده ـ ماپه زړه کې داسې منلې وه چې که لور مې خدای د دې غوټې نه خلاصه کړه نودابه د خدای په رضا په شکرانه کې بابا له ورکوم، نن مې خپل لوظ ترسره کړو تاته مې راوستې ده دا اوس ستا ده چې که ته یې خپل هر مرید ته په نکاح ورکوې ـ بوډا لاسونه جوړه کړي رانسکور ولاړ وه ــ او ماشومې د ویرې یوخوا بل خوا کتل ــ ملنګ بیا یوځل د خپل لرلي عادت ترمخه د پټهو سترګو د رؤ نه د ماشومې مخ او بدن ته نېغ نېغ کتل ـ ـ د جینۍ د مخ کړه وړه هم ډېر ښه وو او د سینې باغ یې هم ګل شوی وه!! جزاك الله ـ ـ حق الله ــ ـ ملنګ باچا چغې کړې اودماشومې نه وارخطاشو ـ ـ د بوډا پلار نه یې کلك لاسونه راچاپېره کړل ـ ـ بابا کور ته ځو ـ ـ ـ هغې په ویره د پلار مخ ته کتل ــ نه لورې ! اوس به ته دلته یې د باچا سره ـ ماشومه پړینګ چې په ژړا شوه ـ ـ ـ او پلار یې د تګ لپاره ځادر په اوږه سم کړو ـ د جینۍ لویو لویو چغو دنیا ورانوله ـ ـ ـ بابا ـ ـ ـ بابا ـ ـ ـ خو ـ ـ ـ د باچا یو مرید ډېر په تادۍ ماشومه لاس نیولې دننه بوتلې وه ــ

***

زېبوته ټوله شپه دسپوږمۍ مخ اوکړه وړه رایادېدل ــ هغې به سترګې د خوب لپاره بیا بیا پټولې خو خوب یې د سترګونه ډېرلرې تلی وه ــ دهغې دفکرپه ککوړي کې د سپوږمۍ دمخ اوکړووړو ستن انښتې وه ... ځکه خو بیابیا یې سترګوته هاغه څهره راتله ... دډېرو ګمانونو سره .. د تېر وخت د تصویرونو سره ... یو تصویر چې د هغې د زړه او د خیال نه ټول عمرهیڅ یوې پېښې نه وه بهرکړی چې د هغې د یادونو او ژوند سره یې سفر کړی وه ــ چې د هغې په زړه بیا بیا راوربېدو ـــ او بیا د سپوږمۍ اواز لکه چې دې اواز هغه په خپل جادو کې راګېره کړې وي ـ لکه چې د دې خوږلت په هغې د شهدو باران کړی وي ـ هغې ته هرڅو که د نن شپې بې خوبي ډېره محسوسېده خو د هغې په زړه کې د ماشوموالي یوه مینه یې راژوندۍ کړې وه ــ هاغه مینه چې د ډېرو ترخو پېښو او حادثو سره هغې بایېللې وه ـــ نن یې د سپوږمۍ په څهره کې خپله مینه لیدله ... خپله ورکه مینه ـــ! هغې ته د مشال مینه هم رامخې ته شوه ـ مونږدواړه په یوه څهره څنګه

مئـين اوختوـ . ؟ زېبوپـه دې خيالـل د ځـان سـره مسـكى، شـوه . خداى خبر چې د مشـال دسبق په سرته رسېدوكې څـومره وخت وه؟ هسې نه سپورږمى، څوك وانخلي له مونږنه ـ!! هغـه بـه دې ويرې ډېره نـاقلاره كـړه ـ زه بـه يـې زر د خپـل مشـال ژونـد تـه راولـم ـ هغـې پـه يـو عـزم سـتركې پټـې كـړې . . . او د خـوب خوږې دنيا ته ورغله ـ

***

د ملنګ باچا په دعا که چا د زړه مرادونه موندل او که نه خو د ملنګ باچا د خپل زړه غوښتنه ترسره شوې وه ــ یوه داسې جینۍ یې کور ته راغلې وه چې لا یې د بلوغت په درشل پښه هم نه وه ټینګه کړې . د کچه عمر ښائسته وره جینۍ اوس د ملنګ باچا جائداد وه ــ نصیبه چې د خپل نصیب په داؤ چا ګټلې وه ــ د ملنګ باچا د زیړه زیړه لویو ګڼو سپینو تورو ګډو وډو وېښتو . . . د لویې ږیرې . . . سرو سرو سترګو او د زیړ زیړو غاښونو نه به ډېره ویرېده ــ د ورځې خو به ملنګ باچا په خپله دېره کې د ګڼو خلکو ترمینځه ناست وه خو د شپې به د نصیبې خوا له راغلی وه ــ لرې لرې به د سپو د غپلو اوازونو نصیبه ویروله . . . خو اوس به هغه د یو بل ځناور وحشي غاښونو، تېرو پنجو او نوکارو هم غوڅوله ــ د هغې د معصوم زړه دننه جهان به لکه د زلزلې په لړزان وه ، د خوبونو د خیالونو دنیا به پرې رانسکوره شوه . . . او چې کله د دې ځناور دوو غټو سترګو په ډېر هوس د هغې د نازك بدن نه خپلې کلکې لکه د کاڼو لېچې راتاؤ کړې . . . د سینې تور

خیرن او کلك تامبو به یې پرې راپرېوتو نو د هغې د احساساتو دنیا به د ویرې نه په خوب اوده شوه ــ بس اوس به دوه بوږنېدلې سترګې پټې رڼا کېدې ...او بیا به د هوس غلام ورو ورو د هوس د بامه راغورځېدلی وه ...د ماشومې نصیبې ساګانې او سلګۍ به ډېرې بې کوره وې ــ زه خپل بابا ته ځم ــ خپلې ادې ته ځم ــ ماشومې به په سرو سترګو ژړل ـ هغې به په خپل مخ لاس بیا بیا وهلو ــ لکه چې هغې خپله ورکه څهره لټوله ــ د ټول بدن تماشه به یې لکه د ویر او ماتم په څیر کوله ــ هغې ته د خپلې مور ډېرې خبرې رایادې شوې ــ هغې به خپله نازو لې چېلۍ روزانه غره ته څرولو له بوتلله ــ او چې د تورو تورو وېښتو غبرګې کونځۍ به یې په تور لېلني څادر کې کلکې پټولې نو د خپل پلار د نسوارو په ډبې لګېدلې شیشه کې به یې بیا بیا کتل ــ د ځان سره به مسکۍ مسکۍ کېدله ــ او ادې به یې د منداهو په لاس تکې سرې خاورینې کټوۍ ته ناسته وه شوملې به یې شاربلې ــ ویړکي پام کوه ــ!! نصیبو به په ترپکو ترپکو چېلۍ روانه کړې وه ـ کچې ـ کچې ـ ـ او مور به د هغې د نوي پېغلتوب ویرې واخسته ــ د نصیبې په زړه کې به د خپلې ګرانې ادې خبره ډېره اوړېده راوړېده هغې د پردي نارینه څنګ ته نه تللو خبره د ادې نه ډېره اورېدلې وه ــ د پردي نارینه څنګ ته تلل ګناه ده ــ او دغه د ګناه او عذاب ویرې خو د اولس خان نه هم په څنډه ساتلې وه چې روزانه به یې ورسره په غره کې سترګې څلور کېدلې ــ څنګه په مینه مینه به یې ورته کتل ــ کله به په یوه بهانه د نصیبې څنګ ته رانږدې کېدو کله په بله ــ خو نصیبې اولس خان یو پردی نارینه ګڼلو ــ اولس خان هم د څوارلسوپنځلسو کالو مضبوط ښائسته زلمی وه ــ د چېلو یوه لویه رمه به یې روزانه دې ځای ته

راوستله ـ د نصیبې ښائست او پتې مینې د هغې ځنګ ته لېوالې کړې وه ــ خو... "ادې مې یائې ته پردای ویړکی یې ـــ"
نصیبې به زر مخ په تور څادرګې کې پټ کړو ـ او اولس خان به غلی د هغې د ځنګ نه روان شو خو خپل پرېښی زړه به بیا بیا وروستو په کتو مجبوره کولو ـ نصیبې به هم په اولس خان پسې تر لرې لرې کتل ــ د زړه په درزا کې به یې د هغه د پټې مینې یوه کونتره ناسته لیدله ــ!! خو د ادې د خبرو د ویرې به په مخه روانه کړه ـ!! او بیا هم دغه ویره وه ... د هغې معصوم خواهشات وو د هغې ارمانونه او احساسات وو ـ د اولس خان پټه مینه وه چې نصیبه یې د یو ښائسته ذهني کېفیت ښکار کړه ــ اولس خان د هغې په خوبونو هم قبضه کړې وه په خوب کې به هغه اولس خان سره ډېره لرې لرې ګرځېده ـ خو هرکله چې به اولس خان په خوب کې د هغې ځنګ ته ډېر رانزدې شو دومره نزدې چې ..... د هغه ساګانې یې په خپل مخ محسوسولې، نو د اولس خان تودو تودو ساګانو هغه هم ډېره نشه کړه او بیا به هغې ته خپله ادې مخې ته ودرېده ــ هغه وویرېده او چغې به یې کړې ... خو په خوب کې دغه رنګ چغې او ویرېدل د نصیبې اوس برخه وه ـــ خوبونو به هغه ډېره په لړزان کړې وه ـ خو هغې چاته هم د خپل زړه خبره نه شوه کولې ـــ او داسې یې بابا هغې ته د پېریانی نوم ورکړو او خپله نصیبه به یې په دم درود او باباګانو ګرځوله ـــ خدای خبر چې کله یې ملنګ باچا ته راوستې وه ـــ نو د نصیبې پېریانو هغه لړه پرېښې وه ـــ او د نصیبې د بابا اوس دا کلك یقین وه چې د ملنګ باچا دم او دعا د نصیبې نه پېریان پاڅولي دي ـــ او دا یې په زړه کې کړې وه چې په شکرانه کې به خپله دغه لور ملنګ باچا ته ورکوي ــ !! اوس نصیبه د ملنګ باچا د کور جاګیر وه ـــ خو

هر ځل به د ملنګ باچا د هوس ناکې غوټې نه پس به نصيبو خپل مخ او څهرې ته بيا بيا کتل... لکه چې هغې خپله ورکه څهره لټوله... خو د هغې د مخ نوکارې نوکارې شوې څرمنې به د درد يوه څړيکه د هغې په زړه کې راوچته کړه ــ هغې ته به د ملنګ باچا د هوس ډك نظر هر وخت کتل ــ!! اوس هغه هم په دې پوهـ وه چې دا يې نصيب دی ــ هم دغه يې کور دی ــ!!!

***

مشال په دې ډېر خوشحال وه چې زما خوښه مې د مور خوښه ده . د هغه دا هم زړه وه چې ډېر زر د سپوږمۍ کورته خپله مور په جرګه بوځي او د سپوږمۍ لاس وغواړي ـــ خو لا يې د اوچتو زده کړو اخري کال وه او دا کامل د هغه او د سپوږمۍ ترمينځه پروت د ډېرې لويې فاصلې په څير هغه ته ښکارېدوـــ !! هغه د مور ټولو خوبونو ته کتل ـــ پلار خو د هغه د ژوند نه د خپل نوم او وجود څادر ډېر پخوا راټول کړی وه ـــ هغوي يې په ډاګه پرېښې وو ـــ د مور په دنيا دولت يې پلار خپل دواړه لاسونه ډېر مخکښې پاك کړي وو ـــ او دې تجربې يې مور ته لوی سبق ورکړی وه ـــ هغه د خپلو لاسو پښو د ګټې سره د خپلې مور د خوبونو تعبير جوړېدل غوښتل . په خپل برکت به خپله سپوږمۍ خپل کور ته راولم ـــ د پلار د لاسه ورته پاتې د يوې دشمنۍ بد يې هم په يك

یواځې سر هوار کړي وو ـ او د مور ډېر دولت یې په روغه کې ورکړی وه ــ د روبینې ورونو یې په پلار د مرګ دعوه کړې وه ـ او دلته به قانون ته د پلار په ځای دې ولاړ وه ــ ډېرې سختې خو پرې دغه دشمنۍ هم راوستې وې ــ اوس یې ایله ترینه ساه اخستې وه ــ د روبینې خله یې ډکه کړې وه ــ د وخت د ډېرو سختو او کړمو تاریخ یې ټپ کړی وه ــ بس اوس یو ارمان ته ژوندی وه ــ خو زیبو ډېره ګډه وډه وه ـ هغې د اقبال د ژوند اوس هم خبر غوښتو ــ د اقبال د راتګ هیله یې ژوندۍ ساتله ـ ښتنه وه ـ د اقبال کره یې هېر کړي وو ــ خو په اقبال چې د روبینې د لاسه څه تېر شوي وو هغه یې یاد وو ــ د اقبال سره لرلې پټې همدردۍ به هر وخت ناقلاره ساتله ــ د زیبو دا هم خیال وه چې په اقبال د حالاتو د لاسه ډېرې سختې تېرې دي اوس به زما سره په خپلو کړو ستومانه دي ـ که د پښېمانۍ سره زما څنګ ته راغلو زه به یې خامخا بخښم ــ خو هغې ته څه پته وه چې هغه خو په هر حال کې د خپل زړه دنیا اباده ساتي ــ!! د اقبال ډېرو نخښو ته به یې پټ پټ ژړل ــ د مشال نه به هم ویرېدله، ولې چې د مشال په زړه کې یې د پلار لپاره هیڅ ځای نه لیدو ــ خو د مشال د واده کوېژدن په خوشحالۍ کې دې اقبال نه وي زیبو دا کله زغملی شو؟ بس د اقبال څه درك یې نه لرلو ــ خو دا یقین یې وه چې هغه ژوندی دی ــ او په دې طمع هم وه چې هغه به خامخا راځي ــ بل خوا یې چې د کله نه سپوږمۍ لیدلې وه ــ د هغې مخ او کړو وړو ورته د خپل ژوند د ماضي د ګوټونو

نـه نعـرې وهلـې ـ هغـې دا هرڅـه یـو خـوب ګڼلـو، یـو خیالـ ـ ـ ـ وخت او زمـانو خـو د ژونـد د تېـر ژوندپـه ټولـو هیلـو او حوالـو لوبې کړې وې خو خدای خبر ولـې د سـپوږمۍ سترګې او غـږ یې خپله یـوه حوالـه ګڼلـه ــــ خـو سـوچ او فکـر بـه یـې پـه ځـای ودرېدوـــ!! دا ماتـه د چـا پـه شـان ولـې ښـکاري؟ او زېبـو د خپلـې دې پوښـتنې د جـواب لپـاره د مشـال د نـوم جرګـه د سپوږمۍ کور ته روانه کړه ـــ!!

***

د نصیبې ژوند اوس په یو تور کوهي کې وه ـ هغې ته دا هم نه وه معلومه چې د ملنګ باچا سره یې نکاح شوې ده او که نه دمال غنیمت په توګه ترېنه ملنګ باچااستفاده کوي ـ هغې هم د خپلې دې لرلې پوښتنې جواب غوښتو ـ او دا ځل چې د ملنګ باچادهوس سترګې بیاسرې شوې ـ ـ نونصیبه سمدستي دهغه مخې ته ودرېدله ـ!! ملنګ باچاته یقین نه راتلو ـ ـ هغه سترګې ځمبولې ـ ـ نصیبه یې دلاسه ونیوه اوبیا ـ ـ دهغې حوصلې هغه جوابي کړه ـ ـ ـ د هغې څهره بیانوکارې شوې وه ـ ـ ګرېوان یې تارتار وه ـ ـ ـ څو سلګو یې په شونډو سر وخوړو ـ ـ ـ سترګو کې راغلې اوښکې یې دخپل حلق نه تېرې کړې ـ ـ ـ!! اوس خوملنګ باچاوهل ټکول هم کول ـــ او چې نصیبې به ورته ووئیل چې نن ناجوړه یم نو د هغه وجود به اور واخستو ـ ـ ـ دا په کې لا چا راوستي ـ ـ ـ !! وهل خوړل ـ ـ ـ خپلې اوښکې څښل ـ ـ ـ او پانې پانې کېدل اوس د نصیبې نصیب وه ـــ ملنګ باچا نصیبه په نصیب موندلې وه ـــ هغه د نصیبې د رضا ساتلو لپاره اوس د نکاح لاره وکتله ـــ!! نصیبه نن ډېره خوشحاله وه ـــ د هغې د زړه نه د اولس خان مخ او تصویر اوس ورو ورو په وراني ووــ ملنګ باچا ورسره خپله ملنګي پرېښودله ـــ او دواړه یو بل ځای ته روان ووــ د ملنګۍ کند کچکول چې نن هغه څنګه د ځانه اخوا کولوــ نو هغه ته رایاد شول چې هغه اقبال ووـــ او د هغه په ژوند کې زېبو او مشال هم راغلي ووــ خو اوس هغه د خپلې نصیبې وه ـــ دا کور ورکوټې دنیا وه وه نصیبې په خپلو لاسو

سینګار کړو ــ اقبال څو جوړې جامې هم نن نصیبې له راوړې وې ــ نصیبه خوشحاله وه ــ او بیا داقبال په نکاح کې راغلې وه ــــ اوس د اقبال کواره بیا د مخکښې په شان جوړه شوې وه ــ اقبال به هر وخت نصیبې ته دا خبره کوله ــ ستا لپاره مې هر څه پرېښودل ـ ـ ـ ته دې هم مور و پلار مه یادوه ــ بس دا دې کور دی او زه دې خاوند ــ نصیبې نور څه غوښتل اوس خو به اقبال ډېر سینګار کړی ګرځېدو ـ ـ ـ وخت خو یې په ځوانۍ لوبې کړې وې خو د هغه رنګ جوڅه اوس هم بده نه وه ــ بس که د لاسه یې څه تلي وو نو د ملنګۍ ګټه او پېسې ـ ـ ـ خو د هغه سره دومره مال راجمع شوی وه چې پاتې عمر یې پرې تېرېدی شو ــ د نصیبې وجود او ژوند ورته یو نوی سرور ورکړی وه ـ ـ ـ اوس د نصیبې په داسې صورتحال کې څه خاص رد عمل نه وه هغې به هغه څه کول څه چې به اقبال وئیل ـ ـ اقبال هم نصیبه اوس په نورو نورو لذتونو پوهـ کړې وه هاغه عمل چې نصیبې به ترې چغې وهلې ـ ـ ـ خو اوس به یې خپل تهول ځان په ډېره مینه اقبال ته سپارلو ــ د اقبال ژوند او احساسات په ځای شوي وو ـ خو کله کله به نصیبې چې په غور سره خپل عمر اوداقبال عمرته وکتل نو هغې ته به بې اختیاره اولس خان رایاد شو ــ هغه به یې اوس هم د غره په لمن کې د خپلې رمې شړونکی شپونکی لیدو ــ اوس به د هغه په شپېلۍ کې د ځوانۍ د یوې سندرې سوز ژړېدو هغې به دا ګڼل چې اولس خان دا شپېلۍ زماپه یاداومینه کې غږوي داسندره یې زماده ـ خو زر به د اقبال څه خبرې لکه چې هغه دغرق خوبه راویښه کړه ـ ـ یو داسې ځای ته کډه نه وړو چې دشین غره لمنه وي ته به هم په چېلوپسې روان یې اوزه به هم خپله چېلۍ څروم ـ!! هغې نن د اقبال سره د خپل ورك ارمان خبرې کولې ـ اقبال به هغې ته نېغ نېغ وکتل ـ اوس داقبال لپاره

يوه ښځه وه ـ عامه ښځه چې دهغه کور پرې اباد وه ـ اقبال ته هاغه ورځې رايادې شوې چې نصيبه ورسره په نکاح رسېده ـ دهغې سره نزديکت په دغه ورځوکې ډېرد خوندوه ــ د هغې بيابيادملنګ باچادلاسونودحصارنه تېښته يې هم د خوند وه ــ دهغې په چغه به يې زرد هغې په خله لاس کېښودونصيبه به غلې شوه اوبيابه ملنګ باچادخپل هوس سيندته ورودانګل ـ خواوس دنصيبې هاغه لاس پښې وهل نه وو ـ دهغه نه به يې منډې نه وهلې ــ!!خوملنګ باچا چې دکله نه داقبال دکوارې زړه جوړه په غاړه کړې وه نونصيبه به ورته په کتونه مړېده ـ خود اقبال دننه يوسړی اوس هم دهوس غلام وو ـ په دې حقيقت هم خبر وه چې کله وخت نصيبه د ده لپاره ـ ـ د ده په مقام ودروي ـ ـ ـ نوايا ـ ـ دنصيبې غوښتنې به اقبال پوره کړي؟؟؟ په دې احساس هغه ته چاپېره ژوند د هغه په مرۍ ورو ورو زور کولو ــ!!

***

د سپوږمۍ کور د ښار نه لږ لرې په یو کلي کې وه ـ کلی ښه اسوده وه ـ د کلي شینکي او اونو بوټو د زیبو خیالات ډېر شنه کړل ـــ د هغې په خیال کې اوس هم سپوږمۍ مسکۍ ولاړه وه ـــ خو د زیبو فکر هم هاغه شان په یوه نقطه کې ګېر وه ـــ د سپوږمۍ مخ سترګې او غږ ـــ نن به هغې د خپلې تلوسې ذکر خامخا کولوـــ د سپوږمۍ کور رانزدې وه ـــ مشال په مزه مزه ګاډی روان کړی وه ـــ د مور توجه به یې بیا بیا ځان ته راړوله ـــ خو زیبو ډېره لرې تلې وه ـــ د هغې د فکر ټولې وزرې د سپوږمۍ د مخ سترګو او اواز په اسمان خورې شوې وې ـــ موري ـــ!! تاسو سره ستاسو مشال هم دی ـ مشال په ډېره مینه د خپلې مور خوا ته وکتل هنځ؟؟ او زیبو په خندا شوه ـ د سپوږمۍ د کور په درشل زیبو ایله پښه ایښې وه ... د هغې زړه نن خدای خبر ولې بې واره بې واره درزېدو ـــ په هغې هاغه احساسات هډو ښکارېدل نه کوم چې د زوي لپاره د جینۍ د کتنې په موقع د یوې مور وي ـــ! هغه خپله هم ډېره حېرانه وه ـ او چې څنګه هغې د کور په انګړ کې قدم کېښودو ـــ د یو مناسب کور چې د نفاست او سلیقې هنداره وه ـــ مخامخ په دالان کې د بُرجۍ سره ولاړې یوې درنې خوږې ښځې چې د زیبو د عمر به وه ـ هغه په خپله مسکا کې راټوله کړه ـ او بیا څو قدمه د هغې د هرکلي لپاره د دالان نه رابښکته شوه ـ په زیبو خو لکه چې سر وچورلېده ـ په ځای داسې ولاړه پاتې شوه لکه چې چا ترېنه ساه ایستې وي ـ اُف!! زیبو زر د دالان ولاړه بُرجۍ په دواړه لاسه ونیوله ـــ خو د زیبو نه زیاته

حېراني خو د دغې ښځې د مخ نه هم ښکارېده ـــ تت ... ته ... ګورګوره نه يې ... زېبو د هغې مخ اوس د نزدې نه ليدو ... او د زېبو د دې پوښتنې سره ګورګوره هغې ته ورترغاړه وته ... وئي زېبو !! ته؟ او دلته؟ دا زه څه وينم ... دواړو يو بل ته غېږه ورکړې وه ـ خو د لږ وخت لپاره په ولاړه ولاړه دواړو د يو بل په سترګو کې وکتل ـــ تېر وخت لکه چې بيا په دانګو راغلی وي ـــ!! ګورګوره او زېبو ... د ماشوموالي دوه همځولې، دوه ترلې، ... چې د عمرونو ډېره برخه يې د مشرانو د تربګنو او دښمنو د لاسه لرې لرې تېره کړې وه ـــ خو بيا يو دور يوې پېښې دواړه هم داسې د يو بل همځولې سهېلۍ ساتلې وې ـــ په لارو کوڅو کې يې يو ځای منډې وهلې وې ـــ خو بيا د وخت او حالاتو د لاسه د يوې بلې شرمناکې پېښې د يو بل نه د تل لپاره شوکولې دي ـــ زېبو ته چې خپل مشر ورور طاهرشاه ناڅاپي وژنه رايادہ شوه نو دا وخت د هغې په زړه يو ځل بيا د هاغه لوی غم ورغلي زخم خله وازه کړه ـ د هغه په وژلو کې خلکو د ګل پاڼې او شفيقي لاس يادوه ـــ او د موقعې د شواهدو ترمخه دا خبره په دواړو ثابته شوې هم وه ـــ خو د ډېر وس باوجود د دواړو درك نه وه لګېدلی ـــ او بيا زېبو ته د ګل پاڼې متېزتوب د يو کسبګر سره د تښتېدو پېښه هم رايادہ شوه ـــ وخت ډېر زخمونه ټکور کړي وي ـ خو کله کله هم د وخت د لاسه ټکور شوي زخمونه ... ورغلي پرهرونه بيا تازه شي ـــ دا حال که د زېبو وه نو د ګُرګُرې هم وه ـــ دواړو خپل غمونه ډېر وخت وژړل ـــ سپوږمۍ په دې نوې اتفاق ډېره حېرانه وه بيا بيا يې کله د مور او کله د زېبو مخ ته کتل ـــ او بيا ډېره موده پس ګورګوره او زېبو دواړو يو بل ته د مودو او زمانو قيصې کولې ـــ چې د ګل پاڼې په ناولي قدم مونږ د شرمه چرته لرې کډه يوړه نو

مور او پلار مې د تهمتونو ژوند نه شو کولی ځکه خو رانه دواړو پرله پسې سترګې پټې کړې ــــ زمری ورور مې د غیرت او پښتو د لاسه په اور کې سوزېدو خو د هغه په پښو کې لویه زولنه زه وم ــــ که زه نه وی نو هغه به د زمکې د تل نه ګل پاڼه او شفیقی راویستې وو او په ګولو به یې ساړه کړې ووـــ دغه وخت زما لپاره یوه کورنۍ راوچته شوې وه چې زمري ورته ډېر په سادګۍ زما لاس ورکړوــ ننګیال په رښتیا د ننګ او ناموس یوه نمونه وه ـ زما نه یې په خپله مینه هرڅه هېر کړل ــ د زمري پښه خلاصه شوه او په دواړو پسې ووتو ــ ګُرګُرې په دمه دمه خپله د ژوند کیسه کوله ـ او زېبو د ګُرګُرې د ژوند قیصې ته غوږ غوږ وه ــــ سپوږمۍ د مشال د خوا نه نه خوزېده ولې چې ګُرګُرې په ډېره مینه مشال او س خپل کور ته رادننه کړی وه ــ ډېر وخت یې د خپلې سینې سره جخت کړی وه ــ بیا بیا یې ښکلولو د دې وخت د خوشحالو او غمونو کېفیت څه ډېر عجیبه وه که یو خوا ډېرو مئینو یو بل په مودو او زمانو پس راپېدا کړي وو نو بل خوا دوه میین زړونه هم اوس داسې بې واره بې واره درزېدل لکه د ژوند په دې ښکلې او حېرانونکې پېښه یو بل ته ډېر رانږدې شوې وي دومره نزدې چې روحونو او زړونو یې هم د یو بل سره د نزدیکت قیصې شروع کړې وې ـ نن د دې ټولو مئینو په زړونو هرڅو که زاړه پرهرونه لکه د پرانستو شونډو بیا غوړېدلي وو خو د ژوند ، د مینې او د زړونو د قربت یو لاژواله احساس پرې تودې پهې هم لګولې ــ دا وختونه ډېر ښکلي ووــ زېبو او ګُرګُرې بیا د مینې جهان جوړ کړی وه د خپلو قیصو سره د خپلو یادونو سره یې د دې وخت د لمحو په فراخه مېدانونوــ او د مینې کوڅو کې منډې وهلې ـــ کله به یې د مشال او د سپوږمۍ د نومونو لولکۍ

رانیولې ...او کله به زېبو د اقبال د نامې په یو رنګین پتنګ پسې د کوټې بام ته ورختله ـــ!! د یادونو په دې جنج کې به یې کله مایوسه او خفه خفه وران کاری زمری لیدلو ـ او کله طاهرشاه او ظاهرشاه ـ خو چې ځنګه به د یاد ستنه د ګل پاڼې د نوم حد ته راورسېده ـــ نو زېبو او ګورګوره به غلې شوې ـــ یوه شېبه به دواړو سرونه ټیټ نیولي وو ـــ خو بیا به د مشال او سپوږمۍ د پستو پستو لاسونو احساس د دواړو ټیټ سرونه په ډېر ویاړ راوچت کړل ـ د دواړو جوړه ډېره ښائسته لکه چې خدای د یوبل لپاره پېدا کړي وو ـــ ګرګرې خپله پاتې کیسه په لنډو ټکو کې پایې ته کړه ـ زه په خپل کور کې ډېره اسوده وم ـــ خو بیا خبر شوم چې زمري خپل ارمان سرته کړی وه ـ شفیقی او ګل پاڼه یې خپل انجام ته رسولي وو ـ خو ـ د ګرګرې مرۍ د اوښکو نه ډکه شوه ـ په سترګو پرتو تورو چشمو یې د سترګو حال نه شو ښکاره کولی خو اواز یې ډك ډك کېدو ـــ زمري هم ځان ویشتلی وه ـــ او داسې لکه چې د یوې کورنۍ غمونو ته ته یواځې پاتې شوې د بلې غمونه ماته راپاتې شول ـ خو د ننګیال مینې زه د غم لاسو ته نه یم ورکړې .د ژوند په چمن کې مې پرله پسې ځلور ګلونه وغوړېدل خو شکر ټول د خپلو خپلو کورونو شوي دي ـــ دا یو پاتې ګل سپوږمۍ ده چې ... د سبق او تعلیم ډېره مینه یې لرله نو د دې د ارمان د خاطره مو د ښار په یو پوهنتون کې د لویو زده کړو لپاره دېره کړې ده چې د مشال سره یو ځای سبق وائي ـــ د ګرګرې کیسه پایې ته رسېدلې وه ـــ د دواړو د ژوند قیصې د سپوږمۍ او د مشال بام ته رارسېدلې وې ـ وخت ډېر تېر شوی وه ـــ

***

اقبال د ژوند د یوې ډېرې عجیبه پرېشانۍ سره مخ شوی وه یوې ویرې یې د ژوند او اعصابو نه لاسونه چاپېره کړي وو۔ د نصیبې ځواني او پېغلتوب اوس داسې په درنجکو وه چې اقبال یې په رو ګودر نه پوهېدو۔ اوس به یې د نصیبې په ډېرو اشارو او نخرو سترګې پټې ساتلې ـــ د هغې شوخیانو ته یې ډېر نه کتل ـــ خو نصیبه ډېره بدله شوې وه ـ هغه اوس خپلې ځوانۍ د احساساتو او خواهشاتو یوې اوچتې بلۍ ته خېژولې وه ـ شپه ورځ به د هغې احساساتو لمبې کولې ـــ د اقبال ځواني خو کله خپل ماښام ته رسېدلې وه ـ د هغه بدن اوس د نصیبې د احساساو سیالي نه شوه کولې ـ هغه ته به خپل د ملنګۍ وخت او د نصیبې چغې نعرې او منډې رایادې شوې زړه به یې غوښتل چې یو ځل بیا هغه دور ته لاړ شي خو بیا به یې زر د خپله ځانه ماتې وخوړه ـــ زه که هر دور ته لاړ شم خو دا وخت او اقبال به راسره وي نصیبه به راسره وي ـ!! او بیا پرله پسې چې د نصیبې خواهشات به داسې راپارېدلي او لمبه لمبه پاتې شول ـ نو اقبال به د ځان سره ډېر ملامته وه د نصیبې سره به د سترګو لګېدو نه پاتې وه ـــ هغه به یې کله په یوه خبره غولوله او کله په بله ـــ خو نصیبه نه غولېده د هغې مخ به د قهر نه تك سُور وه ـــ اقبال که به ورستو ډېره نازوله خو هغه به ډېره نیمګړې وه ـــ په قهر به یې

د اقبال نه ځان راخلاص کړو ــ د هغې په سترګو کې به خپلو د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو یو جهان ډېر خفه خفه وه هغې ته خپله ځواني او پېغلتوب بې معنې ښکارېدل ــ یو ځل به ورته بیا خپل تېر وخت رایاد شو ــ خپله نازولې چېلۍ یې په غېږه کې نیولې وه ـ کړه وړه د مستۍ نه به یې د غرونو په سر لکه د هوسۍ منډې وهلې ــ یو خوا بل خوا به یې اولس خان لیدلو ــ د هغه د مخ پلوشو به یې سترګې برېښولې ــ د هغه په وړاندې روانې د بیزو رمه به یې ډېر خوښېده ــ او بیا چې به اولس خان پټ د هغې په خوبونو کې راتللو ــ د یوې شپې لیدلی خوب یې رایاد شو اولس خان د هغې د خواهشاتو ترځنګ رارسېدلی وه، هغې هم د اولس خان سره د خپلې ځوانۍ او نزدیکت احساس شریك کړی وه ــ او چې سحر یې د خوبه سترګې پرانستې وې نو ډېره خوشحاله وه ــ د اولس خان نزدیکت یې ډېر وخت احساسولی وه ـ! خو اوس اقبال د هغې مخې ته یو بې معنې تصویر وه ـ ګرځنده انځور ــ!! او بیا هغې یوه فېصله وکړه ـ!!!

***

زېبو ډېره غلې غلې وه ــ ژوند هغه په یو داسې مقام ودرولې وه ــ چې یوخوا یې د مشال مینه وه ــ او بل خوا یې دشمن . . . !! خو دا څنګه دشمن دی چې زما د ژوند او ماضي ډېرې حوالې ورسره تړلې دي . . . او بیا د ټولو نه لویه خبره . . . د هغې خپل ارمان د مشال د واده . . . !! د هغې مخې ته ډېر مشکلات راغلي وو ــ هغه د یو نه هم نه شوه تېرېدلی ــ ایا زه د خپل زوي د خوشحالو قاتله جوړېدې شم ــ؟ ایا زه د خپل ورور د وینې سره بې ننګي کولې شم ؟ ایا زه د خپل ارمان نه پښېمانه اړولې شم؟؟ اف خدایه!! دا دې په کوم ازمېښت کې واچولم ــ هغه د ځان سره لکه د اور غرغنډه کېدله ــ او کله به د خپلو احساساتو په بڅرو لکه د ایره خول پرېوته ــ لکه د اوبو به پرې توې شوه ــ ګړګړې !! ته چرته وې؟ ستا د خور د لاسه زما بې ګناه ورور وینې وینې تلی دی ــ!! زه به هاغه وینه څنګه بخښم ؟؟ هغه به د کرکې نه ډکه شوه ــ د هغې زړه نه به میني کډه وکړه ــ!! د غېرت او ننګ جهان به یې راولړزېدو ــ خو بیا به یې د مشال سترګې سترګو ته راننوتې ــ اف!! هغې به زر خپلې سترګې پټې کړې ــ!! مشال اوس د مور په احساساتو پوهېدو ــ هغه ته د خپلې مور

قربانۍ يادې وې ـ د هغې د سختو تاريخ يې هېر نه وه ــ! هغه هم يوه فېصله وکړه د خپل ارمان نه د پښې اړولو فېصله ــ هغه ډېر خوشحال وه ـــ د ننګ غېرت او ناموس مخې ته د سپوږمۍ مينه هيڅ هم نه وه ــ هغه د خپلې مور ارمان په دې طريقه پوره کولی شو ـــ د خپلې مور د خوشحالو لپاره يې د خپل ماما د وينې د بدل اخستو اراده وکړه ــ!! اوس هغه ډېر مطمئن وه ـــ!! مورې !! ته ژاړه مه اوس زه يم ـــ!! او ته ګوره !! چې زه د خپل ماما د وينې بدل څنګه اخلم ؟؟؟

***

ننګیال د خپلې لور سپوږمۍ لپاره د مشال په شان زلمی غنیمت ګڼلو ــ هغه ډېرخوشحال وه ــ خو د جینۍ پلار وه نو په داسې موقع به د هلك د کورنۍ د اړخه د پېسو په طمع وه ـــ!! ګورګوره خو د لور ارمان د اوس نه په ګډا کړې وه ــ د کشرې لور ارمان ورته ډېر ګران وه ـــ بیا بیا به یې د خپلې همځولې زېبو ناڅاپي راتګ او د مشال رشته خپله خوش بختي ګڼله ــ!! څنګه راته خدای خپل زاړه مئین راکړل مشال خو یې د قدرت یو لوی انعام ګڼلو. د سپوږمۍ خوشحاله او مسکۍ لیدو ورته د نوو خوشحالو یو نوی جهان را ویښ کړی وه ــ!! په سپوږمۍ یې ډېر سبق وییلو خو دا ارمان یې هم ورسره ورسره لرلو چې سم دستي د خپل کور شي ـــ اوس به سپوږمۍ د هغې خپل خورئي ته ځي ـــ خپلې ترور کره به ځي نو دا اطمینان او خوشحالي د ګُرګُرې د سترګو نه لکه د شرابو څڅېدله ــ!! هغې د ننګیالی سره ټوله شپه په دې خبرو تېره کړه ـــ!! خپل ارمانونه به ټول په سپوږمۍ ترسره کوم ــ او دا به د زېبو د خاطره وي ولې چې ډېرې سختې یې لیدلي دي ـــ!! د ګُرګُرې په دې خبره ننګیالی په خوب خوب کې ګُرګُرې ته خبرې کولې ــ!! ښه .. ښه ... !! او هغه به په

خوب ورغلو ــــ د ګُرګُرې درې لوښه واده وې ... او څلورمه یې د ټولو نه کشره سپوږمۍ وه چې په مور او پلار هم ډېره نیازبینه وه ـ په مشرانو خوېندو هم او خپلو درېوارو اوښو باندې هم لکه د خور ګرانه وه ـــ! څه هم که د ګُرګُرې نارینه اولاد نه وه خو خپلو زومانو هغې ته دا کمی نه وه ورکړی او د مشال لپاره خو یې دا فکر لرلی وه چې دا به زمونږ او د زېږو په شریکه زوی وي ـــ!! ګورګوره هم په دې احساساتو کې د خوب غېږې ته ورغلې وه ـــ!!!

***

په اقبال خو رڼا ورځ لکه توره تیاره شوه ــ د هغه ټولې پېسې او د کور نور قیمتي سامان نصیبې تښتولی وه ــ نصیبه د اقبال د کور نه تښتېدلې وه ــ د اقبال په لاس پښو کې دم نه وه ــ هغه د شرمه چا ته هم دا نه شو وئیلی چې ښځه رانه متېزه تلې ده ــ بس په پټه خله یې د هاغه ځایه پښې راسپکې کړې ــ هغه ته د نصیبې غوښتنې رایادې شوې . . . هغه ته خپلې کمزورۍ مخې ته هم ودرېدې ــ وخت هغه څنګه لوبولی وه ــ داسې لکه هغه چې زېبو لوبولې وه ــ د هغې د مینې سپکاوی یې کړی وه ــ!! هغه ته ډېره ژړا ورتله خو هغه ژړلی هم نه شول ــ زېبو ورته مخې مخې ته کېده ــ مشال یې د سترګو نه نه اوړېدو ــ خو د خپلو کړو د لاسه یې د هاغه کور مخه نه شوه کولې ــ!! اوس هغه هرڅه د لاسه ورکړي وو ــ!! هغه د خپلو خواهشاتو نه وتلی وه ــ!! د خپلې مردانګۍ د ولاړ اس نه سر د لاندې راګوزار شوی وه ــ د خپل حرص او هوس د بامه پرېوتلی وه ــ اوس که د هغه د ژوند په لمن کې څه وو نو پښېمانۍ وې ــ ستومانۍ وې . . . !! هغه روان وه ــ خو دا ورته نه وه معلومه چې زه چرته ځم ــ یو بې لارې بې منزله مسافر چې وخت او خپلو حرصونو، خپلو طمعو . . . او خواهشاتو په یو پرله پسې زغل مجبوره کړی وه ــ هغه خپله سزا موندلې وه ــ د زېبو او د مشال سره د زیاتي سزا د هغې اخلاص پورې د

خندا سزا ــ د خپل عمل او خپلو کړو سزا ــ هغه یوې اوچتې غونډۍ ته ختلی وه ــ ښکته یې تور توري کندې لیدلې، لکه د تورو بلاګانو ــ هغه اراده وکړه ــ د دې ځایه دغه کندو ته ځان ګوزار کړه ــ!! هغه سترګې پټې کړې . . . په دې کندو کې توري توري اژدهاګانې یې وازه خله اوږې لیدې . . . لکه چې ده ته په طمع وي ــ نا . . ځان په دې تورو بلاګانو نه خورم لاخو ژوند کول دي ــ یو ځل . . . زېبو ته تلل دي مشال لیدل دي ــ د هغوي نه بخښنه غوښتل دي ــ په دې خیال هغه ورستو شو ــ او بیا په سترو سترو قدمونو د غونډۍ د سر نه راښکته شو ــ هغه ته دا هم نه وه معلومه چې دا کوم ځای دی؟ لکه هغه چې یو خوب لیدلو ــ یو سترې خوب ــ او بیا د لږ وخت لپاره هغه . . . په یو نوی اخلاص د خپل ژوند او زړه په وړمبي اخلاص هغه د لږې دمې لپاره په زمکه کښېناستو ــ!! او بیا چې د تګ لپاره د زمکې نه راولاړ شو نو د یو لاروي نه یې د لارې او ځای ځایګي تپوس وکړو ــ هغه د زېبو او مشال نه ډېر لرې وه خو د هغوي په لور یې خپل قدمونه اوچت کړل ــ

***

زېبو چې ناڅاپي ګورګوره د ننګیال سره په خپل کور کې ولیدله نو یو ځل یې بیا په سترګو کې وینو چپې ووهلې ــ څنګه د غم سېلاب یې په کور راختلی وه چې طاهرشاه یې په سرو وینو کې لت پت راوړلی وه ـــ!! که د ګل پانې لاس او صلاح په کې نه وې نو شفیقی یو غریب سړی وه هغه چرې هم دومره لوی ټوپ نه شو وهلی ــ زېبو دې خیالونو بیا ډېره زورله ــ ډېره یې ترخه کړې وه ـــ خو ګورګوره او د هغې د ژوند ملګری ننګیال ډېر ځیرك وو ـ هغوي د ډېرو ورځو نه دا خبره محسوسوله چې د زېبو ردعمل داسې کېدلی شي ــ په داسې صورتحال کې دا یوه قدرتي خبره وي ـ دشمن ته د انسان زړه دومره زر کله سپېندی شي دا خو ډېر وختونه اخلي ـــ!! ګُرګُرې اخر د زېبو نه د هغې د زړه خبره راوویستله ـ!! او زېبو یوه تېره چغه کړه ـــ هو!! هم داسې ده ... ته زما دشمنه یې ... زما د ورور د سر قاتلان یئ ... ما پرېږده ... د خدای لپاره زه به خپلو پرهرونو ته یواځې ژاړم ـــ ته بیا مه راځه ...!! زېبو به نور هم څه وئیل ــ خو ګُرګُرې او مشال دواړو ترینه غېږې چاپېره کړې وې ــ ګُرګُرې خو بیا بیا ښکلوله د زېبو نه ډېر ګُرګُرې ژړل ــ!! ګوره !! زېبو ته ګرَمه نه یې ... خو زما څه ګناه وه ــ زه او ته خو دومره لویې هم نه وو ـــ چې هرڅه شوي دي هر چا کړي دي د خپلو کړو سزا یې موندلې ده ـــ مونږ به دا

هرڅه هېر کړو ـــ د خپلو بچو د خاطره، د هغوي د خوشحالو د خاطره ـــ!! وختونه اوس ډېر بدل دي زېبو. . . ته د مشال سترګو ته وخت ودرولې يې او زه د سپوږمۍ خوشحالۍ ته ـــ راځه چې دا هرڅه هېر کړو ـــ دا وختونه . . . خپل کړو ـــ د تېرو وختونو د ماتم نه هيڅ هم نه جوړېږي زما خورې !! مونږ به بيا هاغسې ورې ماشومانې شو ـــ منډې به وهو ـــ!! اوس مو دا بچي مشران دي ـــ دا مو مور وپلار دي ـــ دا مو وختونه دي ـــ دا مو سبا دی ـــ او نن هم ـــ تېر وختونه نور نه يادوو ـــ د هاغه وختونو په سر به نن د نوي ژوند د خوشحالو لاسونه يو بل ته ورکړو ـــ ته بيا ګوره چې وختونه څنګه خاندي. . .!! زېبو خپلې سترګې اوچې کړې ـــ يوه شېبه يې د ګُرګُرې سينې ته خپل سر نزدې کړو ـــ خو بيا ډېر زر مشال هغه د دواړو مټو نه ونيوه ـــ د هغې په سترګو کې يې وکتل ـــ او خپل سر يې د مور د مينې سينې ته ورجخت کړو ـــ وختونو لکه چې هم د ډېرو خوشحالو سره يو بل ته غاړه وکړې وي ـــ مشال ډېر خوشحاله وه ـــ ګُرګُرې بيا بيا ځانله رانزدې کولو ـــ ننګيال د زېبو په سر د هغې لويه لوپټه سمه کړه ـــ په سر يې ورته خپل دروند لاس کېښودو ـــ خو اوس زېبو يو احساس يو غم بيا زورله ـــ هغې بيا ژړل ـــ ما درته ونه وئيل چې نوره مه ژاړه ـــ ګُرګُرې بيا هغه دلاسه کوله ـــ!! او په دې کې کړپ شو ـــ وختونو لکه چې بيا يو اوږد چورلك وخوړو ـــ اقبال ټيټې سترګې سترې رانغوتې وه ـــ د زېبو سترګې د حېرانتيا نه وازې پاتې شوې ـــ ته ؟؟ او اوس يو ځل بيا د زېبو د سترګو نه د اوښکو رودونه روان شوي وو ـــ زېبو د اقبال د سينې سره خپل سر اېښې وه لکه چې خپل مخ او سترګې د دنيا نه پټوي ـــ وختونو ښه ژړل ـــ خپلوۍ بيا وموسېدې ـــ ژوند بيا په ګډا شو

ـــ د راتلونکو خوشحالو لاره پرانستې شوه زېبو او ګُرګُرې په مینه یو بل ته غاړه ورکړې وه لکه دوه ترېې ارادې یو ځای ـــ د ډېرې ورکې نه یو بل ته لاس د ډېرو وختونو پس راغلي وي ـــ !! او چې زېبو د ګُرګُرې نه د سپوږمۍ او د مشال د واده نېټه غوښتله نو اقبال په خندا شو ـــ زېبو وطن د پښتنو دی د دې لپاره به تول نن د ګُرګُرې خور کره خپله ورځو ـ او د تولو په هیره خندا نوي وختونه په ګډا کړل ـ

***

مننه او کورودانې

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (قطب الدین رویدار) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته يې اوږه ورکړه. ملي تحریک وياړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ يې پيل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

يو ځل بيا د دې اثر له ليکوالې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د ليکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مينه

د افغانستان ملي تحریک

د لیکوالې چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلۍ (شعر)

خو ته خبرې کوه (شعر)

دا هم هاغسې موسم دی (شعر)

افضل افضل شوق (تنقید)

له مانه مه بیلېږه (شعر)

نیمګړی کتاب (لنډې کیسې)

ملکه (ناول)

خپل اواز له تا نه اورم (شعر)

ته له ما څنګه یې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)

د اوښکو مارغان (لنډې کیسې)

په لاره ځم ټوله څنګېږم (یونلیک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)

اوس بیا ځمه (د کابل یونلیک)

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۳۸